DIN 26 FEBRUARIE 2010, PE MARILE ECRANE

DENNIS LEHANE

SHUTTER ISLAND

PARALELA 45

BESTSELLER

În 1954, din spitalul psihiatric de pe Insula Shutter dispare o pacientă periculoasă, responsabilă pentru o serie întreagă de crime. Şerifii federali Teddy Daniels şi Chuck Aule se deplasează la faţa locului pentru a investiga dispariţia, iar cercetările lor dezvăluie practici sinistre care se desfăşoară nestingherite în acest loc izolat şi macabru.

Mersul investigaţiei trasează liniile unui thriller psihologic incitant, care ţine orice cititor cu sufletul la gură până la ultimele pagini, culminând cu o ultimă şi cutremurătoare descoperire.

Citind ***Shutter Island*** înţelegem imediat de ce Martin Scorsese l-a adaptat pentru marile ecrane, prelungind astfel seria romanelor lui Dennis Lehane care au fost transformate în filme prestigioase (dintre care amintim ***Mystic River***, regizat de Clint Eastwood în 2003, sau, mai recent, ***Gone, Baby, Gone***, regizat de Ben Affleck).

PHOENIX

Shutterisland

PARALELA 45

ISBN 978-973-47-0649-5

Dennis Lehane

SHUTTER ISLAND

bestseller

Editor: Călin Vlasie

Redactor: Mugurel Butuza
Machetare, tehnoredactare & prepress: ART CREATIV
Coperta colecției: Irina Bogdan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEHANE, DENNIS
Shutter Island / Dennis Lehane ; trad. de Doru Căstăian. - Pitești : Paralela 45, 2009
ISBN 978-973-47-0649-5

I. Căstăian, Doru (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Dennis Lehane,
Shutter Island

Copyright © 2003 by Dennis Lehane

Copyright © Editura Paralela 45, 2009, pentru prezenta traducere

DENNIS LEHANE

SHUTTER ISLAND

roman

Traducere din limba engleză
de DORU CĂSTĂIAN

PARALELA 45

Pentru Chris Gleason și Mike Eigen.
Care au auzit. Și-au ascultat.
Și uneori au suportat.

... trebuie oare să ne visăm visele
și să le și avem?

Elizabeth Bishop,
„Questions of Travel"

PROLOG

DIN JURNALELE DOCTORULUI LESTER SHEEHAN

3 mai 1993

N-am mai văzut insula de câțiva ani. Ultima oară am văzut-o din barca unui prieten care s-a aventurat dincolo de rada portului și atunci am zărit-o în depărtare, dincolo de inelul interior, învăluită în lumina difuză a verii, ca o pată de culoare aruncată cu nepăsare pe albastrul cerului.

Nici n-am mai pus piciorul pe insulă de mai bine de douăzeci de ani, iar Emily spune (uneori în glumă, alteori nu) că nu e sigură că am fost vreodată acolo. Odată mi-a spus că, pentru mine, timpul nu este altceva decât un șir de semne de carte pe care le folosesc ca să marchez textul vieții mele, ca să mă întorc, iar și iar, la evenimente care m-au făcut să apar, în ochii colegilor mei mai ascuțiți la minte, ca o făptură care poartă toate însemnele melancolicului tipic.

Poate că Emily are dreptate. Ea are foarte des dreptate.

În curând, am s-o pierd și pe ea. Mai are câteva luni. Doctorul Axelrod ne-a spus joi. Mergeți în vacanța aceea, ne-a sfătuit el. Cea despre care tot vorbiți. Mergeți la Florența și la Roma, vizitați Veneția primăvara. Pentru că nici tu, Lester, nu arăți foarte bine. Presupun că așa este. În ultimele zile, îmi pierd lucrurile suspect de des, mai ales ochelarii. Sau cheile de la mașină. Intru în magazine și uit de

ce am intrat, plec de la cinematograf fără să-mi amintesc nimic din ce am văzut. Dacă într-adevăr timpul este pentru mine compus din clipe asemeni semnelor de carte, atunci lucrurile arată de parcă cineva ar fi scuturat cartea și toate bucățile îngălbenite de hârtie, supracopertele mototolite, spatulele de carton de amestecat cafeaua pe care le foloseam ca semne, toate au căzut pe podea, iar cartea s-a închis într-o liniște profundă.

De aceea vreau să scriu toate astea. Nu vreau să modific textul ca să apar eu într-o lumină mai favorabilă. Nu, nu... El n-ar îngădui niciodată una ca asta. În felul lui ciudat, pot spune că ura minciuna mai mult decât orice altă persoană pe care am cunoscut-o. Vreau doar să păstrez textul, să-l transfer din locul lui actual de păstrare (care, între noi fie vorba, a început să aibă scurgeri), pe aceste pagini.

Spitalul Ashecliffe era situat în mijlocul câmpului din nord-vestul insulei. Într-un fel cam bleg, aș putea adăuga. Nu arăta deloc ca un spital pentru criminalii bolnavi psihic și cu atât mai puțin a cazarma care fusese înainte. Ne amintea tuturor mai degrabă de un pension. Chiar în afara corpului principal se aflau o clădire în stil victorian mansardată, unde era biroul gardianului-șef, și un castelaș întunecat, superb, în stil Tudor în care, cândva, fusese găzduit comandantul unionist responsabil de ținutul nord-estic, iar acum servea ca locuință pentru șeful personalului nostru. Încercuite de zid se aflau apartamentele personalului – niște cămărușe acoperite cu șindrilă pentru medici, trei rânduri de dormitoare cu pereți groși, zgrunțuroși pentru infirmieri, paznici și asistente. În curtea corpului principal erau parcele de gazon, garduri vii minuțios tunse, stejari maiestuoși și umbroși, pini scoțieni și arțari îngrijiți, meri ale căror fructe căzuseră, în miezul toamnei, pe creasta zidului ori se rostogoliseră în iarbă. Iar în mijlocul complexului, de-o parte și de alta a spitalului, el însuși o structură masivă de piatră neagră ca antracitul și granit lustruit, două case gemene de

cărămidă roșie în stil colonial,. Dincolo de ele se întindeau malurile, mlaștinile inundate de maree, și o vale lungă unde, cândva, se puseseră bazele unei ferme colective care avea să dispară imediat după Revoluția Americană. Însă pomii pe care îi plantaseră fermierii au supraviețuit – piersici, peri și tufe de soc –, dar nu mai dădeau rod, ci doar ascultau vântul vuind noaptea și șuierând ca o pisică. Desigur, mai era și fortul aflat acolo cu mult înainte să sosească primii angajați ai spitalului, și care încă e acolo ițindu-se de după stâncile din sud. Dincolo de el era farul care nu mai funcționa dinainte de Războiul Civil, funcția lui fiind preluată acum de farul din Boston.

De pe mare, insula nu pare cine știe ce. Trebuia să ți-o imaginezi în felul în care o văzuse Teddy Daniels în acea dimineață calmă de septembrie din anul 1954. Un câmp acoperit cu arbuști în mijlocul apelor. Abia dacă era o insulă, mai mult ideea uneia. La ce putea folosi o astfel de insulă, se întrebase el probabil. La ce putea folosi...?

Șobolanii era creaturile cele mai voluminoase pe care le aveam pe insulă. Forfoteau prin desiș, se aliniau pe țărm în timpul nopții, se cățărau pe stâncile ude. Unii dintre ei erau de mărimea unui calcan. În anii care au urmat acelor patru zile stranii din septembrie 1954, am studiat șobolanii care se adăposteau într-o peșteră de pe un deal care se înalța în partea de nord a țărmului. Am fost fascinat să descopăr că unii dintre ei încercau să ajungă înot până la insula Paddock, care nu era mai mult decât un bolovan ghemuit într-o movilă de nisip și care rămânea scufundată mai mult de douăzeci și două de ore pe zi. Atunci când apărea pentru o oră sau două, când nivelul apei era cel mai scăzut, șobolanii încercau să ajungă înot acolo (niciodată mai mult de o duzină sau două), dar erau mereu aduși înapoi de valuri. Am spus „mereu", dar nu e chiar așa. Am văzut o dată unul care chiar a ajuns. O singură dată. Era o noapte cu lună plină în octombrie '56. L-am văzut târându-și trupul prin nisip,

semăna cu un pantof negru. Sau, cel puțin, așa cred. Emily, pe care am întâlnit-o pe insulă, susține că n-aș fi avut cum. „Lester, nu se poate. E prea departe."

Avea dreptate.

Și, cu toate astea, știu ce am văzut. Un pantof negru târându-se prin nisip, un nisip care avea o strălucire mată, ce începea să deja să dispară sub puterea apei care urca să înghită iarăși insula, să înghită, presupun, și șobolanul pe care nu l-am mai văzut niciodată înotând înapoi. Dar în momentul când l-am văzut mișunând pe țărm (și l-am văzut, l-am văzut, lua-le-ar naiba de distanțe), m-am gândit la Teddy. M-am gândit la Teddy și la sărmana lui nevastă moartă, Dolores Chanal, și la acele ființe înfiorătoare, Rachel Solando și Andrew Laeddis, la prăpădul pe care-l dezlănțuiseră asupra noastră a tuturor. M-am gândit că, dacă Teddy ar fi stat acolo cu mine, ar fi văzut și el șobolanul. L-ar fi văzut.

Și vă mai spun ceva.

Teddy? Ar fi aplaudat.

PRIMA ZI

Rachel

1

TATĂL LUI TEDDY DANIELS a fost pescar. Banca i-a luat vasul în '31 când Teddy avea unsprezece ani și după aceea a trebuit să se angajeze pe vasele altora ori de câte ori aveau de lucru, sau să descărce marfă în docuri atunci când nu aveau, întinzându-se grozav când se întoarcea acasă la zece dimineața, unde se așeza în fotoliu și își privea degetele, murmurând în barbă în timp ce ochii i se înnegurau și i se lărgeau.

Îl dusese pe Teddy pe insule când era încă abia un băiețel, prea crud să-i fie de ajutor pe barcă. Nu putea face altceva decât să descâlcească funiile și să lege cârligele. De câteva ori se tăiase și îi apăruseră punctișoare roșii pe degete, iar sângele îi năclăise palmele.

Plecau pe întuneric, iar când apărea soarele, o briză răcoroasă și cețoasă venea dinspre țărm și insulele începeau să se ițească din inima întunericului, parcă adunate într-un singur loc, parcă prinse cu mâța în sac. Teddy văzu șirul de cocioabe divers colorate care se întindea de-a lungul țărmului. Tatăl îi arăta cu degetul închisoarea de pe insula Cerbului și fortul impunător de pe insula Georges. Pe insula Thompson, copacii înalți erau plini de păsări, iar gâlceava lor aducea cu zornăitul sticlei ce se sparge. Dincolo de toate celelalte, se afla insula Shutter care parcă picase dintr-un

galion spaniol. Atunci, în primăvara lui '28, fusese lăsată în părăsire, iar vegetația pusese stăpânire pe ea. Fortul care se vedea în cel mai înalt punct al insulei fusese sugrumat de viță sălbatică și încununat de vălătuci de mușchi.

— De ce-i zice Shutter? întrebă Teddy.

Taică-său dădu din umeri.

— Tu și întrebările tale. Mereu pui întrebări.

— Așa e. Dar, de ce?

— Unele locuri capătă un nume care se lipește de ele. Piraților, probabil.

— Piraților?

Lui Teddy i-a plăcut cum suna acel cuvânt. Putea să și-i imagineze: oameni zdraveni cu un ochi acoperit și cu cizme înalte, cu săbii sclipitoare.

— Mai demult se ascundeau pe aici, spuse tatăl, apoi arătă spre linia orizontului. Se ascundeau pe insulele astea. Își ascundeau și aurul.

Teddy își imagină cuferele pline cu aur și monedele ce dădeau pe afară.

Ceva mai târziu i s-a făcut rău, iar accesele de vomă erau frecvente și violente și-l făceau să verse continuu un lichid negru în mare peste bordul bărcii. Tatăl său a fost surprins pentru că, de obicei, Teddy nu vomita decât după vreo câteva ore de stat neîntrerupt pe mare, când oceanul era liniștit, sclipitor și tăcut. I-a spus:

— Nu-ți face griji. E prima dată. N-are de ce să-ți fie rușine.

Teddy a dat din cap și și-a șters gura cu o cârpă pe care i-a întins-o tatăl său. Bărbatul adăugă:

— Câteodată, barca se mișcă și nici nu simți până nu urcă înlăuntrul tău.

Teddy dădu iar din cap, incapabil să deschidă gura și să-i spună că nu legănarea bărcii îi întorsese stomacul pe dos. Era din cauza cantității uriașe de apă. Era peste tot în jur de parcă întreaga lume se redusese la asta. Lui Teddy i se părea

că oceanul ar fi putut înghiți cerul. Nu se gândise niciodată până atunci că puteau fi atât de singuri. Se uită în sus la tatăl său, cu ochii umezi și roșii, iar bărbatul îi spuse:

— O să te simți bine imediat.

Copilul încercă să zâmbească.

În vara lui '38, tatăl său avea să se îmbarce pe o balenieră și să dispară pentru totdeauna. Primăvara următoare, bucăți din ambarcațiune aveau să fie aduse de valuri pe plaja Nantasket, lângă orașul Hull unde crescuse Teddy. O bucată din chila navei, o plită cu numele căpitanului inscripționat pe fund, cutii cu supă de roșii și de cartofi, vreo două capcane pentru crabi, găurite și strâmbe. Slujba de înmormântare a celor patru pescari s-a ținut în capela Sf. Tereza care era așezată cu spatele tocmai spre marea care îi înghițise atâția enoriași, iar Teddy stătea împreună cu mama sa și asculta slujba dedicată căpitanului, secundului și unui al treilea ins, un marinar hârșit pe nume Gil Restak care făcuse scandal în mai toate barurile din Hull de când se întorsese din Marele Război cu un călcâi zdrobit și cu prea multe amintiri dureroase. Cu toate astea, unul dintre barmanii pe care-i terorizase a spus că morților trebuie să li se ierte totul. Proprietarul ambarcațiunii, Nikos Costa, a recunoscut că abia de-l știa pe tatăl lui Teddy, că îl angajase în ultima clipă atunci când unul dintre membrii echipajului își rupsese piciorul. Și totuși, căpitanul a vorbit despre el la superlativ, a spus că oricine din oraș putea depune mărturie despre hărnicia lui. Și oare nu era asta lauda supremă care i s-ar fi putut aduce unui bărbat?

Acolo, în biserică, Teddy și-a amintit de ziua aceea în barcă cu tatăl lui, pentru că altă ocazie să iasă împreună pe mare n-au mai avut. Tatăl său a tot promis că vor mai ieși, dar copilul a înțeles că îi spunea asta doar ca să-i dea ocazia să rămână demn într-o oarecare măsură. Tatăl său n-a înțeles niciodată ce se întâmplase în ziua aceea, dar, în timp ce se îndreptau spre casă, trecând iarăși printre insule – lăsaseră

insula Shutter în urmă, insula Thompson era înainte, iar linia orașului se profila atât de clar la orizont încât aveai impresia că ai putea ridica orice clădire de pe țărm apucând-o de acoperiș – au schimbat o privire.

— Marea, a spus tatăl său, mângâindu-l ușor pe spate pe Teddy, aplecați amândoi peste pupa. Unii bărbați iau marea cu ei. Pe alții, îi ia ea.

Și l-a privit pe Teddy într-un fel anume, iar copilul a știut din ce categorie de bărbați va ajunge să facă și el parte.

CA SĂ AJUNGĂ ACOLO, în '54, au luat feribotul din oraș și au trecut prin șirul de insulițe uitate de lume – Thompson și Spectacle, Grape și Bumpkin, Rainford și Long – care se iveau ici-colo de sub creștetul mării ca niște movilițe nisipoase pline de copaci subțiri și stânci albe ca niște oase. În afara curselor de aprovizionare pe care le făcea marțea și sâmbăta, vasul circula după un orar cu totul neregulat. Cambuza fusese golită complet și nu mai rămăseseră decât căptușeala de tablă a podelei și două bănci de oțel sub ferestre. Băncile erau înconvoiate spre podea și prinse de niște stâlpi negri și groși la ambele capete, de care atârnau lanțuri și cătușe ca niște spaghete. În ziua aceea, feribotul nu transporta niciun pacient la azil, doar pe Teddy și pe noul lui coleg, Chuck Aule, câțiva saci de pânză plini cu scrisori și câteva cutii cu materiale medicale și medicamente.

Teddy își începuse călătoria în genunchi, în fața toaletei, vomitând, în timp ce motorul navei pocnea, iar lui i se umplu nasul de mucozități uleioase și îmbibate de motorină și de aerul marin al acelei toamne târzii. Nu reuși să vomite mai nimic, doar jeturi subțiri de apă, dar cu toate astea gâtul tot i se mai contracta spasmodic, iar stomacul îi tresălta lovind baza esofagului în timp ce picături de lichid țâșneau în aerul dinaintea lui sclipind ca o strălucire de ochi. Ultima sforțare îi produse o răgâitură prin care parcă elimină odată

cu aerul și o bucată de piept. Se așeză pe podeaua metalică și își șterse fața cu batista, zicându-și că exact acela era cel mai puțin indicat mod de a începe un nou parteneriat. Își imagina că, odată întors acasă, Chuck avea să-i povestească nevesti-sii – asta dacă avea nevastă, Teddy neștiind încă prea de multe despre el –, despre prima lui întâlnire cu legendarul Teddy Daniels.

— Iubito, tipului i-a plăcut așa de mult de mine că a vomitat...

De la acea călătorie de pe când era copil, lui Teddy nu-i prea mai plăcuse să iasă pe mare, nu simțea nicio satisfacție să nu vadă deloc uscatul, să nu întâlnească niciun lucru pe care să-l fi putut atinge fără ca mâna să ți se dizolve în el. Îți spuneai că totul e în regulă – pentru că trebuia să faci asta dacă voiai să traversezi toată acea întindere de apă –, dar de fapt nu era. Chiar și în timpul războiului, nu se temea atât de prăpădul ce-i aștepta pe plaje, ci de acei ultimi metri de la vas până la țărm, când bâjbâia cu picioarele prin adânciturile de pe fundul apei, în timp ce creaturi stranii dădeau târcoale bocancilor.

Cu toate astea prefera să fie pe punte cu aerul tare bătându-i în față, decât acolo bolnav, febril și cu ochii lucind. Când a fost sigur că i-a trecut, când stomacul încetă să-i bolborosească, iar capul să-i vâjâie, se spălă pe mâini și pe față, își cercetă înfățișarea într-o oglinjoară montată deasupra chiuvetei, care avea mai toată sticla corodată de sarea mării și o mică pată în centru acolo unde se proiecta acum figura lui Teddy, un bărbat încă destul de tânăr, cu părul tuns scurt, ca un adevărat angajat al statului. Dar pe fața lui, războiul și anii de după aceea lăsaseră riduri, iar în ochii săi, despre care Dolores spusese cândva că sunt triști ca ai unui cățel, se putea deslușI aplecarea lui, dubla lui fascinație pentru urmăriri și violență.

Sunt prea tânăr să am o figură așa de aspră, se gândi Teddy. Își aranjă cureaua în jurul taliei astfel că arma în

tocul ei i se odihnea acum pe șold. Își luă pălăria de pe toaletă și și-o puse din nou pe cap, aranjându-i borul pe care-l înclină ușor către dreapta. Își strânse nodul la cravată. Era una din cravatele acelea stridente cu motive florale, care nu mai erau la modă de mai bine de un an, dar el o purta încă pentru că o primise de la ea, pentru că ea i-o pusese peste ochi de ziua lui, când el stătea liniștit în sufragerie. Ea își apăsase buzele pe mărul lui Adam. Îi pusese palma caldă pe obraz. El simți miros de portocale emanând de pe limba ei. Îi alunecase în poală, îi scoase cravata în timp ce el ținea ochii închiși. Doar să o adulmece. Să și-o imagineze. S-o recreeze în mintea lui și să nu-i mai dea drumul niciodată de acolo.

Putea încă s-o facă – să închidă ochii și s-o vadă. Dar în ultima vreme, mici pete albe începeșau părți din ea – lobul unei urechi, genele, conturul părului. Încă n-o înghițiseră cu totul, dar lui Teddy îi era teamă că timpul avea să i-o fure definitiv, să erodeze imaginile din mintea lui, să le strivească.

— Mi-e dor de tine, spuse el și traversă cambuza să ajungă pe puntea principală.

Era cald și atmosfera era limpede, dar apa era străbătută de firișoare sclipitoare și ruginii sau gri care se întindeau peste tot de parcă ceva masiv și întunecat creștea undeva în adâncuri. Chuck trase o dușcă din plosca sa și înclină ușor capul spre Teddy cu o sprânceană ridicată. Teddy scuturâ din cap, iar Chuck vârî plosca la loc în buzunar, strângând poalele paltonului pe lângă șolduri, și privi în largul mării.

— Te simți bine? întrebă Chuck. Ești cam palid.

Teddy ridică din umeri.

— Sunt bine.

— Sigur?

Teddy dădu din cap.

— Încerc să mă obișnuiesc cu marea.

Rămaseră în tăcere câteva clipe, marea unduindu-se împrejurul lor, întunecată și mătăsoasă precum catifeaua.

— Știi că aici era cândva o tabără pentru prizonierii de război? întrebă Teddy.

Chuck întrebă:

— Pe insulă?

Teddy confirmă cu o înclinare a capului.

— Da, în timpul Războiului Civil. Au construit acolo un fort și barăci.

— Acum la ce folosește fortul?

Teddy ridică din umeri.

— N-aș putea să-ți spun. Sunt mai multe împrăștiate pe insulele astea. Majoritatea lor au fost folosite drept ținte pentru exercițiile de artilerie în timpul războiului. N-au rămas prea multe în picioare.

— Dar instituția?

— Din ce știu eu, au folosit fostele dormitoare ale soldaților.

— E ca și cum ne-am întoarce de unde-am plecat, nu? Întrebă Chuck.

— Nu-mi doresc așa ceva pentru noi.

Teddy se întoarse spre balustradă.

— Deci, care-i treaba cu tine aici, Chuck?

Chuck zâmbi. Era ceva mai îndesat și ceva mai scund decât Teddy, să fi avut vreun metru șaptezeci și cinci, și avea un păr des, negru și creț, piele măslinie și mâini subțiri și delicate, nepotrivite cu restul corpului de parcă le împrumutase de undeva până când cele adevărate aveau să vină de la magazin. Pe obrazul stâng avea o mică cicatrice pe care începu s-o lovească ritmic cu degetul arătător.

— Întotdeauna încep cu cicatricea, spuse el. Oamenii întotdeauna întreabă, mai devreme sau mai târziu.

— OK.

— Nu e din război, spuse Chuck. Iubita mea zice să spun așa: că-i din timpul războiului și să termin bâlciul.

Ridică din umeri.

— E de pe vremea când *mă jucam* de-a războiul. De când eram mic. Eram prin pădure cu un alt puști și trăgeam cu praștia unul într-altul. Piatra zvârlită de amicul meu a trecut razant pe lângă mine fără să mă nimerească. Deci sunt bine, nu?

Scutură din cap.

— Apoi piatra lovește un copac și o așchie din scoarță îmi sare în obraz. De-acolo am cicatricea.

— De la joaca de-a războiul.

— De la joacă, da...

— Te-ai transferat din Oregon?

— Din Seattle. Am venit săptămâna trecută.

Teddy așteptă să continue, dar Chuck nu-i mai dădu nicio altă explicație.

— De cât timp ești în corpul șerifilor[1]?

— De patru ani.

— Deci știi cât e de mic.

— Sigur. Vrei să știi cum de m-am transferat?

Chuck dădu din cap de parcă tocmai luase o hotărâre în sinea sa.

— Dacă ți-aș spune că m-am săturat de ploaie?

Teddy își întoarse mâinile pe balustradă cu palmele în sus.

— Dacă spui tu...

— Dar e mic, așa cum ai spus. Toată lumea știe pe toată lumea. Așa că, în cele din urmă, tot se va crea, cum îi spune..., rumoare.

— Bun cuvânt.

— L-ai prins pe Breck, așa-i?

Teddy dădu din cap.

---

[1] The United States Marshals Service (USMS) este o agenție din cadrul Ministerului de Justiție al SUA care se ocupă cu identificarea și deferirea către justiție a infractorilor. Este cea mai veche agenție de acest tip din Statele Unite *(n.t.)*.

— De unde ai știut încotro o s-o ia? Cinzeci de inși erau în coada lui și toți au mers spre Cleveland. Numai tu ai luat-o spre Maine.

— Cândva și-a petrecut o vară acolo, împreună cu familia, când era copil. Chestia aia pe care le-o făcea victimelor lui? Li se face și cailor. Am discutat cu o mătușă de-a lui. Mi-a spus că singura dată când l-a văzut fericit a fost pe când se afla la o fermă de cai de lângă coliba asta de închiriat, în Maine. Așa că m-am dus acolo.

— L-au împușcat de cinci ori, spuse Chuck și privi în jos la spuma apei.

— L-ar mai fi împușcat încă de cinci, spuse Teddy. Dar de cinci focuri a fost nevoie.

Chuck dădu din cap și scuipă peste balustradă.

— Iubita mea e japoneză. Mă rog, e născută acolo, dar știi și tu... A crescut într-o tabără militară. Încă e multă tensiune prin părțile alea – Portland, Seattle, Tacoma. Nimănui nu-i place că suntem împreună.

— Așa că te-au transferat.

Chuck aprobă dând din cap, apoi scuipă iar și urmări scuipatul căzând în spuma apelor învolburate.

— Se zice că are să fie una mare, spuse el.

Teddy își ridică cotul de pe balustradă și se îndreptă. Avea o față inexpresivă, buzele îi erau sărate. Era oarecum ciudat că marea reușise să-l găsească, deși el nu-și amintea ca picături de spumă să-i fi atins fața.

Se bătu pe buzunarele paltonului, căutând pachetul de Chesterfield.

— Cine zice asta? Și ce-o să fie mare?

— Astea, spuse Chuck. Hârtiile. Furtuna. Se-ngroașă gluma. Vine una uriașă.

Arătă cu mâna spre cerul alburiu, alburiu ca și spuma care se spărgea izbindu-se de prova navei. Acolo, în zarea dinspre sud, o linie subțire de smocuri purpurii ca de bumbac creștea precum petele de cerneală.

Teddy adulmecă aerul.

— Îți amintești războiul, nu-i așa, Chuck?

Chuck zâmbi într-un asemenea fel încât Teddy bănui că deja începeau să se simtă unul pe altul, să-și intuiască ritmurile interioare, să învețe cum să se suporte unul pe altul.

— Puțin, spuse Chuck. Îmi amintesc molozul. Mult moloz. Oamenii se uită urât la moloz, dar eu spun că are rostul lui. Că are frumusețea lui. Eu zic că totul stă în ochiul care privește.

— Vorbești ca un personaj din romanele ieftine. Ai mai auzit chestia asta la cineva?

— Doar pentru că veni vorba.

Chuck dărui mării încă unul dintre zâmbetele lui subțiri, aplecându-se peste prova, îndreptându-și spatele. Teddy începu să-și pipăie buzunarele pantalonilor, scotoci buzunarele interioare ale jachetei.

— Îți amintești cât de des depindeau desfășurările de forțe de rapoartele meteo?

Chuck își frecă țepii din bărbie cu podul palmei.

— Da, da, așa e...

— Îți amintești de câte ori s-au dovedit corecte aceste rapoarte meteo?

Chuck se încruntă voind să-i arate lui Teddy că acorda acestei chestiuni atenția cuvenită. Plescăi din buze, apoi spuse:

— Cam în treizeci la sută din cazuri, aș zice.

— Cel mult.

Chuck dădu din cap.

— Cel mult.

— Și acum, înapoi în lumea noastră...

— Da, înapoi... Bine puși la adăpost, s-ar putea spune.

Teddy își înăbuși râsul, simțind că îl place din ce în ce mai mult pe tipul din fața lui. Puși la adăpost. Doamne!

— Puși la adăpost, fu de acord Teddy. De ce să ne încredem azi în prognozele meteo mai mult decât în trecut?

— Ei, bine, spuse Chuck tocmai când vârful deformat al unui mic triunghi se iți deasupra liniei orizontului, nu cred că se poate vorbi despre încrederea mea în termeni de mai mult sau mai puțin. Vrei o țigară?

Teddy se opri din a doua repriză de căutat prin buzunare, îl văzu pe Chuck privindu-l cu un zâmbet răutăcios ce-i flutura pe buze, sub cicatrice.

— Le aveam la mine când am urcat pe vas, spuse Teddy.

Chuck îi aruncă o privire peste umăr.

— Angajații de la stat. Te fură de te ia naiba.

Chuck scoase o țigară din pachetul de Lucky și i-o dădu lui Teddy, apoi i-o aprinse cu bricheta lui, Zippo, mirosul de kerosen risipindu-se domol în aerul sărat și urcându-i lui Teddy până în fundul gâtului. Chuck închise bricheta, apoi, cu o mișcare dibace din încheietură, o deschise din nou și își aprinse propria țigară.

Teddy dădu fumul afară și pentru moment, vârful triunghiular al insulei fu învăluit de norul de fum.

— De cealaltă parte a oceanului, spuse Chuck, când prognoza meteo decidea dacă trebuia să ajungi la zona de parașutare cu echipamentul după tine sau pregătit pentru cucerirea unui cap de pod pe o plajă, ei bine, miza era mult mai mare, nu?

— Așa e.

— Dar acasă, ce rău îți poate face nițică incertitudine strecurată în soarta ta? Asta-i tot ce vreau să spun, șefu'.

Vârful triughiular începu deodată să pară că era mai mult decât atât, părțile inferioare ale insulei conturându-se tot mai bine, iar dincolo marea se întindea ca-n palmă, vrăstată de fel de fel de culori puse parcă cu pensula: un verde mat acolo unde vegetația crescuse la întâmplare, arămiul unei fâșii de țărm, ocrul banal al stâncilor din partea nordică. Iar deasupra, pe măsură ce se apropiau, în duduitul motoarelor, începură să distingă dreptunghiurile netede ale clădirilor.

— Păcat, spuse Chuck.

— Ce?

— Prețul progresului.

Își propti un picior în cârligul de remorcare și se sprijini de balustradă lângă Teddy, privind cum insula încerca să capete contur.

— Cu salturile care se fac – și se fac, nu încerca să te amăgești, se fac în fiecare zi – în domeniul sănătății mentale, un astfel de loc va înceta să existe. Peste douăzeci de ani vor zice că era primitiv. Un nenorocit de produs rezidual al apusei civilizații victoriene. Și chiar era cazul să apună. Integrare, vor spune. Integrarea va fi la ordinea zilei. Sunteți bineveniți în turmă. Vă vom alina. Vă vom reconstrui. Suntem cu toții ofițeri ai corpului de șerifi. Suntem o nouă societate și nimeni nu va mai fi exclus din ea. Nu vor mai exista insule Elba[2].

Clădirile au dispărut din nou îndărătul copacilor, dar Teddy deslușI totuși conturul neclar al unui turn conic, și unghiurile aspre, proeminente a ceea ce bănuia a fi vechiul fort.

— Ne pierdem oare trecutul ca să ne asigurăm viitorul? întrebă Chuck și-și aruncă țigara în spuma mării. Asta-i întrebarea. Ce pierdem atunci când spălăm o podea, Teddy? Praful. Firmituri care altfel ar atrage furnicile. Dar cercelul pe care l-a pierdut ea cândva? A ajuns și el la gunoi acum?

Teddy întrebă:

— Cine-i „ea"? De unde a apărut, Chuck?

— Întotdeauna există o „ea", nu?

Teddy auzi undeva înapoia lor motorul feribotului schimbându-și țiuind viteza și simți o ușoară hurducătură. Acum vedea fortul foarte clar în față, în vârful stâncii din partea sudică a insulei pe care o înconjurau spre vest. Tunurile nu mai erau, dar foișoarele de tragere se distingeau destul de

[2] Insula pe care a fost exilat împăratul Napoleon după abdicarea lui din 1814 *(n.t.)*.

bine. În spatele fortului, terenul era iarăși deluros, iar Teddy se gândi că acolo trebuiau să fie zidurile, căci nu se vedeau din locul unde era el, pierzându-se în peisaj, iar undeva, dincolo de faleză, se afla spitalul Ashecliffe, înălțându-se deasupra țărmului vestic.

— Tu ai vreo tipă, Teddy? întrebă Chuck. Ești însurat?

— Am fost, răspunse Teddy, imaginându-și-o pe Dolores, amintindu-și felul în care-l privise la un moment dat, în luna de miere, întorcând capul, aproape atingându-și cu bărbia umărul gol, mușchii spatelui tremurându-i ușor.

— A murit.

Chuck se ridică de pe balustradă, gâtul căpătându-i o nuanță rozalie:

— Doamne...

— E-n regulă, spuse Teddy.

— Nu, nu e..., Chuck își ridicase mâna cu palma întoarsă în dreptul pieptului lui Teddy. E... Auzisem de asta. Nu știu cum de-am uitat. Acum vreo doi ani, nu?

Teddy dădu din cap.

— Doamne, Teddy. Mă simt ca un bou. Serios. Îmi pare tare rău.

Teddy o văzu iar, cu spatele spre el, trecând pe holul apartamentului, îmbrăcată cu o cămașă de-a lui, veche, de uniformă, fredonând în timp ce intra în bucătărie, și îl năpădi amărăciunea pe care o știa atât de bine. Ar fi preferat să facă orice altceva – chiar și să înoate în apa oceanului – decât să vorbească despre Dolores, despre ceea ce făcuse ea pe acest pământ timp de treizeci și unu de ani, înainte să nu mai fie. Pur și simplu. Era când a plecat el la muncă în dimineața aceea. Până după-amiază nu mai era. Dar, bănuia, era precum cicatricea lui Chuck – o poveste ce trebuia lămurită dacă voiau să lucreze împreună, altfel avea să stea tot timpul între ei cu întrebările pe care le presupunea: cum? unde? de ce?

Dolores, deși era moartă de doi ani, prindea viață în visele lui și uneori, când se trezea, minute întregi avea impresia că ea era încă în bucătărie sau că își bea cafeaua pe verandă apartamentului lor din Buttonwood. Era o festă dureroasă pe care i-o juca mintea, dar Teddy îi acceptase de mult logica – în definitiv, trezirea seamănă atât de mult cu nașterea. Ieși la suprafață amnezic, fără o istorie și-ți reasamblezi trecutul clipind din ochi și căscând, reașezând fărâmele în ordine cronologică înainte să te întărești ca să faci față prezentului. Ce era mai dureros era felul în care obiecte disparate reușeau să-i trezească amintiri despre soția sa care îi ardeau creierii de parcă cineva i-ar fi aprins un chibrit în cutia craniană. Niciodată nu putea să prevadă ce obiect ar fi putut face asta – o solniță, mersul vreunei femei necunoscute pe o stradă aglomerată, o sticlă de Coca-Cola, vreo pată de ruj pe o fereastră, vreo pernă. Dar dintre toate declanșatoarele, nimic nu era mai puțin logic, în ceea ce privește consecuția, și mai dureros prin efectele sale decât apa – picurând din robinet, revărsându-se din cer, băltind pe lângă trotuare, sau, ca acum, întinsă de jur împrejurul lui pe o distanță de mii de mile. I-a spus lui Chuck:

— A izbucnit un incendiu în blocul nostru. Eram la serviciu. Au murit patru oameni. Ea a fost unul dintre ei. Fumul a ucis-o, Chuck, nu focul. Așa că nu s-a chinuit. Dacă i-a fost frică? Poate. Dar dureri n-a avut. Asta e important.

Chuck mai luă un gât din ploscă și o întinse din nou spre Teddy.

Teddy refuză cu o mișcare a capului.

— M-am lăsat. După incendiu. Ea își făcea griji din pricina asta, știi? Spunea că toți ăștia de-alde noi, soldați, polițai, bem prea mult. Așa că...

Îl simțea pe Chuck, îl simțea cuprins de jenă și spuse:

— Înveți cum să suporți așa ceva, Chuck. N-ai de ales. Cum ai suportat tot rahatul care l-ai văzut în război? Îți amintești?

Chuck a dat din cap, îngustând ochii, amintindu-și ceva de demult, rămânând absent pentru câteva clipe.

— Asta faci, spuse Teddy cu blândețe.

— Așa e, spuse Chuck, cu fața încă roșie.

Docul apăru brusc înaintea lor, parcă printr-un efect optic, întinzându-se direct de pe nisipul plajei, semănând cu o lamă de gumă de mestecat, gri și vaporos.

Teddy se simțea deshidratat după cât stătuse la toaletă și oarecum obosit după ultimele minute. Oricât de mult s-ar fi obișnuit să trăiască cu suferința, din când ea era cea care-l dobora. O durere surdă își făcea loc în partea stângă a capului, chiar în spatele ochiului, ca și cum cineva l-ar fi apăsat cu partea plată a unei linguri vechi. Era prea devreme să se pronunțe dacă era un efect minor al deshidratării, începutul unei banale dureri de cap sau primele semne ale unei afecțiuni mai grave – migrenele care l-au chinuit încă din adolescență și care uneori deveneau atât de puternice, încât îl privau temporar de vedere la un ochi și transforma lumina într-o ploaie de mici ace încinse. O dată, o singură dată – doar o singură dată, slavă Domnului! – ajunsese până la o paralizie parțială ce l-a ținut o zi și jumătate. Migrenele, cel puțin ale lui, nu apăreau niciodată în perioadele în care era foarte ocupat și avea mult de muncă, ci numai după aceea, când totul se liniștea, după ce schijele încetau să mai cadă, după ce urmărirea se încheia. Apoi, la baza militară, în barăci sau, de la război încoace, în camere de motel sau în mașină, pe drumuri de țară, către casă – atunci îl chinuiau cel mai rău. Trucul prin care scăpa de chinuri, truc pe care Teddy îl învățase cu mult timp în urmă, era să rămână concentrat și preocupat. Nu poți fi prins cât timp alergi.

I-a spus lui Chuck:

— Ai auzit multe despre locul ăsta?

— Că e un spital de nebuni, cam asta-i tot ce știu.

— Pentru criminali nebuni, spuse Teddy.

— Mda, nu ne-am afla aici dacă n-ar fi așa, zise la rândul lui Chuck.

Teddy îi surprinse din nou rânjetul acela sec.

— Nu știi niciodată, Chuck. Mie nu-mi pari sută la sută întreg la minte.

— Poate c-am să plătesc o rezervare pentru un pat, pentru viitor, să mă asigur că-mi vor păstra un loc.

— Nu-i o idee rea, spuse Teddy tocmai când motorul dădu un rateu, iar nava vină la dreapta cu un zvâc, dusă de curent.

Motorul reporni și, cum ambarcațiunea dădea cu spatele spre ponton, Chuck și Teddy s-au pomenit cu fața spre întinderea mării.

— Din câte știu, spuse Teddy, s-au specializat în abordări radicale.

— Comuniste?

— Nu comuniste, doar radicale. E o diferență.

— Nu prea îți mai dai seama de diferență în ultima vreme.

— Uneori, nu prea îți dai seama, fu de acord Teddy.

— Și femeia care a scăpat?

— Nu știu foarte multe, spuse Teddy. A fugit noaptea trecută. Mi-am notat în carnețel numele ei. Îmi imaginez că restul ni-l vor spune ei.

Chuck privi apa din jurul lui.

— Unde să se ducă? Are să înoate până acasă?

Teddy ridică din umeri.

— Cică pacienții de aici suferă de tot felul de halucinații.

— Schizofrenici?

— Presupun că da... Oricum, aici nu vei găsi mongoloizii de care te lovești toată ziua. Sau din aceia cărora le e frică de crăpăturile de trotuar sau dorm prea mult. Din ce-am aflat din dosarul de caz, toți cei de aici sunt curat nebuni.

Chuck întrebă:

— Câți dintre ei crezi că se prefac, totuși? Întotdeauna m-am întrebat asta. Îți amintești de toți gagiii încadrați la Paragraful 8[3] din război? Câți dintre ei crezi că erau realmente nebuni?

— Am luptat în Ardeni alături de un tip...

— Ai fost acolo?

Teddy confirmă.

— Gagiul ăsta s-a trezit într-o dimineață vorbind invers.

— Cuvintele sau propozițiile?

— Propozițiile. A zis: „Dom' sergent, astăzi, aici sânge mult prea este..." Până la sfârșitul după-amiezii, l-am găsit într-o vizuină de vulpe, izbindu-se în cap cu o piatră. Izbindu-se și nimic mai mult. Încontinuu. Am fost atât de uimiți că ne-a luat un minut întreg să ne dăm seama că-și scosese și ochii.

— Mă iei la mișto...

Teddy scutură din cap.

— Am aflat vești despre el câțiva ani mai târziu de la un tip care-l întâlnise într-un spital de veterani din San Diego. Încă vorbea invers și avea un soi de paralizie căreia niciun doctor nu-i putea da de cap și stătea lângă fereastră, într-un scaun cu rotile, toată ziua, vorbind despre recoltele lui, despre cum trebuia să ajungă la recoltele lui. Interesant e că tipul crescuse în Brooklyn.

— Ei, dacă un tip din Brooklyn se crede fermier, cred că se încadrează la Paragraful 8.

— În mod cert e un indiciu.

---

[3] Secțiune din Regulamentul Armatei Americane care prevede scutirea de serviciul militar pentru cei suferinzi de afecțiuni mintale *(n.t.)*.

2

ADJUNCTUL GARDIANULUI-ȘEF, McPherson, îi aștepta pe ponton. Era tânăr pentru funcția sa, iar părul blond și-l purta ceva mai lung decât era norma. Avea aspectul deșirat al oamenilor pe care Teddy îi asocia cu texanii sau cu cei care au crescut în preajma cailor.

Era flancat de infirmieri, marea majoritate negri, și de câțiva albi cu figuri pământii care parcă nu fuseseră hrăniți cum trebuie când au fost bebeluși și rămăseseră anemici și cu capsa pusă din pricina asta. Purtau cămăși albe și pantaloni albi și se mișcau în pluton. Abia de le-au aruncat o privire lui Teddy și lui Chuck. Abia de aruncau o privire către indiferent ce. S-au îndreptat către feribot traversând pontonul și au așteptat să fie descărcată încărcătura. Teddy și Chuck și-au arătat legitimațiile cum li se ceruse, iar McPherson nu s-a grăbit, le-a studiat îndelung, comparând fotografiile cu figurile lor, îngustându-și ochii concentrat.

— Nu cred c-am mai văzut vreodată o insignă a șerifilor Statelor Unite, spuse el.

— Și acum ai văzut două, spuse Chuck. O zi importantă!

Îi rânji leneș lui Chuck și îi înapoie insigna.

Plaja arăta de parcă fusese biciuită de mare în ultimele nopți. Era plină de scoici și de lemne, de schelete de moluște

și de pești morți pe jumătate mâncați de cine știe ce animale necrofage care trăiau pe-acolo. Teddy observă gunoaiele târâte probabil din rada portului – conserve și cocoloașe de hârtie îmbibate de apă, o plăcuță de înmatriculare despre-cheată, împinsă până la marginea unui șir de copaci și căreia soarele îi dăduse o nuanță bej făcând numărul imposibil de citit. Copacii erau, în marea lor majoritate, pini și arțari, subțirei și piperniciți. Prin rarișteTeddy zări și câteva clădiri în vârful unui deal.

Probabil că Dolores, căreia îi plăcea atât de mult să facă plajă, ar fi iubit acest loc, dar Teddy nu simțea decât briza, un avertisment al mării că putea ataca oricând, că-l putea trage oricând la fund.

Infirmierii coborâseră de pe ponton cu corespondența și cu necesarul medical și le trântiră în niște cărucioare, iar McPherson semnă de primire, apoi îi întinse hârtia unuia dintre gardienii de pe feribot care spuse:

— Noi plecăm, atunci.

McPherson privi clipind spre soare.

— Furtuna, spuse gardianul. Nimeni nu pare să știe ce va face.

McPherson dădu din cap.

— O să sunăm la secție când va trebui să plecăm de aici, îi spuse Teddy.

Gardianul dădu din cap.

— Furtuna..., repetă.

— Da, da, spuse Chuck. N-o să uităm nici de furtună.

McPherson îi conduse pe o potecă ce urca lin printre copaci. După ce trecură de un pâlc de copaci, au apucat-o pe un drum pavat care tăia poteca pe care veniseră, desenând parcă un rânjet, iar Teddy zări două case, una în dreapta și alta în stânga lui. Cea din stânga era mai simplă decât cea din dreapta: o casă mansardată maronie, în stil victorian, acoperită cu șindrilă neagră și cu niște geamlâcuri care păreau posturi de observație. Cea din dreapta era o clădire în stilul

Tudor care, deși scundă, avea înfățișarea unui castel. Și-au continuat drumul, urcând o pantă abruptă, năpădită de iarbă de mare, iar terenul, tot mai verde și mai uniform pe măsură ce înaintau către vârf, căci iarba era mai scurtă, oferea acum o priveliște mai tradițională: o pajiște care se întindea pe câteva sute de metri pătrați în jurul lor până într-un zid de cărămidă care părea că mărginea insula. Era înalt de zece picioare, iar în partea superioară avea un fir de sârmă care îi atrase atenția lui Teddy. Dintr-odată i s-a făcut milă de toți cei care se aflau dincolo de ziduri și care înțelegeau rostul sârmei aceleia subțiri și a priceput cam cât de mult își dorea societatea să-i țină închiși pe acei oameni. Teddy zări câțiva bărbați în uniforme bleumarin în afara zidurilor, cu capetele plecate, privind cu atenție în pământ.

Chuck spuse:

— Paznici de închisoare într-o instituție pentru bolnavi mintal. Ciudată priveliște, dacă mă întrebați pe mine, domnule McPherson.

— E o instituție de maximă securitate, spuse McPherson. Funcționăm după regulamentele a două dintre autoritățile statului: Departamentul de Sănătate Mentală din statul Massachusetts și Departamentul Federal al Închisorilor.

— Înțeleg asta, spuse Chuck. Totuși, întotdeauna m-am întrebat, voi aveți ceva de discutat unii cu alții la masa de seară?

McPherson zâmbi și clătină ușor din cap.

Teddy văzu un bărbat brunet care purta o uniformă ca a celorlalți gardieni, însă a lui sărea în ochi din pricina unor epoleți galbeni, a unui șnur impunător și a unei insigne aurii. Era singurul care mergea cu capul sus și privirea înainte, cu o mână la spate în timp ce se plimba printre oamenii săi, iar pasul lui îi aminti lui Teddy de coloneii pe care îi întâlnise în război, oameni pentru care funcția de conducere era o misiune primită direct de la Dumnezeu și nu din partea armatei. Ținea lipită de coaste o carte mică și neagră, a dat din cap în

direcția lor, apoi a apucat-o în jos pe panta pe care ei tocmai o urcaseră, cu părul negru neclintit de vânt.

— Gardianul-șef, spuse McPherson. Vă veți întâlni cu el mai târziu.

Teddy dădu din cap, întrebându-se oare de ce nu se întâlneau acum, în timp ce gardianul-șef dispărea de cealaltă parte a dealului. Unul din infirmieri scoase o cheie și descuie poarta aflată la mijlocul zidului, care se deschise larg lăsând să intre infirmierii cu tot cu cărucioarele lor, moment în care doi paznici se apropiară de McPherson și se opriră lângă el, flancându-l.

McPherson se îndreptă cât era de înalt, adoptând o postură foarte oficială și spuse:

— Băieți, trebuie să vă instruiesc în ceea ce privește regulile de bază ale locului.

— Desigur.

— Dumneavoastră, domnilor, veți fi tratați cu toată atenția pe care v-o putem oferi și veți primi tot ajutorul pe care vi-l putem da. Totuși, în timpul șederii dumneavoastră aici, oricât de scurtă ar fi, vă veți supune regulilor. Clar?

Teddy confirmă cu o mișcare a capului, iar Chuck spuse:

— Absolut.

McPherson fixă cu privirea un punct chiar deasupra capetelor lor.

— Doctorul Cawley vă va explica punctele mai delicate ale protocolului, dar trebuie să subliniez următoarele: orice contact neautorizat cu pacienții acestei instituții este interzis. Clar?

Teddy aproape că îi răspunse „Da, domnule" de parcă s-ar fi aflat din nou pe front, se mulțumi însă cu un simplu: „Da!"

— Corpul A al acestei instituții este în spatele meu, la dreapta, acela este corpul pentru bărbați. Corpul B, cel al femeilor, este în stânga mea. Corpul C se află dincolo de acele faleze, după acest complex și după apartamentele

personalului, în clădirea care a fost cândva fortul Walton. Intrarea în corpul C este interzisă fără acordul scris și fără a fi însoțiți atât de gardianul-șef, cât și de doctorul Cawley. Clar?

Teddy și Chuck au dat iarăși din cap. McPherson întinse spre ei o palmă masivă de parcă ar fi adresat o rugăciune soarelui.

— Acum vă rog să-mi predați armele de foc.

Chuck îl privi pe Teddy. Acesta clătină din cap. Apoi spuse:

— Domnule McPherson, noi suntem în mod legal numiți șerifi federali. Prin ordin al guvernului suntem obligați să purtăm cu noi tot timpul armele de foc.

Vocea lui McPherson se auzi tăioasă ca un zbârnâit de oțel.

— Ordonanța executorie cu numărul 391 din Codul Federal al Penitenciarelor și al Instituțiilor pentru Bolnavii Psihic stipulează că ofițerilor de pace care solicită să poarte armă le este acordat acest drept doar prin ordinul direct al superiorilor lor sau al persoanelor autorizate cu administrarea și protejarea echipamentelor din instituțiile penale sau de boli mintale. Domnilor, cădeți exact sub prevederile acestei excepții. Nu vi se va permite să treceți dincolo de aceste porți cu arme de foc.

Teddy îl privi pe Chuck. Chuck își înclină capul către palma lui McPherson și ridică din umeri.

— Am vrea să se consemneze oficial că ne-am conformat acestei excepții, spuse Teddy.

McPherson zise:

— Gardian, te rog să consemnezi excepția căreia i s-au conformat șerifii Daniels și Aule.

— S-a notat, domnule.

— Domnilor, spuse McPherson.

Gardianul din dreapta lui McPherson deschise o mică geantă de piele. Teddy își trase poalele paltonului spre spate

și își scoase revolverul de serviciu din tocul lui. Dintr-o singură mișcare a încheieturii, deschise butoiașul și puse arma în mâna lui McPherson. McPherson dădu arma gardianului, iar acesta o puse în tolba de piele, după care McPherson întinse iar mâna. Chuck a fost ceva mai lent, bâjbâind până să desfacă bumbul tocului, dar McPherson nu părea să se grăbească, așteptând pur și simplu până când arma a fost depusă în mâna sa cu un gest bizar. Îi înmână arma gardianului, acesta o puse în geantă, apoi intră pe poartă.

— Armele voastre vor fi depuse în depozitul unde se păstrează obiectele personale aflat chiar în fața biroului gardianului-șef, spuse încet McPherson, vocea lui semănând cu foșnetul frunzelor în cădere, și care este chiar în clădirea centrală a spitalului, în mijlocul complexului. Le veți lua de acolo în ziua în care veți pleca.

Rânjetul larg, ca de cowboy, al lui McPherson reapăru brusc.

— Ei, în materie de chestiuni oficiale, asta e tot deocamdată. Nu știu ce părere aveți voi, dar eu sunt mulțumit că am isprăvit cu treaba asta. Ce spuneți, mergem să-l vedem pe doctorul Cawley?

Se întoarse și îi conduse, intrând pe poarta care s-a închis în urma lor. Dincolo de ea, începea o alee pietruită cu același fel de cărămidă ca și cea din care erau făcute zidurile și cu gazon de fiecare parte. Câțiva grădinari cu gleznele încătușate se aplecau spre gazon, spre rădăcinile copacilor ori către flori și chiar tufe de trandafiri care creșteau pe lângă zidurile spitalului. Grădinarii erau supravegheați de infirmieri, iar Teddy văzu și alți pacienți încătușați cutreierând curtea de colo până colo, cu pași comici, ca de rață. Cei mai mulți erau bărbați, nu erau decât câteva femei.

— Când au venit aici primii medici, spuse McPherson, totul aici era năpădit de alge și buruieni. Ar trebui să vedeți fotografiile. Dar acum...

La dreapta și la stânga spitalului, erau două clădiri identice, în stil colonial, văruite într-un alb curat, cu zăbrele la ferestrele îngălbenite de sare și de apă de mare. Spitalul avea pereții de culoarea cărbunelui, iar suprafața cărămizilor era lustruită de apa mării. Avea șase etaje, iar sus de tot era o fereastră de fronton care parcă îi privea din înalt.

McPherson spuse:

— Clădirea a fost construită ca să fie statul major al batalionului chiar înainte de Războiul Civil. Se pare că plănuiau să facă din acest loc o bază de instrucție. Apoi, când războiul a devenit iminent, s-au concentrat asupra fortului, iar mai târziu, au transformat locul într-o tabără de detenție pentru prizonierii de război.

Teddy remarcă turnul pe care-l văzuse de pe vas. Vârful lui depășea cu puțin coroanele copacilor din partea cea mai retrasă a insulei.

— Și turnul?

— Un far vechi, spuse McPherson. N-a mai fost folosit în acest scop de pe la începutul secolului XIX. Armata unionistă a postat santinele, aici, sau cel puțin așa am auzit, acum însă e folosit ca o instalație de tratare.

— Pentru pacienți?

McPherson scutură din cap.

— De tratare a apei. Să nu-ți vină să crezi ce se poate deversa în apele astea. De pe feribot, pare mișto, dar tot gunoiul din fiecare râuleț de pe tot cuprinsul statului ajunge în mijlocul portului, pe care îl traversează, și, în cele din urmă, la noi.

— Fascinant, spuse Chuck și își aprinse o țigară pe care o scoase rapid din gură și căscă îndelung mijindu-și ochii la soare.

— După ziduri, încolo – McPherson arătă cu mâna spre un punct aflat dincolo de corpul B –, sunt apartamentele care inițial au fost ale comandantului. Probabil că le-ați văzut când urcam încoace. Pe vremea aceea, construcția lor a

costat o avere, iar comandantul a fost concediat când Unchiul Sam[4] a primit factura. Ar trebui să le vedeți.

— Cine locuiește acolo acum? întrebă Teddy.

— Doctorul Cawley, spuse McPherson. Și gardianul-șef. Au creat ceva cu adevărat unic aici.

Au ocolit prin spatele complexului, întâlnind alți grădinari încătușați însoțiți de infirmieri, cei mai mulți dintre ei săpând pământul gras și negru de pe lângă zidul din spate. Unul dintre grădinari, o femeie de vârstă mijlocie, cu părul auriu, în smocuri rebele, aproape cheală în creștet, se holbă la Teddy când trecură pe lângă ea, apoi își ridică un deget în dreptul buzelor. Teddy remarcă o cicatrice de un roșu întunecat, groasă, care îi traversa gâtul. Femeia zâmbi și, cu degetul la buze încă, își clătină capul foarte încet spre el.

— Cawley e o legendă în domeniul lui, spuse McPherson în timp ce mergeau către poarta principală a spitalului. A fost șef de promoție și la Johns Hopkins, și la Harvard[5]. Și-a publicat prima lucrare despre psihozele halucinatorii la douăzeci de ani. I s-a cerut sfatul de mai multe ori de cei de la Scotland Yard[6], MI5[7] și OSS[8].

— De ce? întrebă Teddy.

— De ce?

Dând din cap, Teddy confirmă că asta întrebase. I se părea o întrebare rezonabilă.

— Ei bine..., McPherson părea complet pierdut.

— OSS-ul, de exemplu. Să începem cu ei. De ce ar avea nevoie să ceară sfatul unui psihiatru?

— Chestii legate de război.

— Normal, spuse Teddy. Dar de ce fel?

---

[4] În text: Uncle Sam, poreclă pentru Armata Americană *(n.t.)*.

[5] Universități americane renumite *(n.t.)*.

[6] Scotland Yard, divizie a Serviciului Metropolitan de Poliție însărcinat cu activitatea anti-criminală din districtul Londrei *(n.t.)*.

[7] MI5, Serviciul Secret Britanic *(n.t.)*.

[8] Oficiul de Servicii Strategice, precursor al CIA din timpul celui de-al Doilea Război Mondial *(n.t.)*.

— Afaceri clasificate. Sau, cel puțin, așa presupun.

— Cât de clasificate pot fi, din moment ce vorbim despre ele? întrebă Chuck privindu-l ușor năuc pe Teddy.

McPherson se opri în fața spitalului, cu un picior pe prima treaptă. Părea nehotărât. Privi o clipă curba zidului portocaliu, apoi spuse:

— Bănuiesc că îl veți putea întreba chiar pe doctor. Ar trebui să-și fi încheiat deja ședința.

Au urcat treptele și au ajuns într-un foaier de marmură al cărui tavan se arcuia deasupra lor într-o boltă înaltă de dom. O poartă se deschise bâzâind pe când se apropiau și au intrat într-o anticameră spațioasă unde, în dreapta, un infirmier stătea la un birou, iar în stânga, în capătul celălalt al încăperii, stătea un altul. În spatele unei porți zăbrelite se vedea un alt coridor lung. Și-au arătat din nou insignele gardianului de lângă scări, iar McPherson înregistră numele tuturor într-un catastif, timp în care le-au fost iarăși verificate actele. În spatele gardianului era o cușcă, iar înăuntru, Teddy zări un om care purta o uniformă similiară cu a gardianului-șef. Pe peretele din spate, atârnau legături de chei. Au urcat până la etajul al doilea și au luat-o pe un coridor care mirosea a detergent pentru lemn. Podeaua de stejar strălucea de curățenie, strălucire sporită de lumina soarelui ce intra pe fereastra din capătul coridorului.

— Multe măsuri de precauție, spuse Teddy.

McPherson răspunse:

— Ne luăm toate măsurile de precauție.

Chuck intră și el în vorbă:

— Spre marea mulțumire a publicului larg, sunt convins.

— Trebuie să înțelegeți, îi spuse McPherson lui Teddy când treceau pe lângă niște birouri, toate cu ușile închise, pe fiecare atârnând câte o plăcuță metalică cu numele unui doctor. Nu există nicio altă instituție ca asta în Statele Unite. Nu primim decât pacienții cu cele mai grave probleme. Îi luăm doar pe cei pe care nu-i acceptă nimeni.

— Gryce e aici, nu?

McPherson a confirmat dând din cap.

— Vincent Gryce, da. În corpul C.

Chuck îl întrebă pe Teddy:

— Gryce a fost cel care...?

Teddy dădu din cap:

— Cel care și-a ucis toate rudele, le-a luat scalpurile și și-a făcut pălării din ele.

Chuck dădea din cap cu o grabă nervoasă.

— Și apoi s-a apucat să umble prin oraș.

— Cel puțin asta spun ziarele.

S-au oprit în fața unei uși duble. În mijlocul ușii din dreapta, pe o plăcuță de bronz se putea citi: MEDIC ȘEF, DR. J. CAWLEY.

McPherson se întoarse către ei, ținând o mână pe clanță, și îi privi cu o intensitate de nepătruns. Apoi spuse:

— Într-o epocă mai puțin luminată, un pacient precum Gryce ar fi fost condamnat la moarte. Dar aici poate fi studiat, se poate determina o patologie, s-ar putea chiar să fie izolată anormalitatea din creierul lui, anormalitatea care l-a făcut să se abată atât de radical de la normele de comportament. Dacă se va reuși asta, poate că vom apuca ziua în care astfel de comportamente vor fi eradicate din societate.

Părea că așteaptă un răspuns, așa cum rămăsese cu mâna încleștată pe clanță.

— E bine să ai vise, nu crezi? spuse Chuck.

3

DR. CAWLEY ERA SLAB până la limita emacierii. Nu chiar scheletic, ca acele pachete de oase și de cartilaje pe care Teddy le văzuse la Dachau, dar cu siguranță că nu i-ar fi stricat o cură de îngrășare. Ochii mici și întunecați îi erau adânc înfundați în orbite, iar umbra lor se răsfrângea asupra întregii fețe. Obrajii îi erau atât de supți, încât păreau descărnați, iar pielea îi era pătată de o acnee veche. Nasul și buzele erau la fel de subțiri ca oricare altă parte a corpului său, iar bărbia părea redusă aproape la un punct impalpabil. Ce-i mai rămăsese din părul pe care îl avusese odată era la fel de negru ca ochii și ca cearcănele de dedesubt. Totuși avea un zâmbet exploziv, luminos și mustind de o încredere în sine care-i făcea pupilele să se dilate. Avea acest zâmbet și în timp ce se îndrepta spre ei, înconjurând biroul, cu mâna întinsă.

— Ofițerii Daniels și Aule, spuse el, mă bucur că ați ajuns atât de repede.

Mâna, care acum era într-a lui Teddy, îi era uscată și avea o netezime de piatră șlefuită. Felul în care i-a strâns mâna l-a luat prin surprindere pe Teddy, strivindu-i oasele până când antebrațul începu să i se ridice. Ochii lui Cawley sclipiră o clipă de parcă l-ar fi întrebat: „Nu te așteptai la asta, așa-i?", apoi trecu mai departe, la Chuck.

I-a strâns mâna lui Chuck cu o expresie de încântare pe chip, apoi zâmbetul îi dispăru de pe figură și se întoarse către adjunctul gardianului-șef, spunându-i:

— Asta e tot pentru moment, domnule McPherson. Vă mulțumesc.

McPherson, spuse:

— Da, domnule. A fost o plăcere, domnilor.

Și ieși din cameră.

Lui Cawley îi reveni zâmbetul, de data asta într-o versiune mai vâscoasă care îi aminti lui Teddy de pelicula de pe suprafața supei.

— McPherson e un om bun. Nerăbdător.

— De ce? întrebă Teddy luând loc în fața biroului.

Zâmbetul lui Cawley se transformă iar, curbându-i o parte a feței și înghețând acolo pentru o clipă:

— Poftim?

— E nerăbdător. Dar de ce?

Din în spatele biroului de tec, Cawley desfăcu brațele în lături.

— E nerăbdător să lucreze. Un amestec moral de lege, ordine și îngrijire medicală. Cu nu mai mult de jumătate de secol în urmă, ba chiar mai puțin în anumite cazuri, atitudinea publicului față de pacienții pe care îi avem noi aici era că, în cel mai bun caz, trebuiau închiși și lăsați să se înece în propria lor mizerie. Erau bătuți sistematic de parcă asta le-ar fi putut alunga psihoza. Erau demonizați. Torturați. Li se înfigeau șuruburi în creier. Din când în când mai erau și înecați.

— Și-acum? întrebă Chuck.

— Acum îi tratăm. Într-un mod moral. Încercăm să-i tămăduim, să-i vindecăm. Iar dacă nu reușim, măcar să le asigurăm puțină liniște.

— Și victimele lor?

Cawley ridică din sprâncene, așteptând.

— Oamenii ăștia sunt cu toții niște criminali periculoși, nu? întrebă Teddy.

Cawley confirmă dând din cap.

— Ai dracului de violenți, dacă stau să mă gândesc bine.

— Deci au rănit oameni, spuse Teddy. I-au ucis, în multe cazuri.

— În cele mai multe cazuri.

— Atunci, de ce ar mai conta calmul lor în relația cu victimele lor?

Cawley răspunse:

— Pentru că slujba mea este să-i tratez pe ei, nu pe victimele lor. Nu le mai pot ajuta pe victimele lor. Fiecare ocupație are limite, e în specificul ei. Asta este limita mea. Nu pot să iau asupra mea decât grija propriilor mei pacienți, spuse doctorul și zâmbi. Domnul senator v-a explicat situația?

Teddy și Chuck au avut un schimb rapid de priviri.

Teddy răspunse:

— Noi nu știm nimic despre niciun senator, doctore. Am fost trimiși aici de biroul regional.

Cawley își propti coatele pe un registru verde de pe birou, își împleti degetele mâinilor și-și propti bărbia pe ele, uitându-se atent la cei doi pe deasupra ochelarilor.

— Greșeala mea, atunci. Deci, ce vi s-a spus?

— Știm că a dispărut un deținut, o femeie.

Teddy scoase un carnețel, îl puse pe genunchi și începu să-l răsfoiască.

— Rachel Solando.

— O pacientă, zâmbi Cawley.

— O pacientă, așa e, spuse Teddy. Îmi cer scuze. Am înțeles că a evadat cândva în ultimele douăzeci și patru de ore.

Cawley confirmă cu o mișcare aproape imperceptibilă a mâinilor și bărbiei.

— Noaptea trecută. Cândva între zece și douăsprezece.

— Și încă n-a fost găsită.

— Corect, domnule ofițer...

Ridică o mână de parcă și-ar fi cerut scuze.

— Aule...

Figura lui Cawley păru că se îngustează deasupra mâinilor împreunate. Teddy remarcă pe fereastra din spatele doctorului picături fine de apă. Însă nu-și dădea seama dacă veneau din cer sau din mare.

— Prenumele tău este Charles, așa-i?

— Da, răspunse Chuck.

— Aș fi zis că ești Charles, dar nu neaparat și un Aule.

— Ăsta-i noroc, bănuiesc.

— Cum așa?

— Nu ne alegem numele, nu-i așa? Așa că e un noroc dacă cineva consideră că măcar unul dintre ele se potrivește.

— Pe ale dumitale cine le-a ales?

— Părinții.

— Numele de familie.

Chuck ridică din umeri.

— Cine ar putea spune? Ar trebui să ne întoarcem în timp cel puțin douăzeci de generații.

— Sau doar una.

Chuck se aplecă înainte.

— Poftim?

— Ești grec, spuse Cawley. Sau armean. Care dintre ele?

— Armean.

— Așa că Aule vine de la...

— Anasmajian.

Cawley își ațintì căutătura ascuțită spre Teddy.

— Și dumneavoastră?

— Daniels? întrebă Teddy. A zecea generație de irlandezi.

Îi zâmbi ușor forțat lui Cawley.

— Și, da, doctore, pot să-l urmăresc înapoi în timp.

— Dar numele de botez? Theodore?

— Edward.

Cawley își lăsă scaunul pe spate, eliberându-și mâinile de apăsarea bărbiei. Începu să bată ușor cu un cuțitaș de deschis scrisorile în muchia tăbliei, iscând un zgomot la fel de persistent și de delicat ca cel al zăpezii ce cade pe acoperiș.

— Soția mea, zise doctorul, se numește Margaret. Și cu toate astea, nimeni nu-i spune așa cu excepția mea. Unii dintre cei mai vechi prieteni ai ei îi spun Margo, ceea ce are încă un oarecare sens, dar toți ceilalți îi spun Peggy. Niciodată n-am înțeles asta.

— Ce anume?

— Cum ajungi să ți se spună Peggy dacă te cheamă Margaret. Și cu toate astea, nu e ceva neobișnuit. Sau cum ajungi la Teddy, pornind de la Edward. Nu e niciun *P* în *Margaret* și niciun *T* în *Edward*.

Teddy ridică din umeri:

— Și prenumele dvs...?

— John.

— V-a spus cineva vreodată Jack?

Doctorul clătină din cap.

— Cei mai mulți îmi spun „doctore".

Apa cădea pe fereastră în picături fine, iar Cawley părea să rememoreze tăcut conversația lor, cu o privire distantă și strălucitoare. Chuck întrebă:

— Domnișoara Solando e considerată periculoasă?

— Toți pacienții noștri au o înclinație spre violență. Tocmai de aceea au ajuns aici. Rachel Solando este văduvă de război. Și-a înecat cei trei copii în lacul din spatele casei. I-a scos din casă unul câte unul și i-a ținut cu capul sub apă până când s-au înecat. După care i-a adus înapoi în casă și i-a pus pe scaune în jurul mesei din bucătărie; a apucat să și mănânce până când pe-acolo a trecut întâmplător un vecin.

— L-a ucis și pe vecin? întrebă Chuck.

Doctorul ridică o sprânceană și oftă încet.

— Nu. L-a invitat să se așeze și să ia micul dejun cu ei. Evident, omul a refuzat și a sunat la poliție. Însă Rachel

crede și acum că puștii trăiesc și că au nevoie de ajutorul ei. Acesta ar putea fi motivul pentru care a încercat să evadeze.

— Ca să se întoarcă acasă, spuse Teddy.

Cawley dădu din cap.

— Și acasă, unde-i? întrebă Chuck.

— Un orășel în Berkshires. La nici șaptezeci de kilometri de aici.

Cawley făcu semn cu capul înspre fereastră.

— Dacă o iei înot în direcția aia, dai de pământ numai după vreo cinsprezece kilometri. Dacă înoți spre nord, nu dai de pământ până n-ajungi în Newfoundland.

— Și deja ați cercetat uscatul?

— Da.

— Atent?

Lui Cawley i-au trebuit câteva secunde până să răspundă, jucându-se cu bustul de argint al unui cal dintr-un colț al biroului.

— Gardianul-șef, oamenii lui și câțiva infirmieri și-au petrecut noaptea și chiar o parte a dimineții scotocind insula și fiecare corp de clădire. Nicio urmă. Și de fapt lucrul cel mai deranjant este că nici nu ne putem da seama cum a ieșit din cameră. Era încuiată pe dinafară, iar fereastra are gratii. Încuietoarea nu pare forțată.

Își luă ochii de la bibelou și îi privi pe cei doi.

— De parcă s-ar fi evaporat prin pereți.

Teddy scrise în carnețelul lui „evaporat".

— Și sunteți sigur că era în celulă când s-a dat stingerea?

— Da.

— Cum așa?

Cawley luă mâna de pe calul de argint și apăsă un buton.

— Soră Marino...

— Da, doctore.

— Te rog, spune-i domnului Ganton să intre.

— Imediat, domnule doctor.

Lângă fereastră era o măsuță pe care stătea un ulcior cu apă și patru pahare. Cawley se apropie de ea și turnă apă în trei dintre pahare. Puse unul în fața lui Teddy și altul în fața lui Chuck, pe al treilea păstrându-l pentru sine, apoi se așeză în spatele biroului.

Teddy întrebă:

— N-aveți cumva o aspirină pe-aici?

Cawley schiță un zâmbet.

— Cred că găsim ceva dacă ne străduim puțin.

Cotrobăi prin sertarul biroului și în cele din urmă scoase un flacon Bayer.

— Două sau trei?

— Trei ar fi nemaipomenit.

Teddy simțea cum durerea din spatele ochiului se transformă într-o pulsație. Cawley i-a dat tabletele, iar Teddy și le îndesă în gură și le înghiți cu apă.

— Sunteți predispus la dureri de cap, domnule ofițer?

Teddy răspunse:

— Predispus la rău de mare, din păcate.

Cawley dădu din cap.

— Da. Deshidratat.

Teddy dădu din cap, iar doctorul deschise o cutie de țigări maronie pe care o întinse către Teddy și Chuck. Teddy luă o țigară. Chuck refuză și își scoase una din propriul pachet, apoi toți trei își aprinseră țigările, după care doctorul ridică fereastra din spatele lui. Se așeză iar și întinse o fotografie peste birou – o femeie tânără, frumoasă, cu fața pătată doar de pungile întunecate de sub ochi, la fel de întunecate ca și părul ei negru. Ochii îi erau prea mari, de parcă ceva fierbinte i-ar fi ars dinlăuntrul capului. Orice-ar fi fost ceea ce vedea ea dincolo de lentila aparatului, dincolo de fotograf, dincolo de lumea cunoscută probabil, nu era cel mai frumos lucru de văzut. Era ceva neliniștitor de familiar în înfățișarea ei, iar Teddy făcu imediat legătura – semăna cu băiețelul acela din lagăr care nu voia să mănânce ce-i dăduseră ei.

Stătea sprijinit de un perete în lumina soarelui de aprilie, cu aceeași expresie în privire, până când pleoapele i s-au închis și în cele din urmă cadavrul i-a fost aruncat pe mormanul ce se adunase în gară.

Lui Chuck îi scăpă o vorbă șuierată.

— Dumnezeule!

Cawley trase un fum din țigară.

— Ce te impresionează mai mult? Frumusețea ei sau nebunia?

— Ambele, spuse Chuck.

Ochii aceia, se gândi Teddy. Din adâncul lor mut țâșnea un strigăt de durere. Îți venea să intri în fotografie și să spui „Nu, nu mai plânge, e în regulă, taci, taci..." Îți venea să o iei în brațe pe femeia aceea și să o ții așa până când tremurul ar fi încetat, să-i spui că totul va fi în regulă. Ușa biroului se deschise și intră un negru înalt cu șuvițe groase de păr sur, îmbrăcat în uniforma integral albă a infirmierilor.

— Domnule Ganton, spuse Cawley, aceștia sunt domnii despre care ți-am vorbit – ofițerii Aule și Daniels.

Teddy și Chuck se ridicară și-i strânseră mâna. Dinspre Ganton, i se păru lui Teddy, emana o teamă puternică, ca și cum nu era deloc în largul lui când avea de-a face cu oamenii legii. Poate că undeva prin lume era vreun mandat, două pe numele lui.

— Domnul Ganton e angajat aici de șaptesprezece ani. Este infirmierul-șef. El a escortat-o pe Rachel în cameră noaptea trecută. Domnule Ganton?

Ganton își încrucișă picioarele, gleznă peste gleznă, puse palmele pe genunchi și se aplecă puțin înainte, pironindu-și privirea în podea.

— La ora nouă, a fost un grup... Apoi...

Cawley îi lămuri:

— Adică o ședință de terapie în grup, condusă de dr. Sheehan și de asistenta Marino.

Ganton așteptă, asigurându-se că doctorul a terminat de vorbit, înainte să continue.

— Așa, da. Era acest grup și au terminat pe la vreo zece. Am condus-o pe Rachel sus, în camera ei. A intrat. Am încuiat ușa pe dinafară. După stingere, facem ronduri din două în două ore. Mă întorc pe la miezul nopții, mă uit înăuntru și patul e gol. Mă gândesc că poate e pe podea. Pacienții noștri fac des chestia asta – să doarmă pe podea. Deschid...

— Folosindu-te de chei, nu-i așa, domnule Ganton? interveni iarăși Cawley.

Ganton a dat din cap către Cawley, apoi se uită din nou la genunchii săi.

— Am folosit cheile, da, pen'ce ușa era închisă. Intru. Domnișoara Rachel nu e de văzut nicăieri. Închid ușa să verific fereastra și zăbrelele. Fereastra era închisă, gratiile la locul lor.

Ridică din umeri.

— Așa că, l-am chemat pe gardianul-șef.

Îl privi pe Cawley, iar doctorul îi răspunse cu o mișcare paternă a capului.

— Aveți întrebări, domnilor?

Chuck scutură din cap. Teddy își ridică privirea din carnețel.

— Domnule Ganton, spuneți că ați intrat în cameră și v-ați asigurat că nu e nimeni acolo. Cum ați procedat?

— Domnule?

— E vreo toaletă sau un loc sub pat unde s-ar fi putut ascunde?

— Și una, și alta.

— Și ați cercetat acele locuri?

— Da, domnule.

— Cu ușa deschisă?

— Poftiți?

— Ați spus că ați intrat în cameră, v-ați uitat peste tot și nu ați găsit nicăieri pacienta. *Apoi* ați închis ușa.

— Nu, eu... În fine...

Teddy aşteptă, mai trase un fum din ţigara pe care i-o dăduse Cawley. Era fină, cu o aromă mai bogată decât ţigările Chesterfield pe care le fuma el. Fumul era diferit, aproape dulce.

— N-a durat mai mult de cinci secunde. Closetul n-are uşă. M-am uitat acolo, m-am uitat sub pat, apoi am închis uşa. Nu avea unde să se ascundă. Camera e foarte mică.

— Patul e lângă perete? La dreapta sau la stânga uşii?

— Neee!

Ganton scuturã din cap, iar lui Teddy i se păru că vede pentru prima dată o licărire de furie, o urmă de resentiment primar în privirea plecată şi în formulele de genul: „Da, domnule!", „Nu, domnule!"

— E foarte puţin probabil, spuse Cawley. Înţeleg ce vreţi să spuneţi, dar de-ndată ce veţi vedea camera veţi realiza că domnului Ganton i-ar fi fost imposibil să n-o vadă, dacă pacienta ar fi stat în picioare *oriunde* în cameră.

— Aşa e, spuse Ganton, privindu-l pe Teddy direct în ochi.

În ochii lui se putea citi o furie mândră, o sensibilitate în privinţa eticii profesionale pe care Teddy i-o ofensase punând toate acele întrebări.

— Mulţumesc, domnule Ganton, spuse Cawley. Asta e tot pentru moment.

Ganton se ridică. Privirea lui mai zăbovi asupra lui Teddy câteva secunde, apoi spuse:

— Mulţumesc, domnule doctor, după care ieşi din cameră.

Câteva clipe au tăcut toţi trei, şi-au terminat ţigările înainte să le stingă strivindu-le în scrumiere. Chuck zise:

— Cred că ar trebui să mergem să vedem camera.

— Da, sigur, spuse Cawley şi se ridică ţinând în mână o legătură de chei de mărimea unei roţi de maşină. Urmaţi-mă.

CAMERA ERA FOARTE MICĂ, iar ușa se deschidea spre interior și către dreapta. Era din oțel și avea balamalele foarte bine unse, astfel încât se izbi de perete. În stânga lor era o porțiune mică de perete până la un mic dulap în care, pe umerașe de plastic, atârnau câteva halate și niște pantaloni cu șnur.

— S-a dus naibii teoria mea, recunoscu Teddy.

Cawley dădu din cap.

— Nu este niciun loc în care s-ar fi putut ascunde, astfel încât să nu fie văzută de cineva care stătea în prag.

— Mă rog, doar tavanul, spuse Chuck și toți trei s-au uitat în sus, și până și Cawley reuși să schițeze un zâmbet.

Doctorul închise ușa în urma lor, iar Teddy simți imediat un fior pe șira spinării, pe care i-l provocau de fiecare dată închisorile. I-or fi zis cei de-acolo cameră, dar era o celulă în toată regula. Ferestruica de deasupra patului îngust avea gratii. Dat către peretele din dreapta era un mic dulăpior, iar pardoseala și pereții erau de un alb rece, spitalicesc. Cât au fost toți trei în cameră abia dacă aveau loc să se miște fără să se lovească unii de alții.

Teddy întrebă:

— Cine altcineva mai avea acces în cameră?

— La ora aceea din noapte? Foarte puțini ar fi avut vreun motiv să se afle în acest corp de clădire.

— Sigur, spuse Teddy, dar cine ar fi putut intra?

— Infirmierii, bineînțeles.

— Medicii? întrebă Chuck.

— Păi da, și asistentele, spuse Cawley.

— Doctorii n-au chei de la camera asta? întrebă Teddy.

— Ba au, răspunse Cawley cu o urmă de enervare în glas. Dar la zece seara, doctorii termină serviciul și pleacă.

— Și predau cheile la plecare?

— Da.

— Se ține vreo evidență?

— Nu înțeleg unde vreți să ajungeți.

— Ne întrebăm dacă trebuie să semneze undeva pentru predarea și primirea cheilor, spuse Chuck.

— Desigur.

— Și putem verifica evidențele de ieri-seară? întrebă Teddy.

— Da. Desigur.

— Iar registrul trebuie că se păstrează în ghereta pe care am văzut-o la primul nivel, zise Chuck. Aia în care se afla un gardian și-un perete acoperit de legături de chei în spatele lui.

Cawley confirmă cu o mișcare energică a capului.

— Și dosarele angajaților, zise Teddy, ale personalului medical, ale gardienilor și infirmierilor? Va trebui să le vedem și pe acelea.

Doctorul se uită atent la Teddy de parcă i-ar fi ieșit muște pe gură.

— De ce?

— O femeie scapă dintr-o cameră încuiată, doctore. Evadează pe o insulă minusculă și nimeni n-o găsește. Trebuie să presupun că a fost ajutată.

— Vom vedea, răspunse Cawley.

— Vom *vedea*?

— Da, domnule ofițer. Va trebui să vorbesc cu gardianul-șef și cu alți membri ai personalului. Vom face o evaluare a cererii dumneavoastră plecând de la...

— Domnule doctor, spuse Teddy, nu a fost o cerere. Noi suntem aici trimiși de guvern. Aceasta este o instituție federală din care un deținut periculos...

— Un pacient.

— Un pacient periculos, spuse Teddy încercând să nu ridice tonul, a evadat. Dacă refuzați să ajutați doi șerifi federali, domnule doctor, în operațiunea de capturare a pacientului, se poate spune că, din păcate, dumneavoastră... Chuck?

— Obstrucționați justiția, doctore.

Cawley se uită la Chuck de parcă din partea lui Teddy s-ar fi așteptat să-i facă probleme, dar nu și din partea lui.

— Da, mă rog, spuse cu voce scăzută, tot ce vă pot spune e că am să fac tot ce-mi stă în putință pentru a vă satisface cererea.

Teddy și Chuck schimbară o privire scurtă, apoi începură să cerceteze camera. Probabil că doctorul nu era obișnuit să se insiste asupra unor chestiuni după ce el arătase că nu-i sunt pe plac, așa că-l lăsară un minut să-și revină. Teddy se uită în dulăpior și numără trei halate albe și două perechi de pantofi albi.

— Câte perechi de încălțări li se dau pacienților?

— Două.

— A plecat din cameră desculță?

— Da.

Doctorul își aranjă cravata sub halat, apoi arătă o coală mare de hârtie pe pat.

— Am găsit asta după dulap. Nu știm ce înseamnă. Sperăm să ne lămurească și pe noi cineva.

Teddy întoarse coala de hârtie și constată că pe cealaltă parte era o planșă de control al vederii, cu literele tot mai mici dispuse în formă de piramidă. O întoarse iar și o ridică s-o vadă și Chuck.

LEGEA CELOR 4

EU SUNT 47
EI ERAU 80

+ TU ESTI 3

NOI SUNTEM 4
DAR
CINE E 67?

Lui Teddy nici măcar nu-i plăcea s-o țină în mână. De parcă marginile paginii îi ardeau degetele.

Chuck spuse:

— Să-mi bag dacă știu.

Cawley veni lângă el.

— Din punct de vedere medical, asta e concluzia la care am ajuns și noi.

— Suntem trei, spuse Teddy.

Chuck se holbă la hârtie.

— Cum?

— Noi am putea reprezenta 3-ul, spuse Teddy. Noi ăștia trei, care stăm acum în cameră.

Chuck scutură din cap.

— Cum putea ea să prezică asta?

Teddy ridică din umeri.

— A ghicit.

— Aha, da.

Cawley spuse:

— Așa e, dar să știți că Rachel este genială în jocurile ei. Halucinațiile ei, în special cea care îi permite să creadă că cei trei copii sunt încă în viață, au o arhitectură subtilă, dar complicată. Pentru a susține această structură, ea a construit o narațiune elaborată a vieții ei, complet fabulatorie.

Chuck întoarse încet capul și se uită la Cawley.

— Mi-ar trebui o diplomă să înțeleg ce spuneți, doctore.

Cawley râse ușor în barbă.

— Gândiți-vă la minciunile pe care le spuneați părinților voștri când erați copii. La cât sunt de elaborate. În loc să le faci simple ca să explice de ce ai lipsit de la școală sau de ce nu ți-ai îndeplinit sarcinile, le înfloriști, le transformi în mici povestioare fantastice, corect?

Chuck s-a gândit puțin, apoi a dat din cap.

Teddy spuse:

— Desigur, criminalii fac la fel.

— Exact. Ideea e să facă lucrurile neclare. Să zăpăcească ascultătorul până când minciuna devine mai credibilă decât orice adevăr. Acum, imaginați-vă că vă spuneți acele

minciuni vouă înșivă. Asta face Rachel cu ea însăși. În patru ani, nici măcar n-a înțeles că e internată într-un spital. După mintea ei, ea era încă acasă, în Berkshires, în locuința ei, iar noi eram o armată de poștași, curieri, lăptari aflați în trecere pe acolo. Oricare ar fi fost realitatea, ea își folosea puterea brută a voinței ca să-și consolideze iluziile.

— Dar cum se face că adevărul nu reușește să iasă niciodată la suprafață? întrebă Teddy. Vreau să zic, totuși e internată într-o instituție de boli mintale. Cum de nu-și dă seama nici măcar din când în când?

— Ah, oftă Cawley, intrăm astfel în teribila splendoare a structurii paranoice a schizofrenului ajunsă la gradul complet de dezvoltare. Domnilor, dacă ai convingerea că ești unicul deținător al adevărului, atunci toți ceilalți mint... Iar dacă toți ceilalți mint...

— Atunci, orice adevăr vor spune, continuă Chuck, trebuie că este o minciună.

Cawley întinse mâna cu degetul mare ridicat și cu indexul spre Chuck de parcă l-ar fi țintit cu un pistol:

— Ai priceput.

Teddy spuse:

— Și toate astea au cumva legătură cu numerele astea, nu?

— Trebuie că așa este. Trebuie să reprezinte ceva. La Rachel, niciun gând nu este lipsit de sens sau accidental. Trebuie să susțină în fiecare clipă structura din mintea ei, să n-o lase să se prăbușească. Iar pentru asta, ea trebuie *să gândească* tot timpul. Asta – bătu cu degetele în planșa oculistului – este structura. Asta, cred sincer, ne va spune unde s-a dus Rachel.

O clipă, Teddy crezu că schema de pe hârtie începe să-i spună ceva, să fie mai clară. Primele două numere, era sigur – „47" și „80" –, îi gâdilau creierii ca o melodie al cărei nume încerci să ți-l amintești în timp ce la radio se aude o cu totul altă melodie. „47"-le era cel mai clar dintre indicii. Era chiar în fața lui. Era atât de simplu. Era atât de...

Apoi, orice conexiune logică se rupse și Teddy simți că mintea i se golește și își dădu seama că pierde acea intuiție de o clipă – cheia, legătura, puntea. Puse hârtia înapoi pe pat.

— E o nebunie, spuse Chuck.

— Ce anume? întrebă Cawley.

— Locul unde s-a dus, spuse Chuck. După părerea mea.

— Da, desigur, confirmă Cawley. Cred că putem considera asta ca fiind de la sine înțeles.

4

ERAU ÎN FAȚA CAMEREI lui Rachel. Coridorul era întrerupt la mijloc de casa scărilor. Ușa lui Rachel era la stânga scării, la jumătatea culoarului, pe partea dreaptă.

— Doar pe aici se poate pleca de la acest etaj? întrebă Teddy.

Cawley confirmă dând din cap.

— Nu este nicio ieșire pe acoperiș? întrebă Chuck.

Cawley clătină din cap.

— Singura cale în sus este scara de incendiu. O s-o vedeți pe partea de sud a clădirii. Are o poartă care este întotdeauna închisă. Personalul are chei, desigur, dar niciunul dintre pacienți. Ca să ajungă pe acoperiș, ar fi trebuit să ajungă jos mai întâi, să se folosească de cheie ca să deschidă poarta și apoi să urce din nou.

— Dar acoperișul a fost verificat?

Doctorul confirmă iar în același fel.

— Da, și toate camerele din acest corp de clădire. Au fost cercetate imediat. Imediat ce s-a descoperit dispariția lui Rachel.

Teddy arătă către infirmierul care stătea la o masă chiar în fața scărilor.

— Acolo stă cineva douăzeci și patru de ore pe zi?

— Da.

— Deci și azi-noapte a fost cineva acolo.

— Chiar Ganton, de fapt.

Au mers la casa scărilor, iar Chuck începu:

— Deci...

Ridică privirea spre Teddy.

— Deci..., repetă Teddy.

— Deci, continuă Chuck, domnișoara Solando iese din camera ei încuiată în acest coridor, apoi coboară aceste trepte.

Au coborât și ei treptele, iar Chuck arătă cu degetul către unul dintre infirmierii care-i așteptă pe palierul etajului doi.

— Trece de infirmierul care se afla aici, Dumnezeu știe cum, se face invizibilă sau ceva de genul ăsta, coboară următorul rând de trepte și iese în...

Cei trei au coborât ultimul șir de scări și se treziră în fața unei încăperi spațioase, cu câteva canapele pe lângă pereți, o masă pliantă mare în mijloc cu câteva scaune tot pliante și cu ferestre largi ce umpleau camera cu o lumină albă.

— Salonul cel mare, spuse Cawley, unde majoritatea pacienților își petrec serile. Ședința de terapie de grup s-a ținut aici seara trecută. Cum veți vedea, la camera de gardă se ajunge chiar prin porticul acela. După ce se dă stingerea, infirmierii se adună aici. Ar trebui să facă curat, să curețe ferestrele și așa mai departe, dar, de cele mai multe ori, îi prindem jucând cărți.

— Și noaptea trecută?

— Conform celor spuse de cei care erau de serviciu, jocul de cărți era în toi. Șapte bărbați, adunați la baza scărilor, jucau poker.

Chuck își puse mâinile în șolduri și trase cu sete aer în piept.

— Se pare că s-a făcut din nou invizibilă și a luat-o fie la stânga, fie la dreapta.

— Dacă o lua la dreapta, ajungea în sala de mese, apoi în bucătărie și, de acolo, la o ușă mereu închisă și pe deasupra prevăzută cu o alarmă care se armează la nouă în fiecare seară, de-ndată ce personalul de la bucătărie pleacă. La stânga, dă de camera de gardă și de bufetul personalului. Nu există nicio ușă spre exterior. Nu este nicio altă cale către exterior decât ușa de la celălalt capăt al salonului de zi sau cea din capătul coridorului în care dau scările. Fiecare din ele au fost supravegheate de infirmieri, noaptea trecută.

Cawley își privi rapid ceasul.

— Domnilor, eu am o ședință. Orice întrebări mai aveți, simțiți-vă liberi să întrebați pe oricare dintre angajați sau adresați-vă direct lui McPherson. Până acum, el a condus investigația. Ar trebui să vă poată da orice informație de care aveți nevoie. Personalul ia masa în fiecare zi la ora șase fix, în sala de la subsolul dormitoarelor pentru infirmieri. După asta, ne adunăm aici, la bufet, și puteți vorbi cu oricare dintre cei care au fost de serviciu noaptea trecută.

Doctorul se grăbi să iasă pe ușa din față, iar cei doi anchetatori l-au urmărit din priviri cotind la stânga și dispărând.

Teddy întrebă:

— E ceva în toată povestea asta care să nu pară o lucrătură din interior?

— Eu unul țin destul de mult la teoria mea cu invizibilitatea. Poate că avea formula într-o sticlă. Mă urmărești? Poate că se uită la noi chiar acum, Teddy, zise Chuck, apoi se uită rapid peste umăr și din nou la Teddy. E o variantă la care merită să te gândești.

DUPĂ-AMIAZA, SE ALĂTURARĂ și ei căutărilor pe măsură ce briza era tot mai intensă și mai caldă. Cea mai mare parte a insulei era năpădită de vegetație, plină de buruieni și de câmpuri cu iarbă înaltă, plante agățătoare și cârcei de viță

sălbatică plini de țepi. În cele mai multe locuri, era imposibil de trecut, chiar și dacă unii gardieni se foloseau de macete să taie drum. Rachel Solando n-a avut o macetă și chiar de-ar fi avut, părea că ceva din natura insulei îi respingea pe intruși înapoi către coastă.

De la bun început, căutarea i s-a părut lui Teddy nesistematică și haotică, de parcă, în afară de el și de Chuck, nimeni n-o făcea cu tragere de inimă. Bărbații se apucaseră să-și croiască drum de-a lungul inelului interior de deasupra liniei țărmului, privind în jos și cu pași ezitanți. La un moment dat, au cotit pe o limbă de pământ de pe un platou de stânci negre. Înainte li se ridica vertical o stâncă ce veghea întinderile mării. La stânga, dincolo de o aglomerare indistinctă de mușchi, de rugi și fragi sălbatici, se deschidea o poiență ce se întindea și pe povârnișurile de până la baza dealurilor. Dealurile se înălțau constant, fiecare mai înalt decât cel dinainte, până când lăsau loc stâncilor golașe. Teddy văzu falii în dealuri și deschideri alungite în pereții laterali ai stâncii.

— Peșteri? îl întrebă pe McPherson.

Adjunctul dădu din cap.

— Câteva.

— Ați căutat acolo?

McPherson oftă și își făcu mâinile căuș ca să protejeze de vânt flacăra chibritului și să-și aprindă țigara.

— Domnule ofițer, avea două perechi de pantofi. Amândouă au fost găsite în camera ei. Cum putea să parcurgă același traseu ca noi, să treacă peste stânci și să le escaladeze?

Teddy arată cu mâna dincolo de poiană către cel mai mic dintre dealuri.

— Și dacă a luat-o pe calea cea mai lungă, dacă și-a croit drum dinspre vest?

McPherson ridică degetul aproape de cel al lui Teddy.

— Vezi unde se rupe poiana? Chiar în vârful degetului tău, acolo începe mlaștina. Poalele dealurilor sunt acoperite

de iederă nebună, de puieți de stejar, oțetar și fel de fel de ierburi și toate au țepi cam cât știoiul meu.

— Adică sunt mari sau mici?

Asta o zisese Chuck, aflat la câțiva pași înaintea lor, uitându-se peste umăr.

McPherson zâmbi.

— Nici prea mari, nici prea mici.

Chuck dădu din cap.

— Tot ce vreau să spun, domnilor, e că n-avea de ales decât să o țină pe faleză ca să ajungă acolo și, în orice direcție ar fi luat-o, la jumătatea drumului, plaja se termină.

Arătă spre stânci.

— Ar fi dat de una dintre astea.

O ORĂ MAI TÂRZIU, de cealaltă parte a insulei, au dat de un gard. Dincolo de el se afla vechiul fort și farul care-și avea propriul gard de jur împrejur și doi gardieni care păzeau o poartă cu puștile ridicate la piept.

— Procese antiseptice? întrebă Teddy.

McPherson confirmă.

Teddy se uită la Chuck care ridică din sprâncene.

— Procese antiseptice? zise Teddy din nou.

LA CINĂ, N-A STAT NIMENI cu ei la masă. Erau singuri, încă înmuiați de reprizele scurte de ploaie și de briza caldă care aducea cu ea particule infinitezimale de apă din ocean. Afară, insula se pierdea treptat în întuneric, iar briza se făcuse vânt.

— O cameră încuiată, spuse Chuck.

— Desculță, spuse Teddy.

— Trece de trei puncte de control din interior.

— De o cameră plină de infirmieri.

— Desculță, aprobă Chuck.

Teddy tot răscolea prin mâncare, un fel de plăcintă ciobănească cu umplutură de carne ațoasă.

— Trece de un gard cu un fir de sârmă conectată la curent!

— Sau de poarta automată...

— Și iese acolo, în jungla aia.

Vântul zguduia clădirea, făcând până și întunericul să tremure.

— Desculță...

— Și n-o vede nimeni...

Chuck își mestecă dumicatul, apoi luă o gură de cafea.

— Dar dacă moare cineva pe insula asta – se poate întâmpla, nu? – ce fac cu cadavrele?

— Le îngroapă.

Chuck dădu din cap.

— Ai văzut vreun cimitir azi?

Teddy clătină din cap.

— Probabil că e împrejmuit de un gard, undeva.

— Ca și instalația aia antiseptică? Sigur.

Chuck împinse farfuria și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Cu cine vorbim după asta?

— Cu personalul.

— Crezi c-o să ajute la ceva?

— Tu nu crezi?

Chuck rânji. Își aprinse o țigară și se uită la Teddy. Rânjetul i se transformă într-un râs liniștit, iar fumul îi ieșea pe gură în ritmul râsului.

TEDDY STĂTEA ÎN MIJLOCUL ÎNCĂPERII, iar membrii personalului se adunaseră în cerc în jurul lui. Și-a pus mâinile pe spătarul metalic al unui scaun, iar Chuck se cocoță pe o balustradă lângă el, cu mâinile în buzunare.

— Presupun că știți cu toții de ce ne aflăm aici, spuse Teddy. Aseară, cineva a reușit să evadeze. Din punctul nostru de vedere, e ca și cum pacienta ar fi intrat în pământ.

N-avem nicio dovadă care să indice că ar fi fugit de aici fără să fie ajutată. Domnule McPherson, sunteți de acord?

— Da. Cred că, în acest moment, este ipoteza care stă cel mai bine în picioare.

Teddy era gata să spună ceva când Cawley, așezat într-un fotoliu lângă una dintre asistente, spuse:

— Domnilor, ați putea să vă prezentați? Unii dintre oamenii mei n-au avut încă plăcerea.

Teddy se ridică.

— Sunt șeriful Edward Daniels. Acesta este partenerul meu, șeriful Chuck Aule.

Chuck salută cu un gest vag al mâinii, apoi o bagă la loc în buzunar.

Teddy spuse:

— Domnule McPherson, dumneavoastră și oamenii dumneavoastră ați cercetat împrejurimile.

— Și-ncă cum...

— Și n-ați găsit nimic?

McPherson se întinse în scaun.

— N-am găsit nicio urmă că femeia ar fi fugit. Nicio urmă de material agățat prin tufe, nicio urmă de pași, ori ierburi culcate la pământ. Curentul a fost foarte puternic în timpul fluxului. Să fi plecat înot pare absolut imposibil.

— Dar ar fi putut încerca.

Vorbise sora Kerry Marino, o femeie firavă cu o claie de păr roșcat. Îl eliberase dintr-un coc în creștet și-și scosese și agrafa de la ceafă imediat ce intrase în încăpere. Boneta și-o pusese în poală și își trecea degetele prin păr cu gesturi lenețe care sugerau oboseală, dar care îi făcură pe toți bărbații din salon să-i arunce priviri pe furiș, căci oboseala cu care-și trecea degetele prin păr părea să indice nevoia de pat.

McPherson întrebă:

— Cum?

Sora Marino încetă să-și dea cu degetele prin păr și își lăsă mâinile în poală.

— De unde știm că n-a încercat să plece înot și că nu s-a înecat?

— Ar fi fost scoasă la țărm până acum, zise Cawley înăbușindu-și un căscat în pumn. La cât de mare a fost fluxul.

Marino ridică o mână de parcă ar fi zis „Oh, mă iertați, băieți" și spuse:

— M-am gândit să ridic și problema asta...

— Și apreciem asta, spuse Cawley. Domnule ofițer, puneți vă rog întrebările pe care le aveți de pus, a fost o zi lungă.

Teddy se uită scurt spre Chuck, iar acesta îi răspunse arcuind ușor sprâncenele. O femeie dispăruse, o femeie cu un trecut violent era de capul ei pe o insulă minusculă și se părea că nimeni nu se gândea decât cum să facă să meargă mai repede la culcare.

Teddy spuse:

— Domnul Ganton ne-a spus deja că a verificat rezerva domnișoarei Solando la miezul nopții și atunci a descoperit că lipsea. Încuietorile de la ferestre și de la ușă n-au fost forțate. Domnule Ganton, ieri-noapte, între zece și douăsprezece a existat vreun moment în care ați scăpat din ochi coridorul de la etajul 3?

Mai multe capete se întoarseră automat spre Ganton, iar Teddy observă cu surprindere că unele chipuri aveau o expresie amuzată de parcă ar fi fost un învățător care pusese o întrebare simplă celui mai deștept puști din clasă.

Ganton vorbi ținând capul în pământ:

— Singurul moment în care n-am fost cu ochii pe culoar a fost când am intrat la ea în cameră și i-am descoperit lipsa.

— Asta nu putea dura mai mult de treizeci de secunde.

— Mai degrabă vreo cincisprezece. Ridică privirea spre Teddy: E o cameră mică.

— Dar, în rest?

— În rest, la ora zece toată lumea era încuiată. Ea a ajuns ultima în cameră. Mi-am ocupat locul și n-am văzut pe nimeni două ore.

— Și nu-ți părăsești niciodată postul?

— Nu, domnule.

— Nici măcar să-ți iei o cafea sau ceva de felul ăsta?

Ganton clătină din cap.

— Oameni buni, spuse Chuck coborând de pe balustradă, trebuie să fac o presupoziție interesantă. Trebuie să propun, de dragul discuției și fără să fiu lipsit de respect față de domnul Ganton, să ne jucăm cu ideea că, cine știe cum, domnișoara Solando s-a târât pe tavan sau așa ceva.

Câțiva dintre cei prezenți începură să chicotească.

— În felul ăsta ajunge la scara către etajul doi. De cine trebuia să treacă?

Un infirmier cu tenul alb ca laptele și cu părul portocaliu ridică mâna.

— Cum te numești?

— Glen. Glen Miga.

— În regulă, Glen. Ai fost toată noaptea la post?

— Păi, da.

— Glen..., spuse Teddy.

— Da..., zise infirmierul ridicând ochii de la unghia căreia tocmai îi rupsese o pieliță.

— Adevărul.

Glen se uită la Cawley, apoi din nou la Teddy.

— Da, am fost.

— Glen, zise Teddy, fii serios...

Glen se uită în ochii lui Teddy, înfruntându-i privirea, apoi pupilele începură să i se mărească. În cele din urmă spuse:

— Am fost la toaletă.

Cawley se aplecă înainte, lăsându-și brațele pe genunchi.

— Cine a venit să-ți țină locul?

— A fost o pișare scurtă, spuse Glen. Un pipi, domnule. Îmi pare rău.

— Cât a durat? întrebă Teddy.

Glen ridică din umeri.

— Un minut. Cel mult.

— Un minut? Ești sigur?

— Nu-s cămilă.

— Nu.

— Am intrat și-am ieșit.

— Ai încălcat regulamentul, spuse Cawley. Dumnezeule...

— Domnule, știu. Eu...

— Pe la ce oră a fost asta? întrebă Teddy

— Pe la unsprezece jumătate. Cam așa ceva...

Teama lui Glen față de Cawley se transforma în ură față de Teddy. Încă o întrebare, două și-ar fi devenit ostil.

— Mulțumesc, Glen, spuse Teddy și se întoarse spre Chuck cu o înclinare a capului.

— Pe la unsprezece treizeci sau cam așa ceva, spuse Chuck, jocul de poker era încă în plină desfășurare?

Mai multe capete se întoarseră unele spre altele, apoi iar spre Chuck. Unul dintre infirmierii negri confirmă dând din cap, imitat imediat de ceilalți.

— Cine mai era acolo în acel moment?

Patru negri și un alb au ridicat mâna. Chuck se concentră asupra liderului grupului, cel care dăduse primul din cap și care ridicase primul mâna. Un tip rotund, corpolent, cu capul ras, care strălucea în lumină.

— Cum te numești?

— Trey, domnule. Trey Washington.

— Trey. Și unde stăteați voi toți?

Trey arătă spre pardoseală.

— Cam aici. În mijlocul salonului. Exact cu fața spre casa scării. Cu un ochi vedeam ușa din față, cu altul cea din spate.

Chuck merse lângă el și-și întinse gâtul pe direcția ușilor, a celei din față și-a celei din spate, și spre casa scării.

— Bună poziție.

Trey coborî vocea:

— Nu stăm așa doar de grija pacienților, domnule. Ci și-a medicilor și a unora dintre asistentele care nu ne au la inimă. N-ar trebui să jucăm cărți. Trebuie să vedem cine vine și să-nșfăcăm câte un mop la repezeală.

Chuck zâmbi.

— Pariez că vă mișcați rapid.

— Ați văzut vreodată un fulger în august?

— Da.

— Ăla-i mocăit pe lângă mine.

Izbucniră cu toții în râs. Sora Marino nu reuși să-și ascundă un zâmbet, iar Teddy îi observă pe câțiva dintre negri strângându-și degetele unii altora. Își dădea seama că, atât timp cât vor sta acolo, Chuck avea să fie Polițistul cel Bun. Știa să se descurce cu oamenii, se simțea în largul lui cu orice fel de oameni, indiferent de culoare și chiar de limba pe care-o vorbeau. Teddy se întrebă cum mă-sa îl lăsaseră să plece cei de la biroul din Seattle, oricum i-ar fi fost iubita. Pe de altă parte, Teddy se impunea întotdeauna ca mascul dominant. Odată ce oamenii acceptau asta, cum se întâmplase destul de repede și pe front, ajungeau să se înțeleagă foarte bine cu el. Dar până atunci, exista o oarecare tensiune în aer.

— OK, OK...

Chuck ridică o mână potolind râsetele, deși el însuși mai rânjea încă.

— Deci, Trey, erați încă la baza scării, jucați cărți. Când v-ați dat seama că ceva nu era în ordine?

— Când Ike..., vreau să spun, domnul Ganton... a început să strige: „Chemați gardianul-șef... Ne-am pricopsit cu-o evadare."

— Și pe la ce oră era asta?

— La ora douăsprezece, două minute și treizeci și nouă de secunde.

Chuck ridică sprâncenele.

— Da' ce, ești ceas?

— Nu, domnule, dar sunt obișnuit să mă uit la ceas imediat ce se întâmplă ceva. Orice s-ar întâmpla din ceea ce dumneavoastră numiți „un incident", toți trebuie să completăm un RI, un raport despre incident. Primul lucru care ți se cere într-un astfel de raport e ora la care s-a petrecut incidentul. Ați făcut destule rapoarte până acum? Să te uiți la ceas la primul semn de bucluc ajunge a doua noastră natură.

Câțiva infirmieri confirmau spusele bărbatului dând din cap, scăpând printre buze câte-un „Îhî" sau „Așa e", de parcă ar fi fost la o întrunire bisericească.

Chuck se uită la Teddy ca și cum l-ar fi întrebat: Ei, ce zici de asta?

— Deci, la ora douăsprezece și două minute...

— Și treizeci și nouă de secunde...

— Minutele astea două după miezul-nopții... au trecut pentru c-ai verificat câteva camere *înainte* să ajungi la cea a domnișoarei Solando, nu?

Ganton dădu din cap.

— Camera ei este a cincea pe culoar.

— Gardianul-șef când a ajuns? întrebă Teddy.

Trey răspunse:

— Hicksville, ăsta-i unu' dintre gardieni... El a ajuns primul la ușa din față... Cred că era de pază la poarta principală. A intrat la douăsprezece, șase minute și douăzeci și două de secunde. Gardianul-șef a ajuns patru minute mai târziu, împreună cu alți șase oameni.

Teddy se întoarse către sora Marino:

— Dumneata ai auzit întreaga agitație și ai...

— Am încuiat camera de gardă. Am ajuns în holul recepției cam în momentul în care în care Hicksville intra pe poarta principală.

Ridică din umeri și își aprinse o țigară. Alți câțiva membri ai grupului au luat gestul ei ca pe o permisiune și și le-au aprins pe ale lor.

— Și nimeni n-ar fi putut să treacă pe lângă dumneata cât timp ai fost în camera de gardă?

Sora Marino își propti bărbia în podul palmei și se uită la Teddy printre fuioarele de fum.

— Să treacă pe lângă mine și să ajungă unde? La secția de hidroterapie? Dacă intri acolo, te trezești închis într-o cutie de ciment, plină de tuburi și căzi.

— Camera aia a fost verificată?

— A fost, răspunse McPherson și oboseala i se simți în glas.

— Soră Marino, spuse Teddy, dumneata ai luat parte la ședința de terapie de grup noaptea trecută.

— Da.

— Ți s-a părut ceva nelalocul lui?

— Ce înseamnă „nelalocul lui"?

— Poftim?

— Domnule ofițer, acesta este un spital de boli nervoase. Pentru nebunii cu antecedente criminale. Aici, nu prea avem lucruri „la locul lor".

Teddy clătină din cap și zâmbi cu blândețe:

— Lăsați-mă să reformulez atunci. S-a întâmplat aseară, în grupul de terapie, ceva care să fie demn de reținut mai mult decât în mod...

— Normal? completă femeia.

Cawley zâmbi, ici-colo au izbucnit râsete.

Teddy confirmă printr-o mișcare a capului.

Femeia se gândi puțin. Scrumul țigării creștea, argintiu și încovoiat. Femeia îl observă, îl scutură în scrumieră, apoi ridică mâna.

— Nu, îmi pare rău.

— Domnișoara Solando a spus ceva aseară?

— De câteva ori, cred... Da...

— Ce anume?

Marino îl privi pe Cawley.

— Trebuie să renunțăm la păstrarea confidențialității, acum.

Femeia a acceptat dând din cap, deși Teddy și-a dat seama că sugestia doctorului n-o încânta peste măsură.

— Discutam despre gestionarea furiei. În ultima vreme au fost câteva momente de inflamare nepotrivită.

— De ce fel?

— Pacienți care ridică tonul la alți pacienți, câteva bătăi, lucruri de genul ăsta. Nimic ieșit din comun, doar o agitație mai mare în decursul ultimelor săptămâni, probabil legată mai degrabă de valul de căldură decât de alte cauze. Așa că aseară am discutat despre modalități acceptabile și inacceptabile de a-ți exprima furia sau disconfortul.

— Dra Solando a avut asemenea ieșiri în ultima vreme?

— Rachel? Nu... Rachel e agitată doar când plouă. Aseară cam despre asta vorbea. „Ploaia, ploaia... Aud ploaia... Nu e încă aici, dar o aud venind. Ce putem face în privința mâncării?"

— A mâncării?

Marino își stinse țigara și dădu din cap.

— Rachel urăște mâncarea de aici. Se plânge de ea tot timpul.

— Pe bună dreptate? întrebă Teddy.

Marino își înăbuși un zâmbet. Își lăsă privirea în pământ.

— S-ar putea spune că avea dreptatea ei. Dar noi nu dăm argumentelor sau motivelor o coloratură morală, nu le discutăm în termeni de „bun" sau „rău".

Teddy dădea din cap.

— A fost aici un anume doctor Sheehan noaptea trecută. El a condus ședința grupului. Se află acum aici?

Nimeni nu spuse nimic. Câțiva își stinseră țigările în scrumierele dintre fotolii.

În cele din urmă, Cawley spuse:

— Dr. Sheehan a plecat cu feribotul de dimineață. Cel pe care l-ați luat pentru întoarcere.

— De ce?

— Își planificase o vacanță de multă vreme.

— Dar trebuie să vorbim cu dânsul.

— Am toate dările lui de seamă referitoare la sesiunea de grup. Și toate însemnările. A plecat din corpul principal la ora zece noaptea trecută, s-a dus în camera lui. Dimineață a plecat. Concediul ăsta e programat de mult timp și amânat de multe ori. N-am văzut niciun motiv pentru care să-l reținem aici.

Teddy se uită la McPherson.

— Dumneata ai aprobat asta?

McPherson confirmă.

— Spitalul este securizat, zise Teddy. Un pacient a fugit. Cum poți permite cuiva să părăsească spitalul într-un caz ca ăsta?

McPherson răspunse:

— Ni s-au confirmat toate mișcările sale pe timpul nopții. Iar după ce-am cumpănit situația, n-am găsit niciun motiv pentru care să-l reținem.

— E *medic*, spuse Cawley.

— Isuse, făcu Teddy încet.

Era cea mai gravă încălcare a procedurii standard pe care o întâlnise vreodată într-o instituție penitenciară și toată lumea se purta de parcă n-ar fi fost nimic în neregulă.

— Unde a plecat?

— Poftim?

— În concediu, spuse Teddy. Unde s-a dus?

Cawley își pironi privirea în tavan, încercând să-și amintească.

— În New York, cred. În oraș. De acolo e familia lui. Park Avenue.

— Am nevoie de un număr de telefon, zise Teddy.

— Nu văd de ce...

— Doctore, spuse Teddy, am nevoie de numărul de telefon.

— O să facem rost de număr, domnule ofițer.

Cawley continuă să privească în tavan.

— Mai e ceva?

— Normal, răspunse Teddy.

Cawley coborî bărbia și se uită drept în ochii lui Teddy.

— Îmi trebuie un telefon, spuse acesta din urmă.

TELEFONUL DIN CAMERA DE GARDĂ nu emitea decât un șuierat monoton. Mai erau alte patru aparate în clădire, încuiate în cutii de sticlă, dar, odată ce s-au deschis cutiile, telefoanele s-au dovedit la fel de inutile ca și primul. Teddy și Cawley au mers împreună la centrala telefonică aflată la etajul întâi al clădirii principale a spitalului. Operatorul îi privi intrând pe ușă. Avea un set de căști trecut pe după gât.

— Domnule, spuse, au căzut toate legăturile. Inclusiv cele radio.

Cawley răspunse:

— Nu-i chiar așa grav.

Operatorul ridică din umeri:

— Mai încerc. Dar totuși nu prea contează ce fac eu aici. Depinde mai mult de vremea de pe continent.

— Tu mai încearcă, spuse Cawley. Când reușești să refaci legătura, anunță-mă. Domnul acesta trebuie să dea un telefon foarte important.

Operatorul a dat din cap, și-a pus din nou căștile pe urechi și le întoarse spatele.

Afară, părea că aerul e o respirație reținută în plămâni.

— Ce-au să facă dacă nu dai raportul? întrebă Cawley.

— Cei de la biroul regional? Vor consemna în raportul de noapte. Adică cu vreo douăzeci și patru de ore înainte să-și facă griji.

Cawley dădu din cap.

— Ei, poate se termină totul până atunci.

— Să se termine? întrebă Teddy. Nici măcar n-a început.

Cawley ridică din umeri și o luă spre poarta principală.

— Mă duc să beau ceva și poate c-am să fumez chiar și un trabuc sau două, acasă. Vă invit și pe dumneavoastră, pe la nouă, dacă aveți chef să veniți.

— Ah, spuse Teddy, putem vorbi atunci?

Cawley se opri și se uită peste umăr. Copacii întunecați de dincolo de fereastră începură să foșnească și să se tânguie.

— Am tot vorbit, domnule ofițer.

CHUCK ȘI TEDDY MERGEAU prin întuneric simțind furtuna în aer, dilatându-se fierbinte împrejurul lor de parcă lumea întreagă era gravidă, umflată.

— Numai rahaturi, spuse Teddy.

— Mda.

— E ceva putred rău de tot.

— De-aș fi baptist, aș striga: „Amin, frate."

— Frate?

— Așa vorbesc ăia pe-acolo, în sud. Am fost un an în Mississippi.

— Da?

— Amin, frate.

Teddy îl mai făcu de-o țigară pe Chuck și și-o aprinse.

Chuck întrebă:

— Ai sunat la biroul regional?

Teddy clătină din cap.

— Cawley zice c-a picat centrala, spuse și ridică o mână. Cică din pricina furtunii.

Chuck scuipă un fir de tutun de pe limbă.

— Furtună? Unde?

— Se simte că se apropie, zise Teddy și privi spre cerul întunecat. Da' nu chiar așa de puternică încât să scoată din funcție radiocomunicațiile.

— Radiocomunicații? întrebă Chuck. Tu mai aștepți încă ordinul de lăsare la vatră?

— Centrala telefonică, spuse Teddy, gesticulând cu mâna în care avea țigara, sau cum Dumnezeu îi zice. Dar și stația radio.

— Și stația radio? Chuck bulbucă ochii. Stația radio, șefu'?

Teddy confirmă dând din cap.

— Cam de rahat, într-adevăr. Ne-au ferecat pe o insulă ca să căutăm o femeie care a evadat dintr-o cameră încuiată...

— Care-a trecut de patru puncte de control păzite...

— Și prin salonul în care infirmierii jucau poker.

— A escaladat un gard de cărămidă de trei metri.

— Cu fir electric pe creastă...

— A înotat cinsprezece kilometri...

— Împotriva unui curent mânios...

— Până la țărm. Mânios. Îmi place cuvântul ăsta. Mânios și rece. Câte grade să fi avut apa? Nu cred că mai mult de 12 grade.

— Poate 15, cel mult. Dar era noapte.

— Deci rămânem la 12 grade, zise Chuck dând din cap. Știi, Teddy, chestia asta...

Teddy spuse:

— Și doctorul Sheehan care lipsește...

Chuck spuse:

— Și ție ți s-a părut ciudat, nu? Nu eram sigur. Nu prea i-ai frecat ridichea lui Cawley pe chestia asta, șefu'...

Teddy râse și-și auzi râsul purtat de aerul nopții, dizolvat de valurile din larg de parcă nici n-ar fi fost, de parcă insula, și marea, și sarea ei îți luau dintr-odată tot ce credeai că ai și...

— Și dacă nu suntem decât varianta oficială? întrebă Chuck.

— Poftim?

— Dacă am fost aduși aici doar ca să bifăm „așa este" și să eliminăm varianta „hm"?

— Mai clar, Watson.

A fost rândul lui Chuck să râdă.

— Bine, șefu'. Ia încearcă să fii atent aci.

— Sunt, sunt.

— Să presupunem că unul dintre doctori are o feblețe pentru o pacientă.

— Domnișoara Solando.

— Ai văzut fotografia.

— E atrăgătoare.

— Atrăgătoare? E afișul din vestiarul soldaților... Și-o pune cu amicul nostru, Sheehan... Pricepi acum?

Teddy zvârli țigara și urmări jarul împrăștiindu-se în adierea vântului, gonind înapoia lor.

— Sheenan pică-n plasă, decide că nu poate trăi fără ea.

— Termenul cheie este „a trăi". Ca un cuplu liber în lumea largă.

— Așa că fug. Fug de pe insulă.

— Poate că exact în timp ce noi vorbim sunt la un concert Fats Domino.[9]

Teddy se opri în capătul dormitorului personalului, în fața zidului portocaliu.

— Dar de ce să nu aduci câinii?

— Păi, i-au adus, spuse Chuck. Așa cerea protocolul. Trebuiau să aducă pe cineva și, în cazul unei evadări dintr-un loc ca ăsta, ne-au chemat pe noi. Dar dacă încearcă să mușamalizeze implicarea unuia dintre membrii personalului, atunci noi suntem aici doar ca să dăm credibilitate poveștii lor – că au procedat ca la carte.

— Așa e, spuse Teddy, dar de ce să vrea să-l acopere pe Sheehan?

---

[9] Antoine Dominique „Fats" Domino, născut în 1928 în New Orleans, interpret și compozitor de R&B și rock and roll *(n.t.)*.

Chuck își propti talpa pantofului în zid, flexând genunchiul, își aprinse o țigară, apoi spuse:

— Nu știu, nu m-am gândit încă la asta.

— Dacă Sheehan a scos-o într-adevăr de aici, probabil că a uns vreo câteva mâini.

— A trebuit s-o facă.

— A uns multe mâini.

— Câțiva îngrijitori, cel puțin. Un gardian, doi.

— Trebuie să fi fost și cineva de pe feribot. Poate chiar mai mulți.

— Doar dacă nu cumva n-a plecat cu feribotul. Poate că are propria lui barcă.

Teddy se gândi puțin.

— Vine dintr-o familie bogată. Locuiește în Park Avenue, așa spune Cawley.

— Ei vezi? Posibil să fi avut barca lui.

Teddy privi spre zid, spre firul electric subțire. Aerul dimprejurul lor se umfla ca un balon apăsat pe sticla unei ferestre.

— Versiunea asta ridică la fel de multe probleme pe câte rezolvă, spuse Teddy după o vreme.

— Cum așa?

— Ce e cu codurile din camera lui Rachel Solando?

— Păi, tipa e nebună.

— De ce să ne arate nouă hârtia, totuși? Vreau să zic, dacă toată chestia asta e o mușamalizare, de ce să nu ne facă treaba mai ușoară, să n-avem decât de dat cu subsemnatul și să plecăm acasă? Să ne spună că îngrijitorul a adormit sau că încuietoarea ferestrei a ruginit și n-au băgat de seamă.

Chuck își apăsă mâna pe zid.

— Poate că se simțeau singuri. Toți. Poate că aveau nevoie de oameni din afară să le țină companie.

— Sigur. Au inventat o poveste ca să ne aducă aici? Să aibă o noutate despre care să pălăvrăgească? Asta chiar m-a convins.

Chuck se întoarse și privi înapoi către Ashecliffe.

— Lăsând gluma la o parte...

Teddy se întoarse și el, astfel că stăteau amândoi cu fața spre spital.

— Sigur...

— Încep să simt oarecșce nervozitate aici, Teddy.

5

— ÎI ZICEAU „MAREA CAMERĂ", începu Cawley conducându-i prin foaierul parchetat către două uși de stejar cu clanțe de alamă de mărimea unor fructe de ananas. Vorbesc serios. Nevastă-mea a găsit în mansardă niște scrisori neexpediate, scrise de primul proprietar, colonelul Spivey. În toate se vorbea despre această mare cameră pe care o construia.

Cawley apucă brusc unul dintre ananași și deschise ușa.

Lui Chuck îi scăpă un ușor fluierat. Teddy și Dolores avuseseră un apartament pe Buttonwood pentru dimensiunile căruia era invidiat de toți prietenii. Avea un hol central care părea să aibă lungimea unui teren de fotbal. Cu toate astea, încăperea în care se aflau acum era de două ori mai mare. Pardoseala era din marmură, acoperită din loc în loc de covoare orientale în culori închise. Șemineul era mai înalt decât un bărbat adult. Doar draperiile – câte trei metri pătrați de catifea de un purpuriu întunecat la fiecare fereastră, și erau nouă ferestre – costau probabil mai mult decât câștiga Teddy într-un an de zile. Poate chiar în doi. Într-un colț al încăperii era o masă de biliard sub o pictură în ulei înfățișând un bărbat în uniforma albastră a unioniștilor, iar o alta înfățișa o femeie într-o rochie albă, plisată. Al treilea tablou îi înfățișa pe cei doi, cu câinele la picioarele lor și cu același șemineu gargantuelesc în spate.

— Colonelul? întrebă Teddy.

Cawley îi urmări privirea, apoi dădu din cap.

— Imediat după ce s-au pictat astea, a fost scos din funcție. Le-am găsit într-o pivniță, alături de masa de biliard, de covorașe și de scaune. Ar trebui să vedeți subsolul, domnule ofițer. Ar încăpea și Polo Grounds[10] acolo.

Teddy simți aromă de tutun de pipă și se întoarse în același timp cu Chuck, dându-și seama că în încăpere mai era cineva. Stătea cu spatele la ei într-un fotoliu înalt cu apărători laterale, cu fața spre șemineu. Ținea un picior peste genunchi, proptind în el colțul unei cărți deschise.

Cawley îi conduse spre șemineu și le arătă cu un gest semicercul de scaune orientate către cămin, apoi merse către un băruleț.

— Ce otrăvuri preferați, domnilor?

Chuck răspunse:

— Niște secărică, dacă este.

— Cred c-a mai rămas ceva pe fund. Ofițer Daniels?

— Apă minerală și niște gheață.

Străinul ridică privirea spre ei.

— Nu consumați alcool?

Teddy privi în jos către bărbatul din fotoliu. Un cap mic cât o cireașă înfipt pe un trup îndesat. Avea ceva de o vagă delicatețe ca și cum, simțea Teddy, în fiecare dimineață își petrecea o bună parte din timp în baie, răsfățându-se cu pudră de talc și cu uleiuri aromate.

— Iar dumneavoastră sunteți...? întrebă Teddy.

Cawley răspunse:

— Colegul meu, doctorul Jeremiah Naehring.

Bărbatul se înclină ușor, dar nu le întinse mâna celor doi și nici ei lui.

— Sunt curios, spuse Naehring când Chuck și Teddy se așezau pe scaunele din stânga lui.

---

[10] În 1954, Polo Grounds („terenurile de polo") era numele a nu mai puțin de 4 stadioane pe care juca echipa de baseball New York Giants (*n.r.*).

— Minunat, spuse Teddy.

— ...de ce nu beți alcool? Nu e un lucru obișnuit la cei care lucrează în branșa dumneavoastră să bea mult?

Cawley îi înmânã bãutura, iar Teddy se ridică și traversă camera până la rafturile de cărți din dreapta șemineului.

— Destul de obișnuit, răspunse. Dar în meseria dumneavoastră?

— Poftiți?

— În meseria dumneavoastră, reluă Teddy. Am auzit că mereu dai peste beți printre doctori.

— Eu n-am observat asta.

— Înseamnă că n-ați observat lucrurile cu destulă atenție.

— Nu cred că vă mai înțeleg.

— În pahar, ce aveți acolo, ceai cu gheață?

Teddy se întoarse și-l văzu pe Naehring privindu-și paharul cu un zâmbet abia schițat pe buze.

— Excelent, domnule ofițer. Dispuneți de niște mecanisme de apărare excelente. Presupun că sunteți excelent în interogatorii.

Teddy scutură din cap remarcând în același timp că, pe lângă texte medicale, doctorul Cawley nu prea mai avea altceva în bibliotecă, cel puțin nu în camera aceea. Erau totuși câteva diferite, majoritatea lor romane, niște volumașe subțiri, despre care Teddy presupunea că sunt de poezie, și câteva rafturi de cărți istorice și biografii.

— Nu? întrebă Naehring.

— Eu sunt doar șerif. Noi îi aducem la secție. Atât. De cele mai multe ori, alții iau interviurile.

— Eu le-am spus interogatorii, dumneata le numești interviuri. Da, domnule ofițer, chiar ai niște incredibile abilități de apărare.

Naehring lovi ușor masa cu fundul paharului de whisky ca și cum ar fi aplaudat.

— Bărbații violenței mă fascinează.

— Care bărbați...?

Teddy o luă cu pași mari spre locul unde stătea Naehring, îl privi de sus pe omuleț și începu să învârtă paharul făcând să zdrăngăne cuburile de gheață.

Naehring își dădu capul pe spate și mai luă o gură de whisky.

— Cei ai violenței...

— A naibii presupoziție, doctore, spuse Chuck mai supărat decât îl văzuse Teddy vreodată.

— Nu-i nicio presupoziție, nicio presupoziție...

Teddy scutură iar paharul înainte să-l dea pe gât, observând că lui Naehring i se zbate ochiul stâng.

— Trebuie să fiu de acord cu partenerul meu, spuse el și se așeză.

— Nu.

Naehring pronunță acest cuvânt monosilabic ca pe unul de trei silabe.

— Am spus că sunteți oameni ai violenței. Asta nu înseamnă că v-am acuzat c-ați fi violenți.

Teddy zâmbi larg:

— Lămuriți-ne.

Cawley, aflat în spatele lor, puse o placă la fonograf, iar scârțâitul acului urmat de pocnituri și fâșâituri i-au amintit lui Teddy de telefonul pe care încercase să-l folosească. Dintr-odată un sunet mângâietor de coarde și pian luă locul fâșâitului. Muzică clasică. Atâta lucru știa și Teddy. Ceva prusac. Muzica îi aducea aminte de cafenelele de dincolo de ocean și de colecția de discuri pe care o văzuse în biroul subcomandantului de la Dachau care asculta același gen de muzică atunci când își trăsese un glonț în cerul gurii. Era încă viu când Teddy și ceilalți patru soldați au intrat în încăpere. Horcăia. Încercând și nereușind să apuce arma să-și tragă și un al doilea glonte. Muzica se târa în jurul lui ca un păianjen. A murit abia după douăzeci de minute. Doi dintre soldați se apucară să răscolească prin cameră, întrebându-l pe *Kommandant* dacă doare. Teddy luase o

fotografie înrămată din poala muribundului, o fotografie cu nevasta lui și cei doi copii. Ochii muribundului se măriră. Încercă să apuce fotografia în timp ce Teddy i-o lua. Teddy se dădu înapoi câțiva pași, uitându-se când la fotografie, când la cel căzut, iar și iar, până când ofițerul a murit. În tot acest timp, muzica nu încetase nicio clipă. Se auzise mereu, în surdină.

— Brahms? întrebă Chuck.

— Mahler.

Cawley se așeză lângă Naehring.

— Ai cerut lămuriri, spuse Naehring.

Teddy își rezemă coatele pe genunchi, cu mâinile întinse înainte.

— Bănuiesc că, încă din școală, spuse Naehring, niciunul dintre voi nu a evitat confruntarea fizică. Asta nu înseamnă că v-a și plăcut, doar că n-ați considerat niciodată că retragerea ar fi o opțiune. Nu-i așa?

Teddy îl privi pe Chuck. Chuck îi zâmbi, ușor stânjenit.

Chuck spuse:

— N-am fost crescut să fug, doctore.

— A, da, crescut. Și cine te-a crescut?

— Urșii, spuse Teddy.

Ochii lui Cawley se înseninară și îi făcu lui Teddy un ușor semn cu capul. Naehring nu părea să aprecieze umorul lui Teddy. Își potrivi pantalonii în zona genunchilor.

— Crezi în Dumnezeu?

Teddy izbucni în râs.

Naehring se aplecă înainte.

— Ah, vorbiți serios?

Naehring aștepta.

— Ați văzut vreodată un lagăr de exterminare, doctore?

Naehring scutură din cap.

— Nu? Teddy se aplecă și el înainte. Engleza dumitale e excelentă, aproape fără cusur. Totuși, pronunțați consoanele ceva mai apăsat decât ar trebui.

— Este imigrarea legală o crimă, domnule ofițer?

Teddy zâmbi, clătinând din cap.

— Să ne întoarcem la Dumnezeu, atunci.

— După ce, într-o zi, veți vedea un lagăr de exterminare, doctore, să veniți să mă întrebați despre simțămintele mele față de Dumnezeu.

Aprobarea lui Naehring n-a fost decât o lentă închidere și deschidere a pleoapelor, apoi se întoarse spre Chuck.

— Dar dumneata?

— Nici eu n-am văzut un lagăr.

— Dar crezi în Dumnezeu?

Chuck ridică din umeri.

— Sincer să fiu, nu prea m-am gândit la asta în ultima vreme.

— De când a murit tatăl dumitale, nu-i așa?

A fost rândul lui Chuck să se aplece înainte și să se holbeze la omulețul grăsun cu ochi ca soluția de curățat geamuri.

— Tatăl dumitale e mort, nu? Și al dumitale, ofițer Daniels. De fapt, aș îndrăzni să spun că amândoi ați pierdut masculul dominant din viața voastră înainte să împliniți cincisprezece ani.

— Cinci de treflă, spuse Teddy.

— Poftim? întrebă doctorul aplecându-se iarăși înainte.

— Ăsta e următorul dumitale truc de salon? O să-mi spuneți ce carte țin în mână...? Sau nu... Veți tăia o infirmieră în două... Veți scoate un iepure din capul doctorului Cawley.

— Nu sunt trucuri de salon.

— Ce spuneți de asta? întrebă Teddy, simțind că-i gata să smulgă țeasta ca cireașa de pe umerii îndesați. Să învățați o femeie cum să treacă prin pereți, să leviteze pe deasupra unei clădiri pline de infirmieri și oameni de ordine și apoi să plutească pe deasupra mării.

Chuck spuse:

— Asta-i bună.

Naehring clipi iarăși în felul lui leneș, amintindu-i lui Teddy de o pisică de casă după ce a fost hrănită.

— Încă o dată, mecanismele dumitale de apărare...

— Oh, iar începe...

— ... sunt impresionante. Dar problema care se pune...

— Problema care se pune e că instituția dumneavoastră a înregistrat vreo nouă încălcări flagrante ale regulamentului de securitate noaptea trecută. Aveți o evadată și nimeni n-o caută...

— O căutăm.

— La modul serios?

Naehring se lăsă pe spate și îl privi pe Cawley într-un asemenea fel încât Teddy se întrebă care dintre ei era șeful de fapt. Cawley surprinse privirea lui Teddy și partea de jos a fălcii lui căpătă o nuanță roz.

— Printre altele, dr. Naehring este responsabil și de relația cu membrii comitetului care ne coordonează activitățile. L-am rugat să vină aici în această calitate, în seara asta, pentru a răspunde solicitărilor voastre.

— Despre ce solicitări e vorba?

Naehring își aprinse din nou pipa la flacăra unui chibrit pe care-o proteja în căușul palmei.

— Nu vă vom permite accesul la dosarele personalului medical.

— Nici al lui Sheehan? întrebă Teddy.

— Niciun dosar.

— Pe scurt, ne futeți meciul.

— Nu cunosc expresia.

— Mai plimbați-vă prin lume.

— Domnule ofițer, continuați-vă ancheta și vă vom ajuta cât putem, dar...

— Nu.

— Poftim?

A fost rândul lui Cawley să se aplece înainte. Stăteau toți patru față în față, tensionați și încordați.

— Nu, repetă Teddy. Această anchetă a luat sfârșit. Ne întoarcem în oraș cu primul feribot. Ne vom scrie rapoartele și chestiunea va fi înaintată spre rezolvare băieților lui Hoover[11]. Dar, pentru noi, s-a terminat.

Lui Naehring, pipa îi atârna nehotărât în mână. Cawley luă o înghițitură din paharul său. Dinspre fonograf se auzea înfundat muzica lui Mahler. Undeva, în cameră, ticăia un ceas, iar afară ploaia se întețea.

Cawley puse paharul gol pe măsuța de lângă scaunul său.

— Cum doriți, domnule ofițer.

CÂND AU IEȘIT DIN CASA LUI Cawley, turna cu găleata, picăturile de ploaie izbind ritmic acoperișul de țiglă, pereții de cărămidă ai mansardei și capota neagră a mașinii care îi aștepta. Teddy vedea apa tăind întunericul ca o lamă argintie, oblică. Nu erau decât vreo câțiva pași de la casa lui Cawley la mașină, de-ajuns cât să-i ude până la piele. McPherson înconjură mașina prin față și se urcă la volan, scuturându-și apa din păr, stropind bordul. Apoi băgă Packardul în viteză.

— Frumoasă noapte...

Ridicase vocea să se facă auzit peste plesnetul ștergătoarelor de parbriz și peste darabana ploii pe capotă.

Teddy se uită în oglinda retrovizoare și zări formele neclare ale celor doi doctori urmărind din priviri cum se îndepărtează mașina.

— Să nu dai niciun câine afară, spuse McPherson tocmai când o creangă subțire, ruptă de pe un trunchi de copac, alunecă peste parbriz.

— De cât timp lucrezi aici, McPherson? întrebă Chuck.

— De patru ani.

— Ați mai avut vreo evadare până acum?

---

[11] John Edgar Hoover (1895-1972), primul director al FBI, Biroul Federal de Investigații *(n.t.)*.

— Ei drăcie, nu.

— Dar vreo încălcare a regulamentului? Gen, dispare cineva vreo oră, două.

McPherson clătină din cap.

— Nici măcar asta. Ar trebui să fii dus cu pluta, pe bune. Unde naiba să te duci?

— Dar ce-mi poți spune despre doctorul Sheehan? Îl cunoști?

— Sigur.

— De cât timp e aici?

— Cred c-a venit cu un an înaintea mea.

— Deci, e de cinci ani aici.

— Cam așa.

— A lucrat mult cu domnișoara Solando.

— Nu, din câte știu eu. Dr. Cawley era psihiatrul ei principal.

— Se obișnuiește ca medicul-șef să fie psihiatrul principal al cuiva?

— Păi...

Răspunsul întârzia în timp ce ștergătoarele de parbriz continuau să lovească ritmic geamul, iar copacii întunecați făceau plecăciuni în urma lor.

— Depinde, zise în cele din urmă McPherson, făcând cu mâna unui paznic când Packardul intră pe poarta principală. Dr. Cawley are, ca psihiatru principal, mai mulți pacienți din corpul C. Și, da, mai sunt și prin celelalte corpuri cazuri de care se ocupă.

— Adică cine, în afară de domnișoara Solando?

McPherson trase mașina chiar în fața dormitoarelor bărbaților.

— Nu vă supărați dacă nu mai cobor să vă deschid ușile, nu? Dormiți puțin. Sunt sigur că, dimineață, dr. Cawley vă va răspunde la toate întrebările.

— McPherson, spuse Teddy deschizând portiera.

McPherson se întoarse și îl privi peste umăr.

— Nu prea te pricepi la chestia asta, zise Teddy.

— La care?

Teddy îi zâmbi fioros și coborî în ploaie.

TEDDY ȘI CHUCK ÎMPĂRȚEAU camera cu Trey Washington și cu un alt infirmier pe nume Bibby Luce. Camera era largă, cu două rânduri de paturi suprapuse și cu un mic spațiu comun în mijloc unde Trey și Bibby jucau cărți când au intrat ei. Și-au uscat părul cu câte un prosop alb pe care le-au luat dintr-un teanc ce le-a fost lăsat pe patul cel mai de sus. Apoi și-au tras câte un scaun și-au intrat și ei în joc. Trey și Bibby jucau pe mărunțiș, dar țigările erau considerate un înlocuitor acceptabil, dacă vreunul din ei rămâneau fără sunători. Teddy îi făcu pe ceilalți trei să intre la o mână și câștigă cinci dolari și optsprezece țigări pe o chintă de treflă. Puse țigările în buzunar și din momentul acela jucă prudent. Chuck se dovedi a fi adevăratul jucător, vesel ca întotdeauna, imposibil de citit, strângând mormane de monede și țigări, chiar și bancnote, la final privindu-i pe toți cu o expresie de uimire de parcă se întreba cum ajunsese grămada aceea în fața lui.

Trey spuse:

— Parcă ai avea ochelari din ăia cu raze X, șerifule.

— Am doar noroc, cred.

— Pe dracu'. Cum rahat să ai atâta noroc, șmechere? Cred că face niște chestii voodoo din alea.

— Poate că unii dintre șmecherii de aici ar trebui să nu se mai tragă de lobul urechii.

— Cum?

— Te tragi de lobul urechii, Trey. De fiecare dată când ai ceva mai slab decât full, zise Chuck apoi arătă spre Bibby. Iar jmecherul ăstălalt...

Toți trei izbucniră în râs.

— El... el... nu, nu, stați să vă zic, are o privire de vevericță, se uită să vadă care câți bani are înainte să blufeze. Dar dacă are o mână bună, dintr-odată e seren și meditativ.

Trey pufni iarăși într-un râs zgomotos, pocnind masa:

— Dar șeriful Daniels? El cum se dă de gol?

Chuck rânji:

— Crezi c-am să-mi dau de gol partenerul? Nu, nu, nu...

— Ooooo..., Bibby îi arătă pe amândoi cu degetul.

— Nu pot s-o fac.

— Înțeleg, înțeleg, spuse Trey. E o chestie de-a albilor.

Fața lui Chuck se întunecă și-l sfredeli pe Trey cu privirea până când în cameră parcă nu mai rămăsese niciun firicel de aer. Lui Trey îi juca mărul lui Adam în gât și începuse să ridice o mână ca să-și ceară scuze, când Chuck i-o luă înainte:

— Normal, ce altceva putea fi?

Și-un rânjet cât un râu i se-ntinse pe toată fața.

— Jme-che-re..., spuse Trey plesnindu-și iute palma de degetele lui Chuck.

— Șmechere, spuse și Bibby.

— Jme-che-re..., repetă Chuck și începură toți să gâlgâie de parcă erau niște puștoaice.

Teddy s-a gândit să-ncerce și el, dar și-a dat seama că nu i-ar reuși. Un alb încercând să pară priceput. Și totuși, ce să zici de Chuck? Cum-necum, lui Chuck îi ieșea.

— DECI, PE MINE CE MĂ DĂDEA de gol? îl întrebă mai târziu Teddy pe Chuck, întinși în paturi amândoi, în camera cufundată în întuneric. De cealaltă parte a ei, Trey și Bibby parcă participau la un concurs de sforăit. În ultima jumătate de oră, ploaia se mai domolise de parcă-și mai trăgea răsuflarea, așteptând întăriri.

— La cărți? întrebă Chuck, din patul de jos. Las-o baltă.

— Nu, vreau să știu.
— Te credeai bunicel până acuma, așa-i? Recunoaște.
— Nu credeam că joc rău.
— Nici nu joci rău.
— Dar m-ai ras de bani.
— Mda, am câștigat câțiva dolari.
— Taică-tău a fost cartofor, așa-i?
— Taică-meu a fost un bou.
— Îmi pare rău.
— Nu-i vina ta. Dar al tău?
— Taică-meu?
— Nu, unchiu-tău. Bine-nțeles că taică-tău.

Teddy încercă să și-l imagineze în întuneric, dar nu reuși să-i vadă decât mâinile pline de cicatrice.

— A fost un străin, spuse Teddy. Pentru toți. Chiar și pentru mama. Mă îndoiesc că a știut el însuși vreodată cine era. El era barca lui. Când a pierdut barca, pur și simplu a plecat.

Chuck nu mai zise nimic și, după o vreme, Teddy se gândi că a adormit. Dintr-odată, reuși să și-l amintească pe tatăl lui, stând pe scaun în zilele în care nu găsea de lucru, bărbatul înghițit de pereți, tavane, încăperi.

— Hei, șefu'.
— Încă ești treaz?
— Chiar ne facem bagajele?
— Da. Te surprinde?
— Nu te-nvinovățesc. Eu doar... nu știu...
— Ce?
— Eu n-am renunțat niciodată la nimic.

Teddy rămase tăcut câteva clipe. Într-un târziu spuse:

— De când am ajuns aici, nimeni nu ne-a spus nimic adevărat. Așa n-ajungem nicăieri, n-avem nimic care să ne folosească și nici cum să-i facem pe oamenii ăștia să vorbească.

— Știu, știu. Logica ta e corectă....

— Dar?

— Dar n-am renunțat niciodată la nimic, asta-i tot.

— Rachel Solando nu s-a fofilat în picioarele goale dintr-o cameră încuiată fără să fi primit ajutor. Și-ncă ajutor consistent. Ajutorul întregii instituții. Din experiența mea îți spun că nu poți să răzbați într-o societate care nu vrea să asculte ce ai de spus. Nu dacă suntem doar doi. În cel mai bun caz, amenințarea noastră chiar a funcționat și Cawley stă acum în fotoliul lui, reconsiderându-și întreaga atitudine. Poate că dimineață...

— Așadar, blufezi...

— N-am spus asta.

— Tocmai ce-am jucat cărți împreună, șefu'.

Au rămas câteva clipe în liniște, ascultând zgomotul oceanului.

— Îți țugui buzele, spuse Chuck, cu voce înmuiată de somn.

— Poftim?

— Când ai o mână bună. Țugui buzele, doar o clipă, dar o faci de fiecare dată.

— Aha...

— Noapte bună, șefu'.

— Noapte bună.

6

EA VINE PE CORIDOR SPRE EL.

Dolores. În ochii ei sunt scânteieri diamantine de furie. De undeva din apartament, din bucătărie probabil, se-aude în surdină Bing Crosby cântând „East Side of Heaven" la radio. Ea spune:

— Doamne, Teddy. Doamne.

Ține în mână o sticlă goală de JTS Brown. Sticla lui. Teddy își dă seama că i-a găsit una dintre ascunzători.

— Tu mai ești treaz vreodată? Ai de gând să te mai trezești dracului vreodată? Răspunde-mi.

Dar Teddy nu poate. Nu poate vorbi. Nu știe sigur nici măcar unde se află. O vede pe ea, o vede că vine pe coridor spre el, dar nu-și poate vedea propriul corp, nu-l poate nici măcar simți. La capătul culoarului, în spatele lui Dolores, este o oglindă, dar el nu e reflectat în ea. Dolores se întoarce spre stânga, intră în camera de zi și i se vede spatele carbonizat, arzând înnăbușit încă. Nu mai are sticla în mână. Fuioare subțiri de fum i se ridică din păr. Se oprește la o fereastră:

— Ia uită-te. Sunt atât de drăguțe. Plutesc.

Teddy e lângă ea la fereastră, iar ea nu mai e arsă, e udă leoarcă. Acum, Teddy se poate vedea pe sine, își vede mâna atingându-i umărul, și degetele trecând ușor pe claviculă. Ea întoarce capul și-i sărută iute degetele.

— Ce-ai făcut? o întreabă el fără să-și dea seama de ce întreabă.

— Uită-te la ei, uită-te acolo.

— Iubito, de ce ești udă? întrebă el, dar nu se miră că ea nu-i răspunde.

Ceea ce vede pe fereastră nu e ce se aștepta Teddy. Nu e priveliștea pe care o aveau din apartamentul din Buttonwood, ci aceea dintr-un alt loc în care au stat cândva, o cabană. Afară e un iaz pe care plutesc buturugi, iar Teddy observă cât sunt de netede, cât de imperceptibil aproape se învârt, iar apa tremură și e palidă sub lumina lunii.

— E un chioșc frumos, spuse ea. Atât de alb. Aproape că poți să simți mirosul vopselei proaspete.

— E drăguț.

— Deci? spuse Dolores.

— Am ucis mulți oameni în război.

— De aceea bei?

— Poate.

— Ea e aici.

— Rachel?

Dolores dă din cap.

— N-a plecat niciodată de aici. Aproape că ai văzut-o. Aproape...

— Legea celor patru.

— E un cod.

— Sigur, dar pentru ce?

— Ea e aici. Nu poți pleca.

O cuprinde în brațe dinapoi și își îngroapă fața în gâtul ei.

— N-am de gând să plec. Te iubesc. Te iubesc atât de mult.

Din burta ei țâșnește un lichid care se prelinge printre mâinile lui.

— Nu-s decât un schelet într-un coșciug, Teddy.

— Nu...

— Asta sunt. Trebuie să te trezești.

— Ești aici.

— Nu sunt. Trebuie să înfrunți asta. Ea e aici. Tu ești aici. Și el e aici. Numără paturile. E aici.

— Cine?

— Laeddis.

Numele parcă se târăște prin carnea lui și parcă se cațără pe oasele lui.

— Ba nu...

— Ba da..., Dolores își lasă capul pe spate, îl privește în ochi. Știai...

— Nu știam...

— Ba da, știai. Nu poți pleca.

— Ești încordată tot timpul.

Îi masează umerii, ei îi scapă un geamăt moale de surprindere care-i provoacă o erecție lui Teddy.

— Nu mai sunt încordată, spune Dolores. Sunt acasă.

— Asta nu-i casa noastră.

— Ba da. Casa mea. Ea e aici. El e aici.

— Laeddis.

— Laeddis, spune ea, apoi continuă: Trebuie să plec.

— Nu..., Teddy plânge. Nu. Rămâi...

— Doamne..., ea se lasă iarăși pe pieptul lui. Lasă-mă... Lasă-mă...

— Nu pleca, te rog.

Lacrimile lui curg pe trupul ei și se amestecă cu lichidul care supurează din pântecul ei.

— Trebuie să te mai țin puțin în brațe. Încă puțin. Te rog.

Lui Dolores îi scăpă un bolborosit – ceva între oftat și strigăt – ceva atât de frumos și de sfâșietor prin anxietatea pe care-o transmite. Femeia îi sărută încheieturile degetelor.

— În regulă. Strânge-mă tare. Cât de tare poți.

Iar el își ia soția în brațe. Și o strânge. Și o strânge.

E CINCI DIMINEAȚA, iar ploaia tot cade peste lume. Teddy sări din patul de sus și își luă carnețelul din haină. Se așeză la masa unde mai devreme jucaseră poker și îl deschise la pagina unde-și notase „Legea celor 4" a lui Rachel Solando. Trey și Bibby continuau să sforăie zgomotos, la fel de tare ca zgomotul ploii. Chuck dormea liniștit, întins pe burtă, cu pumnul strâns lângă ureche, de parcă i s-ar fi șoptit cine știe ce taine. Teddy privi pagina. Era simplu dacă știai cum să-l citești. Era un cod copilăresc, dar era totuși un cod și Teddy munci până la șase să-l spargă. Ridică ochii și-l văzu pe Chuck uitându-se la el din patul de jos, cu bărbia sprijinită în pumn.

— Plecăm, șefu'?

Teddy clătină din cap.

— Nu pleacă nimeni nicăieri din rahatul ăsta, zise Trey și coborî din pat, apoi trase jaluzelele lăsând să se vadă dincolo de fereastră un peisaj înecat, de culoarea perlei. Nicidecum.

Visul era tot mai greu de reținut. Mirosul ei deveni tot mai imaterial odată cu ridicarea storurilor, spulberat de accesul de tuse al lui Bibby și de căscatul zgomotos și lung al lui Trey. Teddy se întrebă, nu pentru prima oară și nu cu premeditare, dacă asta era într-adevăr ziua în care dorul de ea avea să-l răpună în sfârșit. Dacă ar fi putut da timpul înapoi, dacă s-ar fi putut întoarce în dimineața incendiului și ar fi putut să înlocuiască trupul ei cu al lui, ar fi făcut-o. Era de la sine înțeles. Întotdeauna fusese de la sine înțeles. Dar, pe măsură ce treceau anii, i se făcea tot mai dor de ea, iar nevoia de ea devenise o rană care n-avea să se mai cicatrizeze, nici să înceteze să mai sângereze. Îi venea să le spună lui Trey, lui Bibby, lui Chuck că o ținuse în brațe. Am ținut-o în brațe, iar din bucătărie se auzea încetișor Bing Crosby, i-am inspirat mirosul în apartamentul nostru din Buttonwood și lângă iazul unde am stat vara aceea și mi-a sărutat degetele. Am ținut-o în brațe. Lumea asta nu-mi poate da nici măcar atâta

lucru. Lumea asta n-a putut niciodată decât să-mi amintească ce nu pot avea, ce nu voi mai putea avea niciodată, ce n-am avut decât pentru așa de puțin timp. Ar fi trebuit să îmbătrânim împreună, Dolores. Să avem copii. Să ne plimbăm pe sub copaci seculari. Voiam să văd cum îți apar ridurile și să știu când a apărut fiecare. Să murim împreună. Dar nu asta. Nu asta. Ar fi vrut să spună: am ținut-o în brațe și, dacă aș ști sigur că tot ce am de făcut ca s-o îmbrățișez iarăși ar fi să mor, n-aș reuși să-mi pun pistolul la tâmplă pe cât de repede aș vrea.

Chuck îl privea tot mai insistent.

— Am spart codul lui Rachel.

— A, făcu Chuck, asta era?

ZIUA A DOUA

Laeddis

7

S-AU ÎNTÂLNIT CU Cawley în foaierul corpului B. Doctorul avea fața buhăită și hainele în dezordine, de parcă dormise toată noaptea pe o bancă într-o stație de autobuz.

Chuck îi spuse:

— Doctore, șmecheria e să dormi după ce te întinzi.

Cawley își șterse fața cu o batistă.

— Chiar? Asta-i șmecheria, domnule ofițer? Știam eu că mai trebuie să fie ceva. Somnul, nu-i așa? Da...

Au urcat treptele scării galbene, și l-au salutat înclinând capul pe infirmierul care era de gardă la primul etaj.

— Cum se simțea doctorul Naehring în dimineața asta? întrebă Teddy.

Cawley răspunse ridicând obosit sprâncenele.

— Îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat. Jeremiah e un geniu, dar nu i-ar strica să mai învețe manierele. Plănuiește să scrie o istorie a culturii bărbatului războinic. Iar obsesia asta a lui apare mai tot timpul în discuții și se străduie să adapteze oamenii la tiparele lui preconcepute. Încă o dată, îmi cer scuze.

— Chestia asta o faceți frecvent?

— Ce anume, domnule ofițer?

— Asta, să stați la un pahar și să descoaseți oamenii?

— Deformare profesională, bănuiesc. Știți de câți psihiatri e nevoie să înșurubeze un bec?

— Nu știu. De câți?

— De opt.

— De ce?

— Of, nu mai analiza atâta.

Teddy surprinse căutătura lui Chuck și izbucniră amândoi în râs.

— Umor de psihiatru, spuse Chuck. Cine ar fi crezut...?

— Știți în ce stadiu se află domeniul cercetărilor psihiatrice în ultima vreme, domnilor?

— N-am idee, spuse Teddy.

— În stare de război, spuse Cawley căscând și punându-și la gură batista umedă. Război ideologic, filosofic și chiar psihologic.

— Sunteți medici, spuse Chuck. Ar trebui să vă jucați frumos, să vă împrumutați jucăriile unii altora.

Cawley zâmbi chiar când treceau pe lângă infirmierul de la etajul al doilea. Undeva, dedesubt, un pacient striga, iar zgomotul urca pe scări până la ei. Era un urlet tânguitor, iar lui Teddy i s-a părut că se simte în el lipsa de speranță și certitudinea că, oricare ar fi fost lucrul pe care și-l dorea omul acela, nu avea să-l primească.

— Școala veche de psihiatrie crede în terapia de șoc, în lobotomia parțială, în curele cu apă termală pentru cei mai docili dintre pacienți. Noi îi spunem psihochirurgie. Școala nouă crede în psihofarmacologie. Ei zic că ăsta e viitorul. Așa o fi. Habar n-am.

Se opri la jumătatea drumului între etajul al doilea și al treilea, cu mâna pe balustradă, iar Teddy îi simți epuizarea aproape ca pe o ființă vie, distrusă, un al patrulea corp care stătea cu ei pe trepte.

— Cum funcționează psihofarmacologia asta? întrebă Chuck.

Cawley răspunse:

— Tocmai a fost aprobat un medicament nou, îi zice litium, care îi liniștește pe pacienții psihotici, îi face chiar niște legume, aș putea spune. Cătușele vor deveni de domeniul trecutului. Lanțurile, legăturile. Chiar și gratiile, cel puțin așa spun optimiștii. Școala veche argumentează că nimic nu va putea înlocui psihochirurgia, dar noua școală e mai puternică, sau așa pare, și are un sprijin financiar mai mare.

— De unde?

— De la companiile farmaceutice, normal. Cumpărați acțiuni acum, domnilor, și, cândva, vă veți putea retrage pe o insulă proprietate personală când o fi să ieșiți la pensie. Vechea școală, noua școală... Doamne, vorbesc ca un papagal câteodată.

— Dumneata cărei școli îi aparții? întrebă Teddy cu blândețe.

— Fie că mă credeți, fie că nu, dle ofițer, eu cred în terapia conversațională, în abilitățile de comunicare inter-personală. Am ideea asta radicală că dacă tratezi pacientul cu respect și asculți ce are de spus, s-ar putea chiar să te înțelegi cu el.

Încă un urlet. Aceeași femeie, Teddy era aproape sigur de asta. Parcă se strecurase printre ei, pe scări, și îi captă atenția lui Cawley.

— Dar pacienții aceștia? întrebă Teddy.

Cawley zâmbi:

— Ei bine, mulți dintre ei trebuiesc supuși unui tratament medicamentos, iar unii trebuie chiar încătușați. Nimic de obiectat. Dar e o pantă alunecoasă. Odată ce ai aruncat otrava în fântână, cum o mai scoți din apă?

— N-o mai scoți, spuse Teddy.

Doctorul dădu din cap.

— Așa e. Ceea ce ar trebui să fie ultima soluție, devine, încetul cu încetul, regulă. Știu, amestec metaforele. Somnul, îi spuse lui Chuck. Așa e. O să încerc și asta data viitoare.

— Am auzit că face minuni, spuse Chuck și se îndreptară spre ultimul etaj.

În camera lui Rachel, Cawley se lăsă greoi pe marginea patului, iar Chuck se rezemă de ușă, apoi spuse:

— Ia ascultați aici, de câți suprarealiști e nevoie ca să înșurubeze un bec?

Cawley se uită atent la el.

— Am să mușc momeala. De câți?

— Pește, spuse Chuck și dădu drumul unui hohot scurt de râs.

— Ai să te faci băiat mare într-o bună zi, nu-i așa, domnule ofițer?

— Am dubiile mele.

Teddy ținea bucata de hârtie în dreptul pieptului și bătea în ea cu degetele ca să le atragă atenția celorlalți doi.

— Ia mai uitați-vă o dată.

LEGEA CELOR 4

EU SUNT 47
EI ERAU 80

+ TU EȘTI 3

NOI SUNTEM 4
DAR
CINE E 67?

După un minut întreg, Cawley spuse:

— Sunt prea obosit, domnule ofițer. Pentru mine, chestia asta sună a păsărească acum. Îmi pare rău.

Teddy se uită la Chuck, care clătină din cap.

— Semnul plus mi-a atras atenția, m-a făcut să mă mai uit o dată. Ia priviți linia de sub „ei erau 80". Ideea e că trebuie să punem laolaltă cele două rânduri. Ce obținem?

— O sută douăzeci și șapte.

— Unu, doi și șapte, așa este. Acum adună-l pe 3. Dar e separat. Ea vrea să nu reținem decât numerele unitare. Așa că trebuie să adunăm unu cu doi cu șapte și cu trei. Cât face asta?

— Treisprezece, zise Cawley și se așeză ceva mai bine pe pat.

Teddy a dat din cap.

— Are cifra treisprezece vreo importanță anume pentru Rachel Solando? S-a născut pe data de treisprezece? S-a măritat pe treisprezece? Și-a ucis copiii pe treisprezece?

— Trebuie să verific, spuse Cawley. Dar cifra treisprezece are deseori o semnificație specială pentru schizofrenici.

— De ce?

Doctorul ridică din umeri:

— Din aceleași motive ca pentru mai toată lumea. Prevestește ghinion. Cei mai mulți dintre schizofrenici trăiesc într-o stare de teamă permanentă. E elementul comun al diverselor forme de schizofrenie. Așa că cei mai mulți dintre schizofrenici sunt profund superstițioși. De aici importanța pe care o dau cifrei treisprezece.

— Pare logic, spuse Teddy. Uitați-vă la următoarea cifră. Patru. Adunați unu cu trei și veți obține patru. Dar trebuie luați unu și cu trei separat?

— Treisprezece.

Chuck se îndepărtă de perete și întinse gâtul spre bucata de hârtie.

— Dar ultimul număr? Șaizeci și șapte. Șase cu șapte, fac treisprezece.

Teddy dădu din cap.

— Nu e legea celor patru. E legea lui treisprezece. Sunt treisprezece litere în numele Rachel Solando.

Teddy urmări cum și Chuck, și Cawley numărau în minte. Cawley spuse:

— Continuă.

— Odată ce am înțeles asta, ne dăm seama că Rachel a lăsat o grămadă de firmituri pentru noi. Codul urmează principiul elementar conform căruia fiecărei litere i se atribuie un număr corespondent. Unu înseamnă A. Doi înseamnă B. Mă urmăriți?

Cawley dădu din cap, urmat după o clipă de Chuck.

— Prima literă a numelui ei este R. Corespondentul numeric al literei R este optsprezece. A este unu. C este trei. H este opt. E este cinci. L este doisprezece. Deci, optsprezece, unu, trei, opt, cinci și doisprezece. Ia adunați-le, băieți, și vedeți ce obțineți.

— Doamne, făcu Cawley încet.

— Patruzeci și șapte, spuse Chuck, bulbucând ochii la bucata de hârtie din dreptul pieptului lui Teddy.

— Ăsta-i „Eu", spuse Cawley. Se referă la prenumele ei. Am priceput acuma. Dar la ce se referă „Ei"?

— La numele ei de familie. E numele lor.

— Al cui?

— Al soțului ei, al familiei lui și al strămoșilor lor. Nu e numele ei, nu e numele ei de fată. Sau poate că se referă la copii. Oricum, n-are mare importanță. E vorba de numele ei de familie, Solando. Luați literele, adunați corespondenții lor numerici și, da, o să vă dea optzeci.

Cawley se ridică de pe pat și acum stătea lângă Chuck, în fața lui Teddy, uitându-se la codul scris pe hârtia pe care acesta o ținea în dreptul pieptului.

După o vreme, Chuck ridică privirea și se uită în ochii lui Teddy.

— Ce mă-sa? Ești Einstein?

— Ați mai spart coduri înainte, domnule ofițer? întrebă Cawley. În război?

— Nu.

— Atunci cum de ai...? întrebă Chuck.

Lui Teddy îi obosiseră brațele după cât ținuse hârtia în sus. O puse pe pat.

— Nu știu. Fac multe cuvinte încrucișate. Îmi plac ghicitorile.

Ridică din umeri.

Cawley spuse:

— Dar dincolo de ocean ai lucrat în Informațiile Armatei, nu-i așa?

— Nu. În armata regulată, zise Teddy clătinând din cap. Dar dumneata, doctore, ai lucrat la OSS.

— Nu chiar. Am oferit doar consultanță.

— Ce fel de consultanță?

Cawley zâmbi, în felul lui alunecos, abia schițat:

— Din aceea despre care nu se vorbește niciodată.

— Dar codul acesta, spuse Teddy, e foarte simplu.

— Simplu? întrebă Chuck. Numai cât ni l-ai explicat și deja mă doare capul.

— Dar dumneata, doctore?

Cawley ridică din umeri.

— Ce pot spune, domnule ofițer? N-am fost niciodată spărgător de coduri.

Cawley se aplecă și-și frecă bărbia concentrându-se din nou asupra codului. Chuck îl ațintì cu privirea pe Teddy. În ochi i se citeau zeci de întrebări.

Cawley vorbi:

— Bun... Prin urmare, am descoperit... mă rog, ați descoperit, ce înseamnă 47 și 80. Am înțeles că toate cifrele de acolo sunt permutări ale numărului 13. Dar ce înseamnă treiul?

— Încă o dată, fie se referă la noi, caz în care Rachel este clarvăzătoare...

— Puțin probabil.

— Fie se referă la copiii ei.

— Asta aș putea crede.

— Adaug-o pe Rachel la trei...

— Și obții rândul următor, spuse Cawley. Noi suntem 4.

— Așadar, cine este 67?

Cawley se uită la el:

— Nu întrebi doar așa, să fie întrebat?

Teddy clătină din cap.

Cawley își trecu degetul în jos pe partea dreaptă a foii.

— Putem să obținem 67 adunând cumva celelalte numere?

— Nu.

Cawley își puse palma în creștetul capului și se îndreptă.

— Și n-ai nicio teorie?

— E singurul lucru pe care nu-l pot înțelege. Indiferent la ce s-ar referi, nu e ceva ce-mi este familiar, ceea ce mă face să cred că e ceva de pe insula asta. Dumneata, doctore?

— Eu, ce?

— Ai vreo teorie?

— Niciuna. N-am reușit să trec nici de primul rând.

— Ați spus asta, i-adevărat. Obosit și toate celelalte.

— Foarte obosit, domnule ofițer.

Îl privi fix pe Teddy, apoi traversă camera, merse la fereastră și privi ploaia scurgându-se pe ea, atât de abundentă încât aproape că nu se vedea ce era dincolo.

— Aseară spuneați că o să plecați.

— Cu primul feribot am plecat, spuse Teddy continuându-și cacealmaua.

— Azi nu e niciunul. Sunt destul de sigur de asta.

— Atunci plecăm mâine. Sau poimâine, spuse Teddy. Dumneata mai crezi că femeia asta este pe insulă? Pe vremea asta?

— Nu, spuse Cawley. Nu cred.

— Atunci, unde e?

Doctorul oftă:

— Nu știu. Nu e meseria mea să știu.

Teddy ridică bucata de hârtie de pe pat.

— Asta este o mostră. Un model după care vom descifra viitoarele mesaje. Pariez salariul meu pe o lună că vor mai fi și altele.

— Și ce dacă vor mai fi?

— Înseamnă că nu încearcă să evadeze, doctore. Ea ne-a adus aici. Vor mai fi bucăți de hârtie ca aceasta.

— Nu aici în cameră.

— Nu. Dar poate că în clădirea asta. Sau pe insula asta.

Cawley trase puternic pe nări aerul camerei, și-și sprijini o mână de pervaz, abia ținându-se pe picioare, făcându-l pe Teddy să se întrebe ce-l ținuse de fapt treaz noaptea trecută.

— Ea v-a adus aici? întrebă Cawley. Cu ce scop?

— Asta să ne-o spui dumneata.

Cawley închise ochii și rămase tăcut atât de mult timp, încât Teddy se întrebă dacă nu cumva adormise. În cele din urmă, doctorul deschise ochii și îi privi pe amândoi.

— Am avut o zi plină. Am avut ședință de personal, ședință pentru aprobarea bugetului cu coordonatorii noștri, o întâlnire de urgență cu cei de la întreținere în caz că vom fi cu adevărat loviți de furtună. Sunt convins că vă veți bucura dacă vă spun că am dat dispoziție să puteți discuta cu toți membrii grupului de terapie printre care se afla și domnișoara Solando în seara în care a dispărut. Interviurile sunt programate să înceapă în cincisprezece minute. Domnilor, eu chiar mă bucur că sunteți aici. Chiar mă bucur. Și mă dau peste cap pentru dumneavoastră, fie că pare așa sau nu.

— Atunci, dați-mi dosarul de personal al doctorului Sheehan.

— Asta n-o pot face. Chiar n-o pot face.

Își sprijini ceafa de perete.

— Domnule ofițer, operatorul centralei încearcă încontinuu să-l sune. Dar deocamdată nu putem lua legătura cu nimeni. Din câte știm, toată coasta de est e sub ape. Răbdare, domnilor, asta e tot ce vă cer. O vom găsi pe Rachel sau vom afla ce s-a întâmplat cu ea.

Își privi ceasul:

— Am întârziat. Mai aveți vreo întrebare sau mai puteți aștepta?

STĂTEAU AFARĂ SUB MARCHIZA SPITALULUI, iar ploaia le mătura câmpul vizual în perdele groase cât niște vagoane.

Chuck întrebă:

— Crezi că știe ce înseamnă șaizeci și șapte?

— Mda.

— Crezi c-a spart codul înaintea ta?

— Zic doar că a lucrat în OSS. Cred că se pricepe totuși cât de cât.

Chuck își șterse fața și-și scutură degetele de apă înspre trotuar.

— Câți pacienți au aici?

— Spitalul e mic, spuse Teddy.

— Da.

— Nu știu, câți să fie? Vreo douăzeci de femei și vreo treizeci de bărbați?

— Nu mulți.

— Nu.

— Oricum, nu chiar șaizeci și șapte.

Teddy se întoarse și se uită la Chuck.

— Însă...

Chuck îl privi la rândul lui.

— Mda, însă...

S-au uitat amândoi către liziera pădurii și dincolo de ea, către acoperișul fortului ce se străvedea prin furtună, indistinct și vag, ca un desen în cărbune agățat într-o cameră plină de fum.

Teddy își aminti ce-i spusese Dolores în vis: Numără paturile.

— Câți crezi că au dus acolo?

— Nu știu, răspunse Chuck. Va trebui să-l întrebăm pe doctorul cel săritor.

— O, da... Se vede de la o poștă că-i „săritor", nu?

— Auzi, șefu'...

— Da...

— De când ești, ai mai văzut așa risipă de spațiu într-o instituție guvernamentală?

— Cum adică?

— Păi, cinzeci de oameni în două clădiri? Câți crezi că ar mai putea încăpea aici? Încă vreo două sute?

— Cel puțin.

— Și numărul de angajați pe pacient? Cred că raportul e de doi la unul în favoarea angajaților. Ai mai văzut așa ceva?

— Trebuie să recunosc că nu.

Priviră amândoi pământul mustind de apă.

— Ce mă-sa o mai fi fiind și locul ăsta? întrebă Chuck.

I-AU INTERVIEVAT PE BOLNAVI în cantină. Teddy și Chuck s-au așezat la o masă mai în spate. Le-au fost puși la dispoziție doi infirmieri, iar Trey Washington avea ca sarcină să-i aducă pe pacienți și să-i ducă înapoi când sfârșeau interviul. Primul tip era neras, plin de ticuri și clipea încontinuu. Se ghemuise pe scaun de parcă era un crab, își scărpina brațele întruna și refuza să se uite în ochii celor doi ofițeri. Teddy se uită la prima pagină din dosarul pe care i-l dăduse medicul-șef – de fapt, niște însemnări făcute de Cawley din memorie, nu dosarele autentice. Tipul din fața lor era în capul listei, îl chema Ken Gage și se afla acolo pentru că atacase un necunoscut pe culoarul dintre rafturile unui magazin alimentar și-l lovise în cap cu o conservă de fasole repetând cu voce stinsă: „Nu-mi mai citi scrisorile."

— Ei, Ken, cum te simți? îl întrebă Chuck.

— Simt rece. Simt rece la picioare.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Mă doare când merg, mda.

Ken se scărpină de jur împrejurul crustei unei răni pe care o avea pe brat, delicat la început, de parcă voia să-i trasеze granițele.

— Acum două nopți erai și tu în grupul de terapie?

— Mi-e rece la picioare și mă dor când merg.

— Vrei niște șosete? vru să știe Teddy, observând că cei doi infirmieri se uitau la ei hlizindu-se.

— Da, vreau șosete, vreau șosete, vreau șosete, spuse în șoaptă Ken, cu capul aplecat și clătinându-l aproape imperceptibil.

— Îți aducem imediat o pereche. Dar vrem să știm dacă...

— E așa de frig. La picioare. Mi-s reci și mă dor când merg.

Teddy îl privi pe Chuck, care le zâmbi celor doi infirmieri, căci chicotitul lor se auzea până la masa lor din fund.

— Ken?

— Nu pot să merg. Nu, nu așa. E prea frig, frig, frig.

— Ken, te rog, uită-te la mine.

Ken își coborî pumnii încleștați pe masă.

Infirmierii se ridicară, iar Ken spuse:

— N-ar trebui să doară. N-ar trebui. Dar așa vor ei. Au umplut aerul cu frig. Mi-au băgat frigul în rotule.

Infirmierii au traversat camera până la masa lor și s-au uitat la Teddy și la Chuck:

— Domnilor, ați terminat cu el sau vreți să mai auziți despre picioarele lui?

— Mi-e frig la picioare.

Infirmierul negru ridică o sprânceană:

— Lasă, Kenny, te ducem acum la hidroterapie, te încălzim imediat.

Albul spuse:

— Sunt aici de cinci ani. Nu schimbă niciodată subiectul.

— Niciodată? întrebă Teddy.

— Mă dor când merg.

— Niciodată, răspunse infirmierul.

— Mă dor când merg pentru că mi-au băgat frig în picioare.

URMĂTORUL, PETER BREENE, avea douăzeci și șase de ani, era blond și îndesat. Își pocnea degetele și-și rodea unghiile.

— De ce ești aici, Peter?

Peter privi peste masă la cei doi șerifi cu ochi ce păreau mereu umezi.

— Mi-e frică tot timpul.

— De ce anume?

— De tot felul de chestii.

— Bun.

Peter își puse glezna piciorului stâng pe genunchiul drept, o apucă cu mâna și se aplecă înainte.

— Știu c-am să par prost, dar mi-e teamă de ceasuri. Ticăitul ăla te poate călca pe nervi. Șobolanii mă îngrozesc.

— Și pe mine, spuse Chuck.

Peter se lumină la față:

— Da?

— Ei drăcie, bineînțeles. Chițăitorii ăia ticăloși. Mă piș pe mine când îi văd.

— Atunci, să nu treci noaptea dincolo de zid. Sunt peste tot.

— Asta-i bine de știut. Mersi.

— Și de creioane, spuse Peter. Cu grafit, știți? Fac scârța-scârța pe hârtie. Și mi-e teamă de voi.

— De mine?

— Nu, spuse Peter arătând spre Teddy cu bărbia. De el.

— De ce? întrebă Teddy.

Peter ridică din umeri.

— Ești mare. Iar tunsoarea asta soldățească te face să pari rău. Te poți abține. Ai cicatrici pe monturi. Așa era și tata, dar el n-avea cicatrici. Avea mâinile fine. Dar și el avea alura asta de om rău. Ca și frații mei. Mă băteau tot timpul.

— Dar eu n-am de gând să te bat, spuse Teddy.

— Dar ai putea. Nu-nțelegi? Ai puterea asta, iar eu n-o am. Asta mă face vulnerabil și faptul că sunt vulnerabil mă face să-mi fie frică.

— Și când ți se face frică...?

Peter se apucă de gleznă și începu să se balanseze înainte și înapoi, iar șuvițele de păr îi tot veneau pe frunte.

— Ea era drăguță, de treabă. Eu n-aveam de gând să fac nimic. Dar m-au speriat sânii ei mari și felul cum i se mișca fundul în halatul ăla alb cu care se îmbrăca ori de câte ori venea la noi acasă. În fiecare zi. Se uita la mine... cum să vă spun? Știți felul în care-i zâmbești unui copil? Așa se uita la mine, deși era de vârsta mea. Mă rog, poate că avea câțiva ani în plus, dar tot de vreo douăzeci și ceva. Și știa atâtea despre sex. I se citea asta în ochi. Îi plăcea să stea goală. Ar fi supt pula. Și mă-ntreabă *pe mine* dacă-i pot da un pahar cu apă. Adică stă în bucătărie, numai *cu mine*, de parcă asta n-ar fi fost cine știe ce.

Teddy ridică ușor coperta dosarului, cât să poată vedea Chuck însemnările lui Cawley:

> Pacientul a atacat-o pe asistenta care îl îngrijea pe tatăl lui cu un pahar spart. Victima a fost grav rănită și a rămas cu cicatrice pe viață. Pacientul neagă că ar avea vreo responsabilitate în acest act.

— Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu m-ar fi speriat. Zicea să-mi scot treaba ca să râdă de ea. Să-mi zică mie că n-o să am niciodată o femeie, că n-o să am copii, că n-o să fiu niciodată un bărbat adevărat? Pentru că altfel, cred că vedeți pe mutra mea, n-aș face rău nici unei muște. Nu-mi stă în fire. Dar când mi se face frică...? Of, mintea...

— Ce-i cu ea? întrebă Chuck blând.

— Te gândești vreodată la minte?

— La mintea ta?

— La minte, în general. A mea, a ta, a oricui. E un motor, în fond. Asta este. Un motor foarte delicat și complex. Alcătuit din atâtea și-atâtea piese, din fel de fel de roți dințate, zăvoare, balamale. Și nu știm nici măcar pe jumătate

din ce fac ele cu adevărat. Dar dacă o singură rotiță dă rateu, numai *una*... Te-ai gândit la asta vreodată?

— În ultima vreme, nu.

— Ar trebui. Mintea e ca un automobil. Nicio diferență. Alunecă o rotiță, se rupe un șurub, păi o ia razna tot motorul. Cum poți trăi știind asta?

Ken se lovea încetișor cu degetul în tâmplă.

— Totul e închis aici și de fapt nu poți controla niciodată tot ce-i aici. Dar ce-i aici te controlează, nu-i așa? Și dacă într-o zi creierul tău hotărăște că n-are chef să se mai apuce de treabă?

Se aplecă înainte, i se vedeau tendoanele încordate la gât.

— Ai cam pus-o atunci, nu?

— Interesant punct de vedere, spuse Chuck.

Peter se lăsă pe spate în scaun, dintr-odată apatic.

— Asta mă sperie cel mai mult.

Teddy, pe care frecventele sale migrene îl făceau să înțeleagă oarecum din interior cum e să nu ai control deplin asupra propriei minți, ar fi putut să-i dea dreptate lui Peter în punctele esențiale, dar, de fapt, îi venea să-l ia de gât pe căcăciosul ăsta mic, să-l izbească de vreunul din cuptoarele din fundul cantinei și să-l ia la întrebări despre biata femeie pe care o mutilase.

Îți amintești măcar cum o chema, Pete? De ce anume crezi că-i era ei frică? A? De tine. Se străduia să muncească, să câștige cinstit o pâine. Poate că avea copii, un soț. Poate că încercau să pună bani deoparte ca să-l trimită măcar pe unul din copii la facultate ca să-și facă un viitor mai bun decât al lor. Poate că aveau micul lor vis. Da' nu, puță bleagă, băiatu' lu' mama bătut în cap, decide că ea nu poate să-și urmeze visul. Îmi pare rău, nu se poate. Dumneata, domnișoară, nu vei mai avea niciodată o viață normală. Teddy îl privi pe Peter Breene peste masă cu dorința să-l pocnească așa de zdravăn încât medicii să nu-i mai găsească niciodată toate oasele nasului. Îi venea să-i ardă una de să-i sune apa-n cap pe vecie.

În loc de asta însă, a închis dosarul și-a zis:

— Ai fost în același grup de terapie cu Rachel Solando acum două nopți. Corect?

— Da, domnule, am fost.

— Ai văzut-o urcând în camera ei?

— Nu. Bărbații au urcat primii. A rămas acolo cu Bridget Kearns și Leonora Grant. Și cu asistenta aia.

— Asistenta aia?

Peter dădea din cap.

— Da. Roșcata. Uneori îmi place de ea. Pare sinceră. Alteori... știți dumneavoastră...

— Nu, nu știu, răspunse Teddy reușind să vorbească pe un ton la fel de blajin ca al lui Chuck de mai devreme.

— Păi, ați văzut-o, nu?

— Sigur. Cum ziceai că o cheamă?

— N-are nevoie de niciun nume, zise Peter. O femeie ca aia n-are nevoie de nume. Depravată mică. Ăsta-i numele ei.

— Dar, Peter, spuse Chuck, parcă ziceai c-o placi?

— Când am spus asta?

— Acum un minut.

— Nuuuu, i-un gunoi. O ipocrită.

— Hai să te întreb altceva.

— Împuțită, împuțită, împuțită.

— Peter?

Peter ridică privirea spre Teddy.

— Pot să te întreb ceva?

— A, sigur.

— S-a întâmplat ceva neobișnuit la ședința de grup? A făcut sau a spus ceva ieșit din comun Rachel Solando?

— Nu, n-a spus nimic. E un șoricel. Nici nu s-a mișcat. Știți, și-a omorât copiii. Pe toți trei. Puteți crede asta? Ce fel de om e în stare de așa ceva? Mulți bolnavi la cap pe lumea asta, domnilor, dacă nu vă e cu supărare.

— Oamenii au tot felul de probleme, spuse Chuck. Unele mai grave decât altele. Sunt bolnavi, cum ai spus. Au nevoie de ajutor.

— Gaz le trebuie, spuse Peter.

— Poftim?

— Gaz, îi spuse Peter lui Teddy. Trebuie gazați. Retardații, ucigașii. Și-a ucis copiii? Gazați curva.

Au rămas tăcuți o vreme. Fața lui Peter strălucea de mândrie de parcă numai ce le luminase mințile celor doi. După câteva clipe, bătu rapid cu palmele în masă și se ridică:

— Mi-a părut bine să vă cunosc, domnilor. Eu mă duc de unde-am venit.

Teddy mâzgăli pe coperta dosarului cu un creion și Peter se opri și îl privi.

— Peter, zise Teddy.

— Da...

— Eu...

— Puteți să încetați?

Teddy își scrijeli inițialele pe cartonul copertei, cu trăsături lungi și încete.

— Mă întrebam dacă...

— Vă rog, se poate să...?

Teddy se uită la Ken continuând să zgârâie coperta cu creionul.

— Ce anume?

— ...să nu mă faceți așa...

— Cum?

Teddy se uită la el, la coperta dosarului, luă vârful creionului de pe carton și ridică întrebător o sprânceană.

— Da. Vă rog. Creionul.

Teddy aruncă creionul pe copertă.

— E mai bine așa?

— Mulțumesc.

— Peter, cunoști un pacient pe nume Andrew Laeddis?

— Nu.

— Nu? Nu-i nimeni aici cu numele ăsta?

Peter ridică din umeri.

— Nu. Cel puțin, nu în corpul A. Ar putea fi în C. Nu ne amestecăm cu ei niciodată. Ăia-s nebuni de legat.

— Ei bine, mulțumesc, Peter, zise Teddy și luă iar creionul în mână reîncepând să mâzgălească cartonul.

DUPĂ PETER BREENE, au vorbit cu Leonora Grant. Leonora era convinsă că ea era Mary Pickford, că Chuck era Douglas Fairbanks, iar Teddy, Charlie Chaplin. Cantina credea că e un birou de pe bulevardul Sunset și că se aflau acolo ca să discute despre o ofertă de acțiuni de la Uniunea Artiștilor. Îi tot mângâia lui Chuck dosul palmei și întreba întruna cine va înregistra discuția. În cele din urmă, infirmierii au fost nevoiți să o despartă de Chuck, iar ea striga: *Adieu, mon chéri, adieu!*[12] Când să ajungă cu ea pe la jumătatea sălii, se smulse dintre infirmieri, alergă din nou la Chuck și îl luă de mână spunându-i:

— Nu uita să dai mâncare la pisică.

Chuck o privi în ochi și spuse:

— S-a înțeles.

Apoi l-au cunoscut pe Arthur Toomey care tot insista să i se spună Joe. Joe dormise cât timp durase ședința de terapie. S-a dovedit că era narcoleptic. Cât a vorbit cu ei, a adormit de două ori, a doua oară pentru tot restul zilei, sau aproape. Deja, pe Teddy îl apăsa în ceafă locul acela. Îi dădea mâncărimi pe pielea capului și deși simțea compasiune pentru toți pacienții, cu excepția lui Breene, nu putea să nu se întrebe cum de reușea cineva să suporte să lucreze în locul ăsta.

Trey se întoarse fără grabă aducând cu el o femeie scundă, blondă, cu fața de forma unui pandant. În ochii ei se putea citi luciditatea, dar nu luciditatea bolnavă a nebunilor, ci luciditatea cotidiană a unei femei inteligente aflate într-o

[12] „Adio, dragul meu, adio", în franceză în original *(n.t.)*.

lume ceva mai puțin inteligentă. Le zâmbi, iar când se așeză îi salută pe fiecare în parte cu gest discret și timid.

Teddy aruncă un ochi în hârtiile lui Cawley – Bridget Kearns.

— N-am să mai ies niciodată de aici, spuse femeia după câteva minute de tăcere.

Își fuma țigările doar până la jumătate, apoi le stingea. Avea o voce calmă și încrezătoare și doar cu ceva mai mult de un deceniu în urmă își ucisese soțul cu un topor.

— Nici nu cred c-ar trebui, continuă ea.

— De ce? întrebă Chuck. Adică, scuzați-mă c-o spun, domnișoară Kearns...

— Doamnă...

— Doamnă Kearns, dar mie mi se pare că sunteți sănătoasă.

Femeia se lăsă pe spate, tot atât de liniștită ca toți cei pe care îi întâlniseră acolo și chicoti ușor:

— Probabil că da. Însă când am venit aici nu eram. Dumnezeule... Mă bucur că nu m-au fotografiat. Mi s-a pus diagnosticul de maniaco-depresivă și n-am niciun motiv să-l pun la îndoială. Am și eu zilele mele proaste. Bănuiesc că toată lumea are zile proaste. Diferența e că cei mai mulți oameni nu-și ucid soții cu toporul. Mi s-a spus că totul s-ar datora unor conflicte vechi, adânci și nerezolvate cu tatăl meu și nici asta n-am de gând să contest. Nu cred că aș putea să mai ucid pe cineva acum, dar nu poți ști niciodată.

Îndreptă spre ei vârful țigării.

— Bănuiesc că atunci când un bărbat te bate regulat și fute jumate din femeile pe care le vede și nu te ajută nimeni, să-i crăpi capul cu un topor nu-i chiar o chestie de neînțeles.

Îl privi pe Teddy în ochi și ceva din privirea ei, o ghidușie timidă de școlăriță, îl făcu pe polițist să râdă.

— Ce? întrebă femeia, râzând și ea.

— Poate chiar n-ar trebui să mai ieși, zise el.

— Zici asta pentru că ești bărbat.

— Exact, fir'aș al dracu'.

— Ei, atunci nu pot spune că te învinuiesc.

După ce-l cunoscuse pe Breene, pentru Teddy a fost o adevărată ușurare să râdă și se întrebă dacă nu cumva chiar flirta puțin. Cu o bolnavă psihic. Cu o criminală. *La asta am ajuns, Dolores.* Dar, în același timp, nu simțea niciun fel de vinovăție, de parcă după acești doi ani lungi și întunecați de doliu avea și el dreptul la o scurtă și inocentă discuție spirituală.

— Ce-aș putea face dacă-aș ieși de aici? întrebă Bridget. Nici nu mai știu ce-i pe afară. Bombe, am auzit. Bombe care pot distruge complet orașe întregi. Și televizoare. Așa le spune, nu? Se zice că fiecare secție va primi unul și vom putea vedea piese de teatru în cutiile astea. Nu știu dacă-mi va plăcea asta. Voci care se aud dintr-o cutie. Fețe care se văd într-o cutie. Văd deja destule fețe și aud destule voci zilnic. N-am nevoie de și mai mult zgomot.

— Ne poți spune ceva despre Rachel Solando? întrebă Chuck.

Femeia tăcu. De fapt, parcă se poticnise, iar Teddy îi văzu ochii rotindu-se ușor în sus, ca și cum ar fi căutat în mintea ei fișierul corect. Teddy notă „minciuni" în carnețelul lui și imediat acoperi cu palma cuvântul scris.

Bridget rosti cuvintele cu grijă. Păreau îndelung exersate.

— Rachel e destul de drăguță. Dar nu se exteriorizează. Vorbește mult despre ploaie, dar cel mai adesea, nu vorbește deloc. Crede că puștii ei sunt încă în viață. Crede că mai e în Berkshires încă și că noi suntem poștași, vecini, curieri, lăptari. Nu prea ai cum s-o cunoști bine.

Vorbi ținându-și capul aplecat, iar când termină nu se putu uita în ochii lui Teddy. Privirea ei piezișă ricoșă când îi zări fața, se uită la tăblia mesei, apoi își aprinse încă o țigară. Teddy se gândi la ce îi spusese femeia și își dădu seama că descrierea halucinațiilor lui Rachel era aproape identică cu cea pe care o făcuse Cawley cu o zi înainte.

— De cât timp era aici?

— Poftim?

— Rachel. De cât timp e în corpul B cu tine?

— De trei ani? Cam așa ceva, cred. Mi-am cam pierdut simțul timpului. Nu-i greu să se întâmple asta aici.

— Dar înainte, unde era?

— În corpul C, din câte am auzit. A cerut să fie transferată aici, cred.

— Dar nu ești sigură?

— Nu, eu... După cum v-am spus, cam pierzi șirul evenimentelor.

— Sigur. Ultima oară când ai văzut-o s-a întâmplat ceva neobișnuit?

— Nu.

— Asta a fost la ședința de grup.

— Poftim?

— Ultima oară, zise Teddy, ai văzut-o la ședința de terapie de grup cu două seri în urmă.

— Da, da.

Dădu din cap repetat și răzui câteva firișoare de scrum din vârful țigării pe marginea scrumierei.

— Și ați mers cu toții în camerele voastre.

— Cu domnul Ganton, da.

— Cum s-a comportat dr. Sheehan în seara aceea?

Ea ridică privirea spre el și Teddy văzu confuzie și teroare parcă în ochii ei.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Dr. Sheehan a fost acolo în seara aceea?

Bridget se uită la Chuck, apoi la Teddy, și își prinse buza de sus între dinți:

— Da. Era acolo.

— Cum e?

— Dr. Sheehan?

Teddy dădu din cap.

— E în regulă. Drăguț. Chipeș.

— Chipeș?

— Da. Nu-ți... rănește retina, cum spunea mama.

— A flirtat vreodată cu tine?

— Nu.

— S-a dat la tine?

— Nu, nu, nu. Dr. Sheehan e un medic bun.

— Dar în seara aceea?

— În seara aceea..., Bridget se gândi un moment. Nu s-a întâmplat nimic neobișnuit în seara aceea. Am vorbit despre, hmm, cum să ne controlăm furia? Iar Rachel s-a plâns de ploaie. Dr. Sheehan a plecat cu puțin înainte de finalul ședinței. Domnul Ganton ne-a condus în camerele noastre, ne-am culcat și asta a fost tot.

În carnețelul lui, Teddy scrise „instruită" chiar sub cuvântul „minciuni" și îl închise.

— Asta a fost tot?

— Da. Și dimineața următoare, Rachel dispăruse.

— Dimineața următoare?

— Da. M-am trezit și am auzit c-a evadat.

— Dar în noaptea aceea? Pe la miezul nopții, ai auzit, nu?

— Ce s-aud?

Stinse țigara și împrăștie cu mâna fumul care-i venea în față.

— Agitația. Când s-a descoperit că lipsea.

— Nu. Eu...

— Țipete, strigăte, gardieni alergând încoace din toate părțile, sunetele alarmei...

— Am crezut că am visat.

— C-ai visat?

Dădu iute din cap.

— Da. Un coșmar.

Îl privi pe Chuck.

— Îmi dați un pahar cu apă?

— Sigur.

Chuck se ridică, privi în jur și văzu o tavă cu pahare în spate, lângă un automat din oțel de băuturi.

Unul dintre infirmieri se ridică pe jumătate de pe scaun.

— Domnule ofițer...

— Iau doar puțină apă. E în regulă.

Chuck se îndreptă spre aparat, luă un pahar și rămase nehotărât câteva clipe să-și dea seama din care robinet curgea lapte și din care apă. Chuck ridică robinetul, o bucată compactă de metal care seamănă cu o copită. În acel moment, Bridget Kearns se repezi și apucă carnețelul și creionul lui Teddy. Îl privi fix în ochi și deschise carnetul la o pagină goală, notă rapid ceva, apoi îl închise și-l împinse înapoi spre Teddy. Teddy o privi întrebător, dar femeia plecă capul și începu să mângâie pachetul de țigări. Chuck se întoarse cu paharul de apă și se așeză. S-au uitat la Bridget cât timp ea înghiți pe nerăsuflate mai mult de jumătate.

— Mulțumesc. Mai aveți întrebări? Sunt cam obosită.

— Ai întâlnit vreodată un pacient pe nume Andrew Laeddis? întrebă Teddy.

Fața ei rămase inexpresivă. Fără să trădeze absolut nimic. De parcă se transformase într-o statuie. Mâinile i-au rămas inerte pe masă de parcă dacă le-ar fi ridicat masa ar fi plutit până în tavan.

Teddy habar n-avea de ce, dar putea să jure că femeia nu mai avea mult și izbucnea în plâns.

— CREZI CĂ I S-A SPUS CE SĂ ZICĂ? întrebă Chuck.

— Tu nu?

— A fost cam tras de păr ce ne-a spus, tre' să recunosc.

Mergeau prin pasajul acoperit care lega Ashecliffe de Corpul B, impasibili la ploaie, simțindu-i picăturile pe piele.

— Cam...? A folosit exact cuvintele lui Cawley. Când am întrebat despre ce au vorbit în ședința de terapie, s-a oprit puțin, apoi a zis pe ton întrebător „despre cum să ne

stăpânim furia", ca și cum nu era sigură, ca și cum ar fi fost într-un examen pentru care a tocit toată noaptea.

— Și ce înseamnă asta?

— Să mă ia naiba dacă știu, răspunse Teddy. N-am decât întrebări. La fiecare jumate de oră apar încă treizeci de întrebări peste cele dinainte.

— De acord, spuse Chuck. Hei, am și eu o întrebare pentru tine. Cine e Andrew Laeddis?

— Nu ți-a scăpat, ha? întrebă Teddy aprinzând una din țigările pe care le câștigase la poker.

— I-ai întrebat pe toți pacienții cu care am vorbit.

— Nu l-am întrebat pe Ken și nici pe Leonora Grant.

— Teddy, ăia nu știu nici pe ce planetă se află.

— Așa-i.

— Șefu', sunt partenerul tău.

Teddy se sprijini de peretele de piatră, iar Chuck i se alătură. Întoarse capul, îl privi pe Chuck.

— Abia ne-am cunoscut.

— A, n-ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, Chuck. Chiar am. Dar încalc niște reguli aici. Am cerut cazul ăsta în mod special. Din momentul în care a fost informat biroul.

— Și?

— Și... motivele mele nu sunt chiar imparțiale.

Chuck dădu din cap, își aprinse și el o țigară și-și luă un răgaz să cugete.

— Fata mea, Julie – Julie Taketomi, așa o cheamă – e la fel de americancă cum sunt și eu. Nu rupe o boabă în japoneză. Ce dracu', familia ei e de două generații aici. Dar au închis-o într-o tabără de prizonieri și apoi...

Scuturâ din cap, aruncă țigara în ploaie și-și ridică cămașa scoțând la vedere pielea de deasupra șoldului drept.

— Teddy, uită-te la asta. Să-mi vezi și cealaltă cicatrice.

Teddy se uită. Era lungă și întunecată ca o bucată de jeleu de grosimea degetului mare.

— Nici pe asta n-o am din război. Am căpătat-o în exercițiul funcțiunii ca șerif al Statelor Unite. Am trecut printr-o ușă în Tacoma. Tipul pe care-l căutam m-a tăiat cu o sabie. Îți vine să crezi? Cu o futută de sabie... Am stat trei săptămâni în spital ca să-mi coasă doctorii mațele la loc. Pentru Corpul Șerifilor Statelor Unite, Teddy. Pentru țara mea. Ca dup-aia să mă alunge din districtul unde mi-era casa doar pentru că iubesc o americancă cu piele și ochi de orientală.

Își băgă cămașa înapoi în pantalon.

— Să-i fut.

După o clipă de tăcere, Teddy spuse:

— Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș putea să jur că o iubești pe femeia asta.

— Aș muri pentru ea, răspunse Chuck. Și nici n-aș regreta.

Teddy a dat din cap. Nu era sentiment mai curat pe lumea asta.

— Să nu lași chestia asta să dispară, puștiule.

— N-am s-o fac, Teddy. Tocmai asta-i chestia. Dar trebuie să ai încredere în mine. Cine dracu' e Andrew Laeddis?

Teddy aruncă mucul țigării pe trotuar și-l strivi cu călcâiul.

Dolores, se gândi. Trebuie să-i spun. N-am să pot face asta singur. Dacă după toate prostiile pe care le-am făcut, după toate bețiile, după toate zilele în care te-am lăsat singură, în care te-am dezamăgit, în care ți-am zdrobit inima, voi avea ocazia să mă revanșez măcar pentru unele dintre ele, atunci acum e momentul, poate ultima șansă pe care o voi mai avea.

Vreau să fac chestia asta bine, iubito. Vreau să-mi ispășesc greșelile. Numai tu, dintre toți oamenii, ai putea înțelege asta.

— Andrew Laeddis, începu el, dar cuvintele i se înțepeniră în gâtlejul uscat.

Înghiți, își umezi puțin gura și încercă iar...

— Andrew Laeddis, spuse, era omul de serviciu din clădirea unde am locuit cu soția mea.

— Bun.

— Era piroman.

Chuck încerca să priceapă, scrutând fața lui Teddy.

— Deci...

— Andrew Laeddis e cel care a aprins chibritul care a provocat incendiul...

— Sfinte Sisoe.

— ...în care a murit soția mea.

8

TEDDY MERSE PÂNĂ LA MARGINEA pasajului și scoase capul de sub streșină să-și răcorească sub stropii de ploaie fața și părul. Parcă îi vedea chipul printre picăturile de ploaie ce se risipeau la impactul cu asfaltul.

Ea n-a vrut ca Teddy să meargă la muncă în dimineața aceea. În acel ultim an din viața ei devenise extrem de agitată, avea insomnii care-i făceau mâinile să tremure și era zăpăcită și confuză mai tot timpul. După ce se oprise alarma deșteptătorului, începu să-l gâdile și să-l facă să înțeleagă că și-ar fi dorit să tragă storurile și să nu se mai ridice niciodată din pat. Când l-a îmbrățișat, l-a ținut în strânsoarea ei puțin prea tare și puțin prea mult, astfel că el îi simți oasele brațului în gât. Era sub duș când a intrat peste el, dar Teddy se grăbea deja, era în întârziere, și, așa cum se întâmpla tot mai des în ultimul timp, mahmur. Își simțea capul greu și plin de ace. Pielea ei i s-a părut de glaspapir când s-a lipit de el. Apa dușului îl pleznea ca o rafală de alice.

— Rămâi, i-a zis ea. O singură zi. Ce mare chestie dacă lipsești o zi?

El se străduí să zâmbească, dând-o cu blândețe la o parte, și se întinse după săpun.

— Iubito, nu pot.

— De ce nu?

Îi băgă mâna între picioare.

— Ia dă-mi mie săpunul. Ți-o spăl eu.

Îi băgă mâna sub testicule ciupindu-l cu dinții de sfârcuri.

El se străduí să n-o împingă. O prinse ușurel de umeri și o făcu să se dea înapoi un pas sau doi.

— Serios..., spuse el, chiar trebuie să plec.

Ea a mai râs puțin, a mai încercat să-l dezmierde nițeluș, dar în ochi începea să i se citească dorința disperată. De a fi fericită. De a nu fi lăsată singură. De a-și recăpăta zilele de demult – dinainte ca el să aibă așa mult de lucru, dinainte să bea atât de mult, dinainte ca ea să se trezească dimineața și lumea să i se pară prea strălucitoare, prea zgomotoasă, prea rece.

— Bine, bine.

Ea s-a dat în spate, așa că el i-a putut vedea fața printre stropii fini de apă ce săreau de pe umerii lui.

— Hai să facem un târg. Nu toată ziua, iubitule. Numai o oră. Poți întârzia numai o oră.

— Deja am...

— O oră, zise ea și începu să-l frece iarăși, de data asta cu palma săpunită. O oră și apoi poți pleca. Acum vreau să te simt în mine.

Se ridică pe vârfuri să-l sărute.

El o sărută iute și scurt pe buze, spunându-i că nu poate, apoi își întoarse fața către jetul dușului.

— Au să te mobilizeze iar?

— Cum?

— La război.

— În țara aia cât puța de furnică? Iubito, războiul ăsta o să se termine înainte s-apuc eu să-mi leg șireturile.

— Nu știu, spuse ea. Nici măcar nu știu ce căutăm acolo. Adică...

— Pentru că APCN[13] nu primește armamentul ăla de oriunde. Îl primește de la Stalin. Trebuie să demonstrăm că am învățat ceva de la München, atunci ar fi trebuit să-l oprim pe Hitler, așa că îi vom opri pe Mao și pe Stalin. Acum. În Coreea.

— Te-ai duce.

— Dacă m-ar chema? Ar trebui. Dar nu-ți face griji, iubito, n-au să mă cheme.

— De unde știi?

El își dădu cu șampon prin păr.

— Te-ai întrebat vreodată de ce ne urăsc așa de mult? Comuniștii? întrebă ea. De ce nu ne lasă în pace? Lumea e pe cale să explodeze și eu nici măcar nu știu de ce.

— N-o să explodeze.

— Ba da. Dacă citești ziarele și...

— Nu mai citi ziarele.

Teddy își clăti șamponul din păr, iar Dolores își lipi fața de spatele lui și îi înlănțui abdomenul cu brațele.

— Îmi amintesc când te-am văzut prima dată, la Grove. Erai în uniformă.

Teddy detesta momentele în care ea o apuca pe Bulevardul Amintirilor. Nu se putea adapta prezentului, la ce erau ei în prezent, așa că hoinărea pe cărările unduioase ale trecutului ca să se cocoloșească.

— Erai așa de drăguț. Linda Cox zicea că ea te-a văzut prima. Și știi ce i-am răspuns?

— Am întârziat, puiule.

— Nu, de ce-aș fi spus asta? Am zis așa: poate că tu l-ai văzut prima, Linda, dar eu am să-l văd ultima. I se părea că de-aproape se vedea ceva rău pe fața ta, dar eu i-am spus: „Drăguță, l-ai privit în ochi? Nu e nimic rău acolo."

Teddy închise dușul și se întoarse. Băgă de seamă că nevastă-sa reușise să se mânjească cu săpuneală de pe trupul lui. Petice de clăbuci îi împestrițau pielea ici și colo.

---

[13] APCN, Armata Populară a Coreei de Nord *(n.t.)*.

— Vrei să-i dau drumul din nou?

Ea clătină din cap.

Teddy își înfășură un prosop în jurul taliei și începu să se bărbierească la chiuvetă. Dolores se rezemase de perete și-l privea, iar spuma i se usca pe piele lăsând ici-colo pete albe.

— De ce nu te ștergi? întrebă Teddy. De ce nu iei un halat pe tine?

— S-a dus deja.

— Nu s-a dus. Parc-ai avea niște lipitori albe peste tot.

— Nu despre săpun vorbesc.

— Dar despre ce?

— Despre Cocoanut Drive. A ars până-n temelii când tu erai dincolo de ocean.

— Da, iubito, am auzit.

— Dincolo de ocean, fredonă ea încercând să-l învăselească. Dincolo...

Avea o voce tare dulce. În seara în care se întorsese din război, au luat o cameră scumpă la Parker House și, după ce-au făcut dragoste, pe când el zăcea în pat, a auzit-o pentru prima oară cântând în baie „Bufallo Girls", iar aburul ieșea leneș pe sub pragul ușii.

— Hei, făcu Dolores.

— Da...

Teddy îi putea vedea în oglindă partea stângă a trupului. Spuma i se uscase pe piele și chestia asta, din ce motiv, nu știa exact, îl enerva. Parcă-i sugera un abuz.

— Ai pe altcineva?

— Poftim?

— Ai sau nu?

— Despre ce mă-sa vorbești? Eu *muncesc*, Dolores.

— Îți ating pula la...

— Nu mai spune cuvântul ăsta, pentru numele lui Dumnezeu.

— ...la duș și nici măcar nu ți se scoală!

— Dolores...

Se întorsese cu fața spre ea.

— Vorbeai despre bombe. Despre sfârșitul lumii.

Ea ridică din umeri de parcă voia să spună că n-avea legătură cu ce discutau ei. Își propti talpa de perete și cu un deget își șterse un strop de apă dintre coapse.

— Nu mă mai fuți.

— Dolores, vorbesc serios, nu mai vorbi așa în casa asta.

— Așa că trebuie să presupun c-o fuți pe aia.

— Nu fut pe nimeni și încetează să mai repeți cuvântul ăsta.

— Care cuvânt? întrebă Dolores și își puse o mână peste părul negru al pubisului ei. Futut?

— Da.

Teddy ridică o mână, iar cu cealaltă se apucă iar să se bărbierească.

— E un cuvânt nasol, să-nțeleg?

— Știi bine că e...

Își trecu lama pe gât în sus auzind perii bărbii hârjind sub spuma de ras.

— Ei, și care ar fi un cuvânt bun?

— Cum? întrebă el, limpezind aparatul de ras pe care apoi îl scutură.

— Ce cuvânt care descrie trupul meu nu te-ar face să strângi din buci?

— N-am strâns din buci.

— Ba da.

Terminase cu gâtul și șterse aparatul de ras de prosopul de față. Își puse lama sub perciunii din stânga.

— Ba nu, iubito. N-am strâns.

Îi zări în oglindă ochiul stâng.

— Ce-aș putea spune?

Dolores își ciufuli cu o mână părul de sus și cu cealaltă părul de jos.

— Adică poți s-o lingi, poți s-o săruți, poți s-o fuți. Poți să te uiți cum iese un plod din ea. Dar nu poți să-i spui pe nume?

— Dolores...

— Pizdă...

Lama alunecă atât de adânc prin piele, încât Teddy crezu că i-a ajuns până la os. Ochii i se măriră, tot obrazul stâng se lumină, apoi spuma de ras se prelinse în rană și simți cum mii de ace îi străpung creierul. Sângele țâșni prin clăbucii spumei de ras în chiuvetă.

Ea veni spre el cu un prosop, dar el o împinse într-o parte, trase aer printre dinți și simți durerea împăienjenindu-i privirea, scurmându-i în creieri, iar sângele îi șiroia în chiuvetă și-i venea să plângă. Nu din pricina durerii. Nu din pricina mahmurelii. Ci pentru că nu înțelegea ce se întâmpla cu soția lui, cu fata cu care dansase pentru prima dată la Cocoanut Drive. Nu știa ce se întâmpla cu ea, cu lumea care-și avea rănile ei, provocate de războaie meschine și murdare, de uri neîmpăcate și de spionii din Washington și din Hollywood, de măștile de gaze din școli, de adăposturile antiaeriene din subsoluri. Și toate astea, păreau cumva legate: soția lui, lumea asta, băutura, războiul în care luptase pentru că fusese convins că astfel se va pune capăt la toate astea... Sângele îi curgea în chiuvetă și Dolores spuse:

— Îmi pare rău, îmi pare rău...

Când ea i-l întinse a doua oară, Teddy luă prosopul din mâna ei, dar n-a putut s-o privească, nici s-o atingă. Îi simți lacrimile în voce și era convins că avea lacrimi și în ochi și pe obraji și urî dintr-odată lumea în care trăia și care devenise atât de urâtă și de rea.

ÎN ZIARE S-A SCRIS că ultimele cuvinte pe care i le-a spus soției sale au fost „Te iubesc".

O minciună.

Care fuseseră de fapt ultimele sale cuvinte?

Se întinsese către clanță, cu un al treilea prosop pus pe falcă, în timp ce ochii ei îl cercetau cu atenție.

— Doamne, Dolores. Chiar ar trebui să te aduni. Ai responsabilități. Mai gândește-te și la asta din când în când și bagă-ți mințile în cap, OK?

Acestea au fost de fapt ultimele cuvinte pe care soția lui le auzise de la el. A închis ușa și a luat-o în jos pe scări, s-a oprit pe ultima treaptă. S-a gândit o clipă să se întoarcă. S-a gândit să se întoarcă în apartament și să îndrepte lucrurile sau, dacă nu să le îndrepte, măcar să le îndulcească.

Să le îndulcească. Asta ar fi fost chiar frumos.

FEMEIA CU O CICATRICE ALBASTRĂ ca glicina pe gât venea clătinându-se spre ei, cu încheieturile și gleznele în lanțuri și cu câte un infirmier de fiecare parte. Părea veselă, măcănea și se căznea să dea din coate ca din aripi.

— Ce-a făcut? întrebă Chuck.

— Asta? întrebă infirmierul. Asta-i baba Maggie. Noi îi spunem Maggie Plăcintă-de-lună. Tocmai o ducem la Hidro. Cu ea nu ne putem asuma riscuri.

Maggie se opri în fața lor; infirmierii mai mult au schițat o încercare de-a o face să continue să meargă, dar Maggie își împinse coatele în spate și își propti călcâiele în piatra aleii. Unul dintre infirmieri dădu ochii peste cap și oftă.

— Acu o să-nceapă să predice, mama mă-sii.

Maggie se zgâia la fețele lor, cu capul aplecat spre dreapta, clătinându-l de parcă ar fi fost o țestoasă care tatona ieșirea din carapace.

— Eu sunt calea, spuse ea. Eu sunt lumina. Și nu vreau să coc porcăriile voastre de plăcinte. Nu vreau. Pricepi?

— Desigur, spuse Chuck.

— Sigur, spuse și Teddy. Fără plăcinte.

— Ați fost aici. Veți rămâne aici.

Maggie adulmecă aerul.

— E viitorul și trecutul vostru, ăsta-i ciclul, ca cel al lunii ce se învârte în jurul pământului.

— Da, doamnă.

Se aplecă spre ei și începu să-i adulmece. Întâi pe Chuck, apoi pe Teddy.

— Ăștia au secrete. Din astea se hrănește iadul ăsta.

— Da, din astea și din plăcinte, răspunse Chuck.

Femeia îi zâmbi și pentru o clipă s-ar fi zis că altcineva, cineva lucid, intrase în corpul ei și-i privea dindărătul pupilelor ei.

— Râzi, îi spuse Maggie. Face bine la suflet. Râzi.

— Bine, răspunse Chuck. Așa am să fac, doamnă.

Îi atinse nasul cu un deget încârligat.

— Așa vreau să mi te amintesc. Râzând.

Apoi se întoarse brusc și o luă la picior. Infirmierii au urmat-o, au traversat culoarul și au intrat în spital printr-o ușă laterală.

Chuck spuse:

— Veselă fată.

— Genul pe care-o aduci acasă s-o prezinți părinților.

— După care o ucide pe maică-ta și o îngroapă undeva pe-afară, dar oricum...

Chuck își aprinse o țigară.

— Laeddis.

— Mi-a ucis soția.

— Mi-ai spus asta deja. Cum?

— Era piroman.

— Și asta mi-ai spus.

— Era și omul de serviciu al blocului. Și tocmai se certase cu proprietarul. Proprietarul l-a concediat. Atunci n-am știut decât că incendiul a fost provocat. Că *cineva* a dat foc clădirii. Laeddis era pe o listă de suspecți, dar le-a trebuit ceva timp să-l găsească și, când în cele din urmă l-au găsit, s-a dovedit că avea alibi. La naiba, nici măcar nu eram sigur că e el.

— De ce te-ai răzgândit?

— Acum un an, deschid ziarul și de cine dau? De Laeddis. A dat foc școlii unde lucra. Aceeași poveste. L-au dat afară, iar el s-a întors, a pus focul și a pregătit boilerul în așa fel încât să explodeze. Același mod de operare. Identic. Nu mai era niciun copil în școală, dar era directoarea, rămăsese peste program. A murit. Laeddis a ajuns la tribunal, a pretins că auzea voci și tot restul, în cele din urmă l-au internat la Shattuck. Nu știu ce s-a întâmplat acolo, dar acum șase luni, a fost transferat aici.

— Dar nu l-a văzut nimeni aici.

— Nu în corpurile A sau B.

— Ceea ce înseamnă că ar putea fi în C.

— Da.

— Sau mort.

— Așa e. Un motiv în plus să găsim cimitirul.

— Să presupunem totuși că nu e mort.

— Așa...

— Dacă îl găsești, Teddy, ce-ai de gând să faci?

— Nu știu.

— Nu mă aburi, șefu'.

Două asistente veneau spre ei, cu tocurile țăcănind; se țineau pe lângă perete să nu le ude ploaia.

— Băieți, voi sunteți uzi, spuse una dintre ele.

— Până la piele? întrebă Chuck, iar fata care era cel mai aproape de perete, o fetișcană mărunțică cu păr scurt și negru, începu să râdă.

După ce-au trecut pe lângă ei, asistenta brunetă le zise peste umăr:

— Dumneavoastră, domnilor ofițeri, flirtați așa mereu?

— Depinde.

— De?

— De calitatea personalului.

S-au oprit amândouă pentru o clipă, apoi înțeleseră, iar bruneta își ascunse fața în omoplatul celeilalte după care izbucniră în râs, luând-o spre ușa spitalului.

Doamne, se gândi Teddy, cât îl invidiez pe Chuck și ușurința asta a lui de a crede în cuvintele pe care le spune. În flirturi infantile ca acesta. În înclinația lui cazonă pentru jocurile de cuvinte spontane și lipsite de prea mare însemnătate. Dar cel mai mult pentru ușurința cu care știa să fie fermecător.

Teddy n-a știut niciodată să fie șarmant. După război tot mai puțin. După Dolores, deloc.

Șarmul era luxul celor care mai credeau în ordinea esențială a lumii. În puritate și în linii ferme de demarcație.

— Știi, îi spuse lui Chuck, în ultima dimineață când am fost lângă soția mea, mi-a vorbit despre Cocoanut Grove.

— Da?

— Da. Acolo ne-am întâlnit. La Grove. Ea avea o colegă de cameră bogată; pe mine m-au lăsat să intru pentru că făceau reduceri pentru soldații înrolați. Era exact înainte să ne îmbarcăm. Am dansat cu ea toată noaptea. Chiar și foxtrot.

Chuck își întinse capul de lângă perete și îl privi pe Teddy în față.

— Tu ai dansat foxtrot? Încerc să mi te închipui, dar...

— Auzi, șefu', spuse Teddy, dac-ai fi văzut-o pe nevastă-mea în seara aia, ai fi țopăit ca un iepuraș dacă ți-o cerea...

— Deci, v-ați întâlnit la Cocoanut Drive.

Teddy dădu din cap.

— Apoi a ars când eu eram în... Italia. Da, eram în Italia atunci, iar ei chestia asta i s-a părut, nu știu, plină de sens, cred. Focul o îngrozea.

— Și a murit într-un incendiu, spuse Chuck șoptit.

— Tare chestia asta, nu?

Lui Teddy îi reveni în minte încă o imagine de-a ei din dimineața aceea, ridicându-și un picior pe peretele băii, goală cu trupul împestrițat de spumă uscată și albă.

— Teddy?

Teddy se uită la Chuck, care-și desfăcu brațele.

— Am să te sprijin cu chestia asta. Indiferent ce s-ar întâmpla. Vrei să-l găsești pe Laeddis și să-l omori? Din punctul meu de vedere, e rezon.

— Rezon...? Teddy zâmbi. N-am mai auzit cuvântul ăsta de când...

— Dar, șefu'... Tre' să știu la ce să mă aștept. Trebuie să facem chestia asta așa cum trebuie, altfel ajungem la comisia de audieri Kefauver sau ceva de genul ăsta. Toată lumea este supravegheată în zilele noastre. Suntem cu toții supravegheați. Urmăriți. Cu fiecare minut, lumea e tot mai mică.

Chuck își netezi spre spate ciuful de păr de pe frunte.

— Eu cred că tu știi câte ceva despre locul ăsta. Cred că știi chestii pe care nu mi le-ai spus. Cred că ai venit aici ca să-l faci pe careva să-l doară.

Teddy își flutură mâna în dreptul inimii.

— Vorbesc serios, șefu'.

— Suntem uzi.

— Ei, și?

— Exact. Îți pasă dacă ne mai udăm puțin?

AU IEȘIT PE POARTĂ și au luat-o spre țărm. Ploaia curățase totul. Valuri cât casa loveau stâncile. Se înălțau sus de tot, apoi se spărgeau ca să facă loc altora.

— Nu vreau să-l ucid, răcni Teddy ca să acopere vuietul valurilor.

— Nu?

— Nu.

— Nu sunt foarte sigur că te cred.

Teddy ridică din umeri.

— De-ar fi fost soția mea, zise Chuck, l-aș ucide de două ori.

— M-am săturat să tot ucid, spuse Teddy. În război... Nici nu mai știu câți am omorât. Cum e posibil? Și totuși, s-a întâmplat.

— Și totuși...? E vorba de nevastă-ta, Teddy.

Au dat de un grup de stânci negre cu vârfurile îndreptate spre liziera pădurii și s-au urcat pe ele. Au ajuns pe un mic platou împrejmuit de copaci înalți ce-i proteja cât de cât de ploaie. Teddy spuse:

— Uite cum facem... Întâi, ne terminăm treaba. Aflăm ce s-a întâmplat cu Rachel Solando. Dacă dau și de Laeddis în timpul ăsta, e minunat... Îi spun că știu că el mi-a ucis soția. Că am să-l aștept pe continent până iese. Îi spun că n-o să fie liber atât timp cât trăiesc eu.

— Și asta-i tot?

— Da.

Chuck își șterse ochii cu mâneca, își dădu părul de pe frunte.

— Nu te cred. Pur și simplu, nu te cred.

Teddy se uită spre liziera sudică a pădurii, văzu acoperișul spitalului, cu ferestrele de fronton parcă supraveghind insula.

— Dar nu crezi că doctorul Cawley știe exact de ce ești tu aici?

— Eu sunt aici tocmai ca să aflu ce s-a întâmplat cu Rachel Solando.

— Dar, Teddy, dacă tipul care ți-a omorât nevasta e aici, atunci...

— N-a fost *condamnat* pentru asta. Nu se poate face nicio legătură între mine și el. Niciuna...

Chuck se așeză pe un bolovan ce țâșnea din sol, aplecându-și capul în ploaie.

— Cimitirul... De ce nu încercăm să-l găsim dacă tot suntem aici? Dacă dăm de vreo piatră funerară cu numele Laeddis pe ea, atunci jumate de război e deja câștigat.

Teddy își luă privirea de la Chuck uitându-se spre adâncul întunecat al pădurii.

— Bine.

Chuck se ridică.

— Apropo, ce ți-a zis acolo?

— Cine?

— Pacienta, zise Chuck și pocni din degete. M-a trimis după apă. Și știu sigur că ți-a spus ceva.

— N-a zis.

— Nu? Minți. Știu sigur că ți-a...

— Nu mi-a zis nimic, a scris.

Teddy se bătu pe buzunarele impermeabilului căutându-și carnețelul. Reuși în cele din urmă să-l găsească și-ncepu să-l răsfoiască.

Chuck începu să fluiere și să bată în pas de marș pământul moale.

Când ajunse la pagina cu pricina, Teddy spuse:

— Gata, Adolf, destul.

Chuck se apropie:

— Ai găsit?

Teddy a dat din cap și întoarse carnețelul spre Chuck, ca acesta să poată vedea pagina și singurul cuvânt scris pe ea, mâzgălit înghesuit. Cerneala cu care fusese scris începea să se scurgă, spălată de ploaie.

fugiți

9

AU REUȘIT SĂ GĂSEASCĂ PIETRELE funerare după ce-au parcurs vreun kilometru spre interiorul insulei, timp în care cerul s-a întunecat cu repeziciune, acoperit de nori ca ardezia. Au trecut peste pante abrupte și înmuiate de ploaie, cu smocuri rare de iarbă de mare alunecoase și amândoi erau mânjiți de noroi după cât se împleticiseră și se târâseră în sus.

Dedesubtul lor se întindea o câmpie la fel de netedă ca pântecele norilor. Ici-colo se zărea câte un tufiș ori câte un morman de frunze adunate de furtună și o mulțime de pietricele despre care Teddy a presupus inițial că fuseseră aduse odată cu frunzele luate de vânt. S-a oprit pe la jumătatea malului, totuși, și s-a mai uitat o dată la ele. Erau răspândite ici și colo pe tăpșanul acela, în mici grămăjoare, la distanță de vreo cincisprezece centimetri una de alta. Teddy puse o mână pe umărul lui Chuck și spuse:

— Tu câte grămăjoare vezi?

Chuck întrebă:

— Poftim?

— Pietrele alea. Le vezi?

— Da.

— Sunt în grămezi separate. Câte grupuri vezi?

Chuck îl privi atât de uimit de parcă vârtejul furtunii îi intrase în cap.

— Sunt doar niște pietre.

— Vorbesc serios.

Chuck îl mai privi o clipă în felul acela, după care se uită spre câmp și, după un minut, răspunse:

— Am numărat zece.

— Și eu.

Noroiul de sub picioarele lui Chuck cedă și el alunecă. Însă reuși să întindă o mână în spate, iar Teddy îl apucă de braț și îl sprijini până când se redresă.

— Putem merge jos? întrebă Chuck, cu o ușoară grimasă de enervare.

Și-au croit drum până jos, iar Teddy ajunse la grămezile de pietre dispuse pe două șiruri, unul lângă celălalt. Unele grămezi erau mult mai mici decât altele. Câteva nu erau alcătuite decât din trei, patru pietre, în timp ce altele din mai mult de zece, poate chiar douăzeci.

Teddy se plimbă printre cele două șiruri și, la un moment dat, se opri și se uită la Chuck.

— Am numărat greșit.

— Cum așa?

— Între șirurile astea două?

Teddy așteptă să i se alăture și Chuck, să privească amândoi.

— Piatra asta de aici e o grămadă în sine.

— Cu vântul ăsta? Nu cred. Cred că a căzut din vreuna dintre celelalte grămezi.

— E la distanță egală față de celelalte grămezi. La jumătate de picior de cea din dreapta, la fel față de cea din stânga. Iar pe celălalt rând, aceeași situație se repetă de două ori. Pietre izolate.

— Așa. Și?

— Deci sunt treisprezece grămezi, Chuck.

— Tu crezi că le-a lăsat *ea*. Chiar crezi, așa-i?

— Cred că le-a lăsat cineva.

— Încă un cod.

Teddy se ghemui lângă pietricele. Își trase haina peste cap desfăcând și gulerul în față ca să-și protejeze carnețelul de ploaie. Începu să se miște în lateral, ca un crab, de la o grămăjoară la alta, și să numere pietricelele din fiecare și să noteze numărul lor. Când termină, avea treisprezece numere: 18-1-4-9-5-4-23-1-12-4-19-14-5.

— Poate că e un cifru, spuse Chuck. Pentru cel mai mare lacăt din lume.

Teddy închise carnețelul și îl puse la loc în buzunar.

— Bună asta.

— Mulțumesc, mulțumesc, spuse Chuck. Am să apar de două ori pe seară la Catskills. Hai, te rog, ieși de acolo.

Teddy își luă haină de pe cap și se ridică. Ploaia îl lovea iarăși în față, iar vântul își regăsi glasul. Au luat-o spre nord, cu stâncile în dreapta. Undeva în stânga, Ashecliff abia se zărea în vânt și ploaie. În următoarea jumătate de oră, vremea s-a înrăutățit sensibil, iar cei doi au fost nevoiți, la un moment dat, să-și lipească umerii unul de altul ca să se audă, clătinându-se ca niște bețivi.

— Cawley te-a întrebat dacă ai fost încadrat în Serviciile de Informații ale armatei. L-ai mințit?

— Da și nu, spuse Teddy. Am fost trecut în rezervă din armata regulată.

— Cum ai ajuns acolo totuși?

— Am luat-o de jos, am făcut școala de radiocomunicații.

— Și pe urmă?

— Am urmat cursuri intensive la Academia de Război și de acolo, da, am fost trimis la Informații...

— Dar cum de-ai ajuns în armata regulată?

— Am dat-o-n bară.

Teddy trebuia să răcnească să se facă auzit.

— Am interpretat greșit un cod. Coordonatele poziției inamicului.

— Cât de grav?

Teddy încă mai auzea zgomotele pe care le recepționa stația radio. Țipete, paraziți, plânsete, paraziți, rafale de mitralieră, apoi alte țipete, alte plânsete, alți paraziți. Și vocea unui băiat, aproape acoperită de toate celelalte zgomote: „Vezi unde-i cealaltă parte din mine?"

— Aproape o jumătate de batalion, răcni Teddy în bătaia vântului. I-am dat inamicului pe tavă ca pe niște chiftele.

Câteva clipe, nu mai auzi decât vuietul furtunii, apoi pe Chuck răcnind:

— Îmi pare rău. E cumplit.

Au urcat un dâmb, dar în vârf vântul aproape că i-a azvârlit înapoi. Teddy l-a prins de cot pe Chuck și au înaintat cu greu, cu capetele aplecate. Au mers așa o vreme, înconvoiați astfel că la-nceput nici n-au văzut pietrele funerare. Au tot înaintat căznit, cu apa curgându-le în ochi, până când Teddy s-a lovit de o piatră plată cu susul în jos, smulsă din locul ei de furtună, pe care se putea citi:

JACOB PLUGH
TOVARĂȘUL LUI BOSUN
1832 – 1858

Un copac s-a rupt în stânga lor trosnind cu zgomotul unui topor care trece printr-un acoperiș subțire. Crengi și așchii luate de vânt au trecut prin fața lor, iar Chuck strigă:

— Cristoase...

Au intrat în cimitir, apărându-și fețele cu brațele de resturile de tot felul, de frunzele și de așchiile copacilor ce se învârteau viu, electrizat împrejurul lor. De câteva ori aproape i-a orbit urgia. Teddy văzu în față o formă mare, neagră ca antracitul și arătă spre ea, deși ce spunea nu se mai auzea. O bucată de ceva îi trecu atât de aproape de cap încât îi atinse

ușurel părul. Vijelia îi făcea să se clatine pe picioare, pământul se aduna în movilițe care le îngreuna înaintarea.

Un mausoleu. Ușa era din oțel, însă balamalele îi erau rupte. Pe lângă fundație crescuseră buruieni. Teddy trase de ușă, vântul violent îl izbi în piept și îl azvârli către stânga cu ușă cu tot. Teddy căzu la pământ, dar ușa se ridică din balamaua ruptă de jos cu zgomot infernal și se izbi iar de perete. Teddy alunecă în noroi, dar se ridică în picioare. Vântul îi biciui umerii și căzu într-un genunchi. În față zări cadrul întunecat al ușii. Se repezi înainte prin noroi și se târî înăuntru.

— Ai mai văzut așa ceva? întrebă Chuck.

Erau amândoi în prag, uitându-se afară la insula ce parcă se învârtea cu totul în urgie. Vântul era gros de noroi, frunze, crengi și pietre și ploaie, mugind ca o turmă de mistreți și frământând pământul.

— Nu, niciodată, spuse Teddy și se trase din prag.

Chuck găsi o cutie de chibrituri care scăpase neudată într-unul din buzunarele interioare și aprinse trei bețe odată încercând să-și pună propriul trup între flacără și vânt. În mijlocul încăperii era o lespede de ciment, dar, dacă fusese un cadavru ori un sicriu pe ea, în anii care trecuseră de la îngropăciune, fusese luat sau furat. De partea cealaltă a lespezii era o bancă de piatră săpată în perete. S-au îndreptat într-acolo. Flacăra chibritelor era gata să se stingă. S-au așezat pe bancă. Vântul continua să urle și să izbească de perete ușa mausoleului.

— Fainã chestie, totuși, nu? întrebă Chuck. Natura a luat-o razna. Și ce culoare are cerul! Ai văzut cum s-a dat peste cap piatra aia de mormânt?

— I-am dat și eu un șut, dar tot rămâne impresionant.

— Uau...

Chuck își stoarse manșetele pantalonilor până când s-au făcut bălți sub picioarele lui. Începu să-și fluture și cămașa udă care i se lipea de piept.

— Cred c-ar fi trebuit să ne ținem mai pe lângă bază. Acum, e posibil să trebuiască să trecem prin furtuna asta. Aici.

Teddy dădu din cap.

— Nu știu mare lucru despre uragane, dar am impresia că abia se încinge treaba.

— Dacă vântul își schimbă direcția... hm... cimitirul ăla va veni peste noi.

— Prefer să fiu aici decât afară.

— Sigur. Dar să cauți locul cel mai înalt în timpul unei furtuni...? Cât de proști putem fi?

— Foarte proști.

— S-a și întâmplat repede. Acum era doar o ploaie zdravănă, și-n minutul următor parcă suntem Dorothy în drum spre Oz.

— Acolo a fost o tornadă.

— Unde?

— În Kansas.

— Aha.

Vuietul creștea și Teddy auzi vântul izbind ca niște pumni peretele gros din spatele lui până când simți în spate vibrații ușoare.

— Abia se pune serios pe treabă...

— Ce crezi că fac acum toți țăcăniții?

— Urlă la furtună.

O vreme n-a mai spus niciunul nimic, fumând în liniște câte o țigară. Teddy își amintea de prima dată când a mers cu barca împreună cu tatăl lui, prima dată când a realizat că natura era absolut indiferentă față de el și cu mult mai puternică. Își imagină vântul ca pe o creatură cu trăsăturile unui uliu, cu clonț încârligat, învârtindu-se pe deasupra mausoleului, țipând. O creatură furioasă care preschimba valurile în turnuri, care măcina casele în fălci ca pe bețe de chibrituri, care-ar fi putut să-l prindă-n încleștarea ei și să-l arunce în China.

— În patru'ș'doi, am fost în Africa de Nord, spuse Chuck. Am prins câteva furtuni de nisip. Dar nimic de felul ăsta. Bine, mai și uităm. Poate că au fost la fel de rele, totuși.

— Pot suporta furtuna asta. Adică, n-aș ieși acum pe afară să mă plimb, dar nu-i ca frigul. În Ardeni, Cristoase, înghețau aburii pe care-i expirai. Îl simt până și-n ziua de azi. Mi-au înghețat degetele așa de rău de parcă îmi luaseră foc. Poți să-ți închipui așa ceva?

— În Africa de Nord, era caniculă. Cădeau oamenii din picioare. Acu erau în picioare, și-ntr-un minut erau grămadă pe punte. Atacuri de cord. Am împușcat o dată un tip care avea pielea așa de moale din cauza căldurii... că pur și simplu s-a întors și s-a uitat cum îi iese glonțul pe cealaltă parte.

Chuck bătea darabana cu degetele pe marginea băncii.

— Chiar s-a uitat, zise încetișor. Jur.

— Singurul tip pe care l-ai ucis în viața ta?

— Cam așa ceva. Tu?

— La mine a fost exact invers. Am ucis mulți oameni, i-am văzut murind pe mai toți.

Teddy se sprijini de perete, își lăsă capul pe spate și se uită în tavan.

— Dacă aș avea un fiu, nu cred că l-aș lăsa să ia parte la vreun război. Nici măcar într-un război ca cel în care noi n-am avut de ales. Nu știu dacă i se poate cere așa ceva, cuiva, oricui.

— Ce anume?

— Să ucidă.

Chuck își ridică un genunchi la piept.

— Toți mă-ntreabă, știi? Părinții, prietena, câțiva dintre amicii care n-au trecut de recrutare.

— Da.

— Cum a fost? Asta vor să știe. Și tu ai vrea să le spui că nu știi cum a fost, de parcă i s-ar fi întâmplat altcuiva, de parcă ai fi văzut totul de undeva de sus.

Ridică mâinile.

— Nu pot să explic mai bine. Înțelegi ceva din ce spun?

Teddy spuse:

— La Dachau, paznicii SS ni s-au predat. Cinci sute. Acuma, erau și reporteri de față, văzuseră mormanele de cadavre din gară. Simțeau exact același miros ca și noi. Se uitau la noi și își doreau să facem exact ce-am făcut. Și, să fiu al dracului, nici noi nu voiam altceva. I-am executat până la unul pe frițiii ăia. I-am dezarmat, i-am pus cu spatele la perete și i-am împușcat. Am mitraliat mai bine de trei sute de inși din prima. Apoi ne-am apropiat de ei și i-am împușcat în cap pe toți cei care mai suflau. Crimă de război în lege, ai putea spune, nu? Dar ăsta a fost cel mai puțin odios lucru pe care-l puteam face. Rahații ăia de reporteri aplaudau. Prizonierii erau așa de fericiți că plângeau. Așa că le-am dat pe mână câțiva dintre paznici. I-au rupt în bucăți. Până la sfârșitul zilei, am ras cinci sute de suflete de pe fața pământului. I-am ucis pur și simplu. Nu le-am dat nicio șansă să se apere, n-a fost nimic legat de război, a fost pur și omucidere. Și totuși, cale de mijloc nu era. Își meritau soarta, ba încă și mai rău. Bun – dar totuși cum trăiești cu asta? Cum poți să le spui nevestei, părinților, copiilor tăi că ai făcut așa ceva? Că ai ucis oameni neînarmați, că ai ucis niște copii? Niște băieți cu arme și cu uniforme, dar, până la urmă, niște băieți? Răspunsul e că nu le poți spune. N-ar înțelege niciodată. Pentru că ceea ce ai făcut a fost pentru cauza dreaptă. Dar, în același timp, a fost profund greșit. Și n-ai cum să te mai cureți niciodată de asta.

După o vreme, Chuck spuse:

— Măcar a fost dintr-un motiv bun. Dar ai văzut vreunul dintre amărâții ăștia care s-au întors din Corea? Nici măcar acuma nu știu de ce-au fost trimiși acolo. Noi l-am oprit pe Adolf. Am salvat milioane de vieți, nu? Noi am făcut ceva, Teddy.

— Da, am făcut, a admis Teddy. Uneori, asta e destul.

— Trebuie să fie. Nu?

Un copac a fost smuls cu totul din pământ și trecu prin fața ușii, cu rădăcinile țâșnind în sus ca niște coarne.

— Ai văzut?

— Da. O să ajungă în mijlocul oceanului și o să-și spună: „Ia stai puțin, eu n-ar trebui să fiu aici."

— „Ar trebui să fiu acolo sus."

— „Mi-au trebuit ani întregi să văd dealul ăla așa cum am vrut."

Au râs molcom în întuneric, privind insula trecându-le în viteză pe dinainte ca într-un vis provocat de febră.

— Deci, ce știi exact despre locul ăsta, șefu'?

Teddy ridică din umeri.

— Știu câte ceva. Nici pe departe cât ar trebui. Dar suficient cât să mă sperie.

— Mișto. Dacă și tu ești speriat, ce-ar trebui să simtă un muritor de rând?

Teddy zâmbi.

— Groază?

— În regulă. Consideră că eu sunt îngrozit.

— E o instituție pentru experimente. Ți-am mai spus. Terapie radicală. O parte din finanțări vin de la Commonwealth, o altă parte, de la Biroul Federal al Penitenciarelor, dar cea mai mare parte provin dintr-un fond deschis în cin'ș'unu de HUAC[14].

— Oh, spuse Chuck. Grozav. Să te lupți cu comuniștii pe o insulă din portul Boston. Cum poate cineva să facă așa ceva?

— Fac experimente pe mințile oamenilor. Asta-i bănuiala mea. Rezultatele sunt înregistrate și predate vechilor camarazi din OSS care probabil sunt în CIA acum. Nu știu. Ai auzit vreodată de fenciclidină?

Chuck scuturã din cap.

— De LSD? De mescalină?

---

[14] HUAC, House Committee on Un-American Activities, comisia Camerei Reprezentanților pe probleme legate de activități antiamericane (*n.r.*).

— Nu și iar nu.

— Sunt substanțe halucinogene, spuse Teddy. Droguri care cauzează halucinații.

— Așa...

— Chiar dacă li s-ar administra doze mici, oameni absolut normali, ca mine sau ca tine, ar începe să vadă chestii.

— Copaci care zboară pe afară?

— Aici e schepsisul... Dacă vedem amândoi același lucru, înseamnă că nu e halucinație. Oamenii văd tot felul de lucruri. Să presupunem că te-ai uita acum la brațele tale și ai constata că s-au transformat în cobre care se ridică, își deschid fălcile și vor să te înghită.

— Aș spune că am o zi a naibii de nasoală.

— Sau, ce-ai zice dacă picăturile alea de ploaie s-ar transforma în flăcări? Ori dacă tufișul ăla de acolo s-ar transforma într-un tigru care atacă?

— O zi și mai nasoală. Nici n-ar fi trebuit să mă dau jos din pat. Auzi, și tu vrei să spui că un drog te poate face să vezi toate căcaturile astea?

— Nu doar că poate. Chiar te va face să le vezi. Dacă iei doza potrivită, chiar vei începe să halucinezi.

— Ei, astea da droguri.

— Da. Dar în doze mari? În acest caz, te-ar putea face să te comporți de parcă ai avea o formă gravă de schizofrenie. Cum îl chema pe tipul ăla? Ken. Ăla care simțea frigul în picioare. El chiar crede asta. Leonora Grant. Nici ea nu te vedea pe tine. Ea îl vedea pe Douglas Fairbanks.

— Nu-l uita pe Charlie Chaplin, prietene.

— L-aș imita, dar nu știu cum ar fi cu sonor.

— Ei, nu-i rău, șefu'. Ai putea fi în deschiderea numărului meu de la Catskills.

— Au fost atestate cazuri de schizofrenici care și-au jupuit fața pentru că au crezut că mâinile lor sunt animale sau altceva. Văd lucruri care nu există, aud voci pe care nu le aude nimeni altcineva, sau sar de pe acoperișuri convinși că

întreaga clădire e în flăcări și tot așa. Halucinogenele provoacă efecte similare.

Chuck îndreptă un deget spre Teddy.

— Dintr-odată vorbești cu mai multă erudiție decât de obicei.

Teddy răspunse:

— Ce pot spune? M-am documentat puțin. Chuck, ce crezi că s-ar întâmpla dacă ai da halucinogene unora care suferă de schizofrenie severă?

— Nimeni n-ar face așa ceva.

— Ba chiar se face. Și e și legal. Numai oamenii pot fi schizofrenici. Nu și șobolanii, iepurii sau vitele. Așa că... Cum ar trebui să testezi medicamente pentru boala asta?

— Pe oameni.

— Dă-i omului ăsta un trabuc.

— Un trabuc care-i doar un trabuc, da?

— Dacă vrei.

Chuck se ridică și se sprijini cu mâinile de lespede. Privea spre furtună:

— Deci li se dau schizofrenicilor droguri care-i fac și mai schizofrenici?

— Ăsta e unul dintre grupurile de testare.

— Și altul care e?

— Grupul celor care nu au schizofrenie și cărora li se administrează halucinogene ca să se studieze modul cum reacționează creierul lor.

— Rahat.

— Există documente oficiale, amice. Du-te cândva la o conferință de psihiatrie. Eu am fost.

— Dar ai spus că e legal.

— Este. La fel cum au fost și cercetările eugenetice.

— Dar, dacă chestiile astea sunt legale, nu putem face nimic în privința asta.

Teddy se rezemă de lespede.

— Așa e. Nu sunt aici să arestez pe nimeni. Cel puțin, nu încă. Am fost trimis să culeg informații. Atâta tot.

— Ia stai puțin. Cum adică „trimis"? Doamne, Teddy, cât de adânc suntem în rahatul ăsta?

Teddy oftă.

— Adânc.

— Ia-o de la început.

Chuck ținea o mână ridicată.

— De la început. Cum ai ajuns să te implici în chestia asta?

— A început cu Laeddis. Acum un an. Am fost la Shattuck sub pretext că vreau să-l interoghez. Am inventat o poveste cum că un partener cunoscut de-al lui e căutat de noi și că Laeddis ne-ar fi putut lămuri în privința locurilor pe unde se-nvârte. Cert e că Laeddis nu se afla acolo. Fusese transferat la Ashecliffe. Am sunat, dar cei de aici susțineau că nu-l au în evidență.

— Și?

— Și asta mi-a stârnit curiozitatea. Am dat câteva telefoane pe la spitalele de psihiatrie din oraș. Toată lumea știe de Ashecliffe, dar nimeni nu vrea să vorbească. Am vorbit cu directorul de la spitalul Renton pentru criminali bolnavi psihic. Ne mai întâlnisem de vreo două ori și înainte, și l-am întrebat: „Bobby, ce mare șmecherie? E doar un spital și o închisoare deloc diferite de ce ai tu aici." Omul dă din cap și zice: „Nu, Teddy. E cu totul altceva. E strict secret. E o chestie nasoală. Nu te duce acolo."

— Dar ai venit, spuse Chuck. Iar eu am fost desemnat să vin cu tine.

— Asta nu era în plan, spuse Teddy. Dar dacă agentul responsabil îmi spune să-mi iau un partener, îmi iau un partener.

— Deci, așteptai ocazia să vii aici?

— Cam da. Și, să fiu al naibii, nici nu puteam paria că se va întâmpla vreodată. Adică, și dacă ar fi evadat un pacient,

ce-mi putea garanta că aș fi fost în oraș când s-ar fi întâmplat? Sau că nu i se va da acest caz altcuiva. Și mai erau un milion de alți „dacă" la mijloc. Am avut noroc.

— Noroc? Rahat.

— Ce e?

— Nu e noroc, șefu'. Norocul nu lucrează așa. Lumea nu funcționează așa. Crezi că ai avut noroc că ai primit misiunea asta?

— Da, sigur. Pare puțin aiurea, dar...

— Când ai sunat prima dată la Ashecliffe ca să întrebi de Laeddis, ai spus cine ești?

— Normal.

— Ei, bine... Atunci...

— Chuck, asta a fost acum mai bine de un an...

— Și...? Tu crezi că ăștia nu păstrează informațiile relevante? Mai ales în cazul unui ins despre care pretind că nu știu nimic?

— Încă o dată îți spun... Acum douăsprezece luni...

— Dumnezeule, Teddy...

Chuck coborî vocea, puse podul palmelor pe lespede și inspiră adânc.

— Hai să presupunem că se fac niște chestii nasoale aici. Nu te-ai gândit că poate știau despre tine cu mult înainte ca tu să pui piciorul pe insula asta? Și dacă ei te-au adus aici?

— Ei, căcat!

— Căcat? Unde e Rachel Solando? Unde-i chiar și cea mai măruntă dovadă că femeia asta ar fi existat? Nouă ni s-au arătat fotografia unei femei și un dosar pe care-l putea fabrica oricine.

— Dar, Chuck... Și dacă ar fi inventat-o pe Rachel, și dacă toată chestia asta e o înscenare, tot n-aveau cum să știe că eu voi fi cel desemnat să mă ocup de cazul ăsta.

— Ai făcut cercetări, Teddy. Te-ai tot uitat pe aici, ai pus întrebări. Ai văzut că împrejurul clădirii de tratare septică e un gard electric. Unul din corpuri e într-un vechi

fort. Țin aici o sută de pacienți când ar încăpea lejer trei sute. Locul ăsta e înfricoșător, Teddy. Nimeni de la vreun alt spital nu vrea să sufle o vorbă despre ce se întâmplă aici... Asta nu-ți spune nimic? Ai un șef de personal care a avut legături cu OSS și care ia bani dintr-un fond creat de HUAC. Tot ce-i aici miroase a operațiuni secrete ale guvernului. Iar tu te miri că s-ar putea să nu fi fost tu cel care-i căuta anul trecut, ci să te fi căutat ei pe tine?

— De câte ori să mai întreb chestia asta, Chuck? De unde puteau ști ei că mi se va da cazul Rachel Solando?

— Tu ești greu de cap?

Teddy se îndreptă de șale, îl privi pe Chuck. Acesta ridică o mână:

— Îmi pare rău. Sunt agitat.

— OK.

— Șefu', tot ce vreau să spun e că ăștia știau că vei sări imediat ce-ți vor da ocazia. Ucigașul soției tale e aici. Nu trebuiau decât să pretindă că a evadat cineva. Știau c-ai fi sărit cu prăjina peste port numai să ajungi aci.

Ușa se smulse din singura balama în care mai stătea prinsă și se izbi de cadrul ușii; Teddy și Chuck s-au uitat cum se tot izbea de piatră până când s-a ridicat în aer și-a țâșnit pe deasupra cimitirului, dispărând în întuneric. Au rămas amândoi înmărmuriți, privind afară. În cele din urmă, Chuck spuse:

— Ai văzut și tu asta, da?

— Folosesc oamenii drept cobai, spuse Teddy. Nu te înfurie chestia asta?

— Mă îngrozește, Teddy. Dar cum poți fi sigur? Tu spui că ai fost trimis să aduni informații. Cine te-a trimis?

— Îți amintești că în prima discuție pe care am avut-o cu Cawley, m-a întrebat de un senator.

— Da.

— Senatorul Hurly, democrat din New Hampshire. Conduce un comitet care se ocupă de finanțarea din bani

publici a proiectelor legate de bolile psihice. A văzut cam ce bani erau pompați în locșorul ăsta și nu i-a plăcut. Apoi, am întâlnit un tip pe nume George Noyce. Noyce a petrecut ceva timp aici. În corpul C. A ieșit de aici. Două luni mai târziu a intrat într-un bar în Attleboro unde a început să înjunghie oameni. Oameni pe care nu-i cunoștea. În închisoare a început să bâiguie ceva despre dragonii din corpul C. Avocatul lui voia să construiască apărarea pe faptul că omul nu e sănătos la cap. Și dacă se poate spune despre cineva că e nebun, apăi ăsta e omul. Băiatul e smintit. Dar Noyce și-a concediat avocatul, s-a prezentat în fața judecătorului și s-a declarat vinovat, aproape implorând să fie trimis într-o închisoare, în orice închisoare, dar nu într-un spital. A stat vreun an în pușcărie, dar, încetul cu încetul, a început să-și vină în simțiri și să toarne povești despre Ashecliffe. Povești nebunești, dar despre care senatorul crede că n-ar fi de fapt atât de nebunești cum crede lumea.

Chuck se urcă pe piatra funerară, își aprinse o țigară și fumă în liniște o clipă, privindu-l pe Teddy.

— Dar cum a reușit senatorul să te găsească și cum ați reușit amândoi să-l găsiți pe Noyce?

O clipă, lui Teddy i s-a părut că vede lumini în urgia de afară.

— De fapt, a fost invers. Noyce m-a găsit pe mine și eu am reușit să-l găsesc pe senator. Prin Bobby Farris, directorul de la Renton. El m-a sunat într-o dimineață și m-a întrebat dacă mă mai interesează Ashecliffe. I-am spus că da și atunci mi-a povestit de acest deținut din Dedham care făcea tărăboi în privința spitalului. Așa că m-am dus la Dedham de câteva ori și am vorbit cu Noyce. Mi-a povestit cum, cândva, în studenție a trecut printr-o perioadă mai stresantă într-o sesiune. A strigat la un profesor. A dat cu pumnul într-un geam din cămin. A fost trimis să discute cu cineva de la departamentul de psihiatrie. A acceptat să ia parte la un experiment ca să mai câștige un ban de buzunar. Un an mai

târziu, era dat afară din facultate, schizofrenic cu acte în regulă, din ăla de vorbește singur pe stradă, are halucinații, tot tacâmul...

— Deci, puștiul ăsta care a fost sănătos la început...

Teddy văzu din nou lumini tăind întunericul, se duse la ușă și privi cu atenție afară. Să fi fost fulgere? Puteau fi, dar nu mai văzuse niciunul până atunci.

— Sănătos ca un taur. Poate că la început să fi avut niște – cum le spun aici – probleme cu gestionarea furiei, dar, în rest, era perfect sănătos. Un an mai târziu, e complet ieșit din minți. Într-o zi, vede în Park Square un tip, i se pare că era profesorul care i-a recomandat cel dintâi să-l vadă un psihiatru. Ca să n-o mai lungim, să zicem că Noyce îl fute rău de tot. E trimis la Ashecliffe. În corpul A. Dar nu stă acolo foarte mult timp. E un tip extrem de violent. E trimis în corpul C. Acolo îl îndoapă cu halucinogene, după care stau și se uită să vadă cum îl mănâncă dragonii și-l iau toți dracii. Era doar un pic mai nebun decât plănuiseră ei, presupun, din moment ce, până la urmă, au fost nevoiți să recurgă la chirurgie cerebrală.

— Chirurgie...? întrebă Chuck.

Teddy confirmă dând din cap.

— Lobotomie transorbitală. Asta e chiar mișto, Chuck. Întâi, te scutură puțin cu electroșocuri, apoi îți vâră în cap, ce crezi? o tijă foarte ascuțită, prin ochi. Nu glumesc. Fără anestezie. Cotrobăie puțin pe ici, pe colo, scot câteva fibre nervoase din creier, și gata. Simplu ca bună ziua.

Chuck spuse:

— Codul Nürnberg interzice...

— ...experimentarea pe ființe umane numai de dragul cunoașterii științifice. Și eu m-am gândit că în acest caz se aplică această prevedere. Așa a crezut și senatorul. Dar nu-i așa. Experimentarea este permisă dacă se încearcă direct vindecarea maladiei pacientului. Deci, atât timp cât doctorul spune: „Hei, nu facem decât să încercăm să-l ajutăm pe acest

sărman, să aflăm dacă medicamentele astea pot induce schizofrenia sau o pot opri", atunci, cu siguranță, totul e legal...

— Stai puțin, stai puțin..., ziceai că Noyce a făcut o de-aia, trans...

— O lobotomie transorbitală.

— OK. Dar dacă scopul unei astfel de proceduri, oricât ar fi de medievală, este să calmeze pe cineva, cum de s-a dus să-l rupă pe unul în Park Square?

— Evident pentru că n-a ținut.

— Se întâmplă des?

Teddy văzu iarăși licăririle de lumină și, de data asta, era sigur și că auzise zgomotul unui motor.

— Domnilor ofițeri...

Vocea se auzi foarte slab, dar au auzit-o amândoi.

Chuck își petrecu picioarele peste marginea lespezii și sări jos, după care i se alătură lui Teddy, privind amândoi către capătul cimitirului unde se vedeau luminile unor faruri și de unde se auzeau hârâitul și țiuitul unui megafon.

— Domnilor ofițeri, dacă sunteți acolo, vă rugăm să ne dați un semn. Sunt adjunctul McPherson... Domnilor ofițeri...

Teddy zise:

— Ce spui de asta? Ne-au găsit.

— E o insulă, șefu'. Ne vor găsi întotdeauna.

Teddy dădu din cap. Îl privi pe Chuck în ochi și pentru prima dată zări teamă în ochii lui și în fălcile încleștate.

— O să fie în regulă, prietene.

— Domnilor ofițeri, sunteți acolo...?

Chuck răspunse:

— Știu și eu...

— O să fie bine.

Teddy o spusese cu convingere, deși nu credea ce spunea.

— Rămâi cu mine. O să scăpăm din locu' ăsta-mputit, Chuck. Să n-ai nicio îndoială.

Au ieșit în cimitir. Vântul i-a izbit cu forța unui pachet de înaintare de rugbiști. Dar au rămas în picioare. Și-au încleștat brațele și s-au apucat unul pe altul pe după umeri, pășind împleticit spre lumină.

10

— SUNTEȚI NEBUNI LA CAP?

McPherson răcnea în vânt, în timp ce jeepul se hurduca pe un șleau de-a lungul marginii vestice a cimitirului. Stătea pe scaunul din dreapta și îi privea peste umăr cu ochi roșii, rămășițele farmecului său de texan de la țară șterse de ploaie. Șoferul nu le-a fost prezentat. Era un puști, cu fața trasă, cu bărbia ascuțită. Era tot ce putea vedea Teddy de sub haina de ploaie pe care o purta. Totuși, conducea ca un profesionist, evitând fără probleme arbuștii și toate resturile pe care le adunase furtuna.

— Furtuna asta tropicală tocmai a fost ridicată la gradul de uragan. Vântul bate cam cu o sută cincizeci de mile la oră în momentul ăsta. Până la noapte, se așteaptă să ajungă și la două sute. Iar voi vă plimbați pe aici, băieți?

— De unde știi că a fost ridicată în grad?

— Avem o stație radio improvizată. Dar o s-o pierdem și pe asta peste vreo două ore.

— Bine-nțeles, spuse Teddy.

— Acum am fi putut să ne ocupăm de asigurarea complexului, dar, în loc de asta, vă căutăm pe voi.

Se trânti pe spătarul scaunului, apoi se întoarse înainte. Terminase cu ei. Jeepul trecu peste o movilă și pentru o clipă Teddy nu văzu nimic altceva decât cerul de deasupra lui,

simțind că pământul fugise de sub cauciucuri, apoi, în cele din urmă, mașina reveni în noroi și se învârti intrând într-o curbă periculoasă ce cobora în pantă abruptă. Teddy văzu oceanul în stânga lor, văzu apa zbuciumată explodând în nori albi și întinși precum ciupercile. Mașina slalomă o vreme printre câteva delușoare, apoi intră într-o pădurice. Chuck și cu Teddy se țineau de scaune, se loveau unul de celălalt. Copacii au rămas în urmă, iar ei ajunseră în spatele conacului lui Cawley. Au traversat un teren de un sfert de acru acoperit de ace de pin și așchii de lemn și au ajuns în drumul principal de acces. Șoferul reduse viteza și se îndreptă către poarta principală.

— Vă duc să-l vedeți pe dr. Cawley, le spuse McPherson peste umăr. Abia așteaptă să vă vorbească.

— Cum îi vine câinelui a linge sare, spuse Chuck.

AU FĂCUT UN DUȘ LA subsolul dormitorului personalului, apoi li s-au dat haine noi din depozit. Hainele lor le-au trimis la spălătoria spitalului. Chuck își pieptănă părul pe spate. Își privi cămașa și pantalonii albi și spuse:

— Doriți să vedeți lista noastră de vinuri? Specialitatea serii este friptura de vită Wellington. Este chiar gustoasă.

Trey Washington își vârî capul pe ușa băii. S-ar fi zis că-și stăpânea un zâmbet văzându-i în hainele cele noi, apoi spuse:

— Trebuie să vă conduc la dr. Cawley.

— Cât de nasoală e treaba?

— Așa, puțin, cred.

— DOMNILOR, MĂ BUCUR SĂ VĂ VĂD, spuse Cawley în momentul în care au intrat pe ușă.

Părea într-o dispoziție de zile mari. Ochii îi străluceau. Teddy și Chuck l-au lăsat pe Trey la ușă, intrând într-o sală de ședințe de la ultimul etaj al spitalului.

În încăpere erau mai mulți doctori, unii în halate, alții la costum. Stăteau așezați în jurul unei mese lungi de tec. Pe masă, în dreptul fiecărui scaun se afla câte o lampă verzulie și câte o scrumieră masivă în care fumegau trabucuri și țigări. Singurul care fuma pipă era Naehring care stătea în capul mesei.

— Stimați colegi, aceștia sunt domnii ofițeri despre care v-am vorbit. Șerifii Daniels și Aule.

— Unde vă sunt hainele? întrebă cineva.

— Bună întrebare, fu de acord Cawley care, din câte își dădea seama Teddy, se amuza copios de toată situația.

— Ne-a prins furtuna, spuse Teddy.

— Furtuna aia?

Doctorul arătă cu un deget către ferestrele înalte.

Ferestrele, pe care fuseseră lipite cruci mari din bucăți de bandă adezivă groasă, păreau să respire încet, expirând în cameră. Se auzea răpăitul stropilor de ploaie lovind fereastra și întreaga clădire vuia sub presiunea vântului.

— Mi-e teamă că da, răspunse Chuck.

— Puteți lua loc, domnilor, spuse Naehring. Noi terminăm îndată.

Se așezară pe două scaune în capătul mesei.

— John, îi spuse Naehring lui Cawley. Avem nevoie de un consens în privința asta.

— Știi care-i părerea mea.

— Știi și tu că îți respectăm părerea, dar dacă un neuroleptic poate produce o descreștere a dezechilibrelor de serotonină, atunci nu cred că avem de ales. Trebuie să ne continuăm cercetările. Acest prim pacient de testare, această, hm, Doris Walsh, pare să îndeplinească toate criteriile. Nu văd nicio problemă.

— Nu mă îngrijorează decât costurile.

— Costă mult mai puțin decât chirurgia și tu știi asta.

— Vorbesc de riscurile de a provoca distrugeri ganglionilor bazali și cortexului. Mă refer la niște studii mai vechi

făcute în Europa care au arătat că există riscul unor distrugeri neurologice similare celor produse de encefalită sau de atacurile cerebrale.

Naehring ridică mâna de parcă voia să înlăture această obiecție.

— Cei care sunt de acord cu propunerea doctorului Brotigan să ridice mâna.

Teddy observă că toți cei de la masă au ridicat mâinile, cu excepția lui Cawley și a încă unui tip.

— Aș spune că am obținut un consens în privința asta, spuse Naehring. Vom notifica conducerea să elibereze fonduri pentru cercetările doctorului Brotigan.

Un tip tânăr, care trebuia să fie Brotigan, mulțumi înclinând capul spre ambele capete ale mesei. Avea obrajii netezi și scofâlciți, o înfățișare foarte americănească. Pe Teddy îl izbi aspectul lui de ins care avea nevoie de supraveghere, genul de individ care a reușit să fie întruchiparea perfectă a celor mai nebunești vise ale părinților lui.

— Atunci, spuse Naehring și închise dosarul din fața lui, privind la Teddy și Chuck, spuneți-ne cum merg lucrurile, domnilor ofițeri.

Cawley se ridică și își prepară o ceașcă de cafea la barul lateral.

— Umblă vorba că ați fost găsiți amândoi într-una din cripte.

Dimprejurul mesei se auziră chicoteli, mai mulți medici ducând pumnul la gură.

— Știți dumneavoastră un loc mai bun în care să stai în timpul unui uragan?

Cawley răspunse:

— Aici. Sau, de preferat, chiar în pivniță.

— Am auzit că vântul ar putea bate și cu o sută cincizeci de mile pe oră.

Cawley confirmă dând din cap, deși era cu spatele către cei din încăpere.

— În dimineața asta, treizeci la sută din casele din Newport, statul Rhode Island, au fost distruse.

— Mă rog să nu fi fost și-a familiei Vanderbilt, spuse Chuck.

Cawley se așeză:

— Provincetown și Truro au fost lovite în după-amiaza asta. Nimeni nu știe cât de tare pentru că drumurile sunt blocate, iar legăturile radio sunt întrerupte. Oricum, se pare că se îndreaptă exact spre noi.

— Cea mai afurisită furtună care a lovit coasta de est în ultimii treizeci de ani, spuse unul dintre doctori.

— Transformă aerul în electricitate statică în formă pură, adăugă și Cawley. De-aia s-a dus dracu' centrala telefonică seara trecută. De aia mergeau radiourile atât de aproximativ, în cel mai bun caz. Dacă ne izbește în plin, nu știu ce mai rămâne în picioare.

— De aceea, spuse Naehring, insist ca pacienții din zona albastră să fie puși în cămăși de forță.

— Zona albastră? întrebă Teddy.

— Corpul C, îl lămuri Cawley. Pacienții care s-au dovedit a fi un pericol pentru ei înșiși, pentru această instituție sau pentru oricine altcineva.

Se întoarse către Naehring.

— Nu putem face asta. Dacă se inundă clădirea aceea, se vor îneca. Știi asta.

— Ar trebui să se inunde rău de tot.

— Suntem în mijlocul oceanului. Și suntem pe punctul de-a fi loviți de un vânt cu viteza de o sută cinzeci de mile pe oră. Pare foarte posibil „să se inunde rău de tot". Vom dubla numărul de paznici. Dăm socoteală pentru toți pacienții din zona albastră. Fără excepție. Dar nu-i putem lega de paturi. Deja sunt izolați în celule, pentru numele lui Dumnezeu. Ar fi pur și simplu o crimă.

— E un joc de noroc, John.

Vorbise un om cu voce calmă și păr castaniu, aflat undeva la jumătatea mesei. Pe lângă Cawley, fusese singurul om care se abținuse să voteze hotărârea, care-o fi fost aceea, care se discuta când intraseră Teddy și Chuck. Apăsa întruna butonul unui pix și privea fix la tăblia mesei, dar din tonul vocii, Teddy era convins că tipul era prieten cu Cawley.

— E un adevărat joc de noroc. Să presupunem că se oprește curentul.

— Există un generator de rezervă.

— Și dacă moare și ăla? Toate celulele se vor deschide.

— E o insulă, spuse Cawley. Unde s-ar putea duce? N-au cum să ia feribotul și să se ducă în Boston să facă prăpăd pe acolo. Dacă-i băgăm în cămăși de forță și celulele alea se inundă, vor muri toți, domnilor. Asta înseamnă douăzeci și patru de oameni. Dacă, Doamne ferește, se întâmplă ceva în restul complexului? Celorlalți patruzeci și doi...? Doamne... Ați putea trăi cu chestia asta? Eu nu.

Cawley cuprinse cu privirea întreaga adunare, iar Teddy simți dinspre el un val de compasiune pe care nu o simțise înainte. Nu știa de ce-i permisese Cawley să ia parte la această adunare, dar era tot mai sigur că gagiul nu avea foarte mulți prieteni acolo.

— Domnule doctor, spuse Teddy, n-aș vrea să vă deranjăm.

— Nicidecum, domnule ofițer. Noi v-am adus aici.

Lui Teddy îi veni să întrebe: „Hai, serios?"

— Când am vorbit azi-dimineață despre codul lui Rachel Solando...

— Toată lumea știe despre ce vorbește domnul ofițer?

— Legea lui patru, spuse Brotigan afișând un zâmbet pe care Teddy i l-ar fi smuls cu un clește. Ador faza asta.

Teddy continuă:

— Când am vorbit azi-dimineață, ați spus că nu aveți nicio teorie cu privire la indiciul final?

— Cine este șaizeci și șapte, zise Naehring. Nu?

Teddy a dat din cap, apoi se lăsă pe spate în scaun, așteptând. Toată lumea de la masă îl privea cu o expresie uimită.

— Deci, chiar nu pricepeți, da? întrebă Teddy.

— Ce să pricepem, domnule ofițer? întrebă amicul lui Cawley.

Privindu-i ecusonul de pe halat, Teddy văzu că-l chema Miller.

— Aveți șaizeci și șase de pacienți aici.

Îl priveau ca niște copii mici care, la o petrecere, așteaptă să vadă următoarea glumă a clovnului.

— Aveți un total de patruzeci și doi, în corpurile A și B. Și încă douăzeci și patru în corpul C. Asta înseamnă șaizeci și șase.

Teddy văzu în ochii câtorva că înțeleseseră, dar cei mai mulți se uitau încă precum mâța în calendar.

— Șaizeci și șase, spuse Teddy. Ceea ce-nseamnă că întrebarea „Cine este șaizeci și șapte?" sugerează că mai e un pacient aici.

Liniște. Câțiva medici se uitau unii la alții peste masă.

În cele din urmă, Naehring spuse:

— Nu înțeleg.

— Ce-i așa de greu de înțeles? Rachel Solando sugerează că există un al șaizeci și șaptelea pacient aici.

— Dar nu există, spuse Cawley, punându-și mâinile pe masă. E o idee genială, domnule ofițer, și cu siguranță că ar fi fost o magistrală dezlegare a codului, dacă ar fi fost adevărată. Dar, oricât te-ai strădui, doi și cu doi, nu fac cinci. Dacă pe insulă nu sunt decât șaizeci și șase de pacienți, atunci întrebarea despre cel de-al șaizeci și șaptelea este inutilă. Înțelegeți ce spun?

— Nu, răspunse Teddy, păstrându-și calmul. Nu prea înțeleg.

Cawley păru că-și alege cuvintele cu grijă înainte să vorbească, de parcă ar fi vrut să le folosească doar pe cele mai simple.

— Dacă, de exemplu, nu s-ar fi pornit uraganul acesta, azi am fi primit încă doi pacienți. Dacă vreun alt pacient, Doamne ferește, ar fi murit în somn, am fi avut șaizeci și cinci. Totalul se poate schimba de la o oră la alta, de la o zi la alta, în funcție de o varietate de factori.

— Dar, spuse Teddy, în noaptea în care domnișoara Solando a scris...

— Erau șaizeci și șase, cu ea cu tot. Asta ți-o garantez eu, domnule ofițer. Și tot nu ne iese unul în plus la numărătoare. Tu vrei să cari apă în ciur...

— Dar asta voia să spună.

— Asta înțeleg. Dar voia să spună o prostie. Nu există un al șaizeci și șaptelea pacient aici.

— Ne veți permite, mie și colegului meu, să cercetăm dosarele pacienților?

De jur împrejurul mesei, întrebarea aceasta iscă priviri încruntate și ofensate.

— În mod cert, nu, spuse Naehring.

— Nu putem face asta, domnule ofițer, îmi pare rău.

Teddy își plecă o clipă capul, uitându-se la cămașa albă care arăta imbecil și la pantalonii de aceeași culoare. Semăna cu o sticlă de sifon. Și probabil că inspira tot atâta autoritate. Mai bine ar fi început să le servească cupe de înghețată celor de față, poate așa să-i mai înmoaie.

— N-avem acces la dosarele personalului, n-avem acces la dosarele pacienților... Cum ar trebui să ne facem treaba, domnilor?

Naehring se lasă pe spate în scaun și plecă fruntea.

Mâna lui Cawley încremeni, cu o țigară între degete, la jumătatea distanței dintre masă și buze.

Câțiva dintre doctori își șopteau ceva unii altora.

Teddy se uită la Chuck, a cărui figură părea să spună: „Nu te uita la mine. Habar n-am care-i treaba."

Cawley întrebă:

— Nu v-a spus gardianul-șef?

— N-am vorbit cu el. Pe noi ne-a adus McPherson.

— Oh, Dumnezeule, spuse Cawley.

— Ce?

Cawley privi către ceilalți doctori, cu ochii mari.

— Ce este? repetă Teddy.

Cawley expiră zgomotos și îi privi pe deasupra mesei.

— Am găsit-o.

— Ce-ați făcut?

Cawley confirmă dintr-o înclinare a capului și trase din țigară.

— Pe Rachel Solando. Am găsit-o în după amiaza asta. E aici, domnilor. Dacă ieșiți pe ușa aceea, o găsiți la capătul culoarului.

Teddy și Chuck s-au uitat amândoi peste umăr către ușă.

— Vă puteți odihni acum, domnilor ofițeri. Misiunea dvs. s-a încheiat.

11

CAWLEY ȘI NAEHRING I-AU condus de-a lungul unui coridor cu mozaic alb și negru, au trecut de o ușă dublă și au intrat în corpul principal al spitalului. Au trecut pe lângă una din camerele de gardă, apoi au luat-o la dreapta și au intrat într-o cameră cu becuri fluorescente și stinghii pentru draperii în formă de U, care atârnau de niște cârlige din tavan.

Era acolo, pe un pat, îmbrăcată într-un halat de un verde deschis care se termina chiar deasupra genunchilor, cu părul negru proaspăt spălat și pieptănat pe spate.

— Rachel, spuse Cawley, am venit cu niște prieteni. Sper că nu te superi.

Ea netezi tivul halatului și se uită la Teddy și la Chuck cu aerul unui copil care așteaptă ceva.

Nu avea niciun fel de semn.

Pielea ei avea nuanța nisipului. Brațele, picioarele și fața erau fără cusur. Picioarele îi erau descoperite, dar nu era de văzut nicio rană provocată de spini, pietre sau crengi.

— Cu ce vă pot ajuta? îl întrebă pe Teddy.

— Domnișoară Solando, noi am venit aici ca să...

— Vindeți ceva?

— Poftim?

— Sper că n-ați venit să vindeți ceva. Nu vreau să par nepoliticoasă, dar soțul meu ia deciziile astea.

— Nu, doamnă. N-am venit să vindem nimic.

— Atunci, e bine. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Ne puteți spune unde ați fost ieri?

— Am fost acasă. Am fost aici.

Se uită la Cawley.

— Cine sunt oamenii ăștia?

— Sunt ofițeri de poliție, Rachel.

— I s-a întâmplat ceva lui Jim?

— Nu, nu, spuse Cawley. Jim e bine.

— Și nici copiilor, zise ea privind în jur. Sunt în curte. N-au intrat în vreun bucluc, nu?

Teddy spuse:

— Nu, domnișoară Solando. Copiii dumitale n-au intrat în niciun bucluc. Soțul dumitale e bine.

Teddy îl privi pe Cawley, iar acesta dădu aprobator din cap.

— Nu, doar că am auzit că ieri s-a aflat prin zonă un individ recunoscut ca subversiv. A fost văzut pe strada dumitale împărțind literatură comunistă.

— O, Doamne, nu. Copiilor?

— Nu, din câte știm.

— Dar... în cartierul ăsta? Pe strada asta?

— Mă tem că da, doamnă. Ne întrebam pe unde ați fost ieri ca să ne dăm seama dacă nu cumva v-ați întâlnit cu personajul în chestiune.

— Mă acuzați c-aș fi comunistă?

Se ridică dintre perne și începu să strângă cearșaful în mâini.

Cawley îl privi pe Teddy de parcă ar fi vrut să spună: „Tu te-ai băgat în asta, tu să ieși."

— Comunistă, doamnă? Dumneavoastră? Ce om întreg la cap ar putea crede așa ceva? Sunteți la fel de americancă precum Betty Grable[15]. Doar un orb n-ar vedea asta.

---

[15] Betty Grable (1916-1973) actriță, dansatoare și cântăreață americană, faimoasă mai ales în perioada celui de-al Doilea Război Mondial *(n.r.)*.

Rachel își descleștă o mână și începu să-și scarpine rotula.

— Dar nu semăn cu Betty Grable.

— Semănați în ceea ce privește patriotismul. Nu, aș zice că semănați mai degrabă cu Teresa Wright, doamnă. Ce-a făcut cu Joseph Cotten acum zece, doisprezece ani?

— *Îndoiala.*[16] Așa am auzit, spuse, iar zâmbetul ei reuși să fie senzual și grațios în același timp. Jim a luptat în război. A venit acasă spunând că lumea era de-acum liberă pentru că americanii au luptat pentru libertatea ei și că întreaga lume a văzut că modul american de viață era singurul posibil.

— Amin, spuse Teddy. Și eu am luptat în război.

— L-ai cunoscut pe Jim al meu?

— Mă tem că nu, doamnă. Sunt sigur că e un om de ispravă. La ce armă?

Ea își încreți nasul.

— Pușcași marini.

— *Semper fidelis*, mereu fideli, spuse Teddy. Doamnă Solando, e important să știm tot ce-a făcut ieri individul ăsta subversiv. Poate că nici nu l-ați văzut. E al naibii de alunecos. De aceea trebuie să știm unde ați fost dumneavoastră, ca să punem cap la cap informația asta cu ceea ce știm despre locurile pe unde a fost el și să ne lămurim dacă ați fi avut cum să vă întâlniți.

— Ca două vapoare în noapte?

— Exact. Deci, ne înțelegem?

— O, da...

Se ridică pe pat și își adună picioarele sub ea, iar Teddy îi resimți fiecare mișcare în stomac și în vintre.

— Deci, dacă mi-ați povesti ziua dvs.

— Ia să vedem. Le-am pregătit lui Jim și copiilor micul dejun, i-am împachetat lui Jim prânzul, apoi el a plecat, am

---

[16] *Shadow of a Doubt* (1943), film al cunoscutului regizor britanic Alfred Hitchcock, avându-i în rolurile principale pe Teresa Wright și Joseph Cotten (*n.r.*).

trimis copiii la școală, după care am hotărât să fac o baie lungă în lac.

— Faceți des asta?

— Nu, spuse ea și se legănă înainte și înapoi râzând de parcă tocmai i se făcuse un avans. Am..., habar n-am, nu știu, m-am simțit puțin ciudat. Știi cum te simți câteodată... puțin ciudat?

— Așa e.

— Așa m-am simțit eu. Așa că m-am dezbrăcat complet și am înotat în lac până când brațele și picioarele mi-au amorțit și mi-erau ca niște mici buturugi, apoi am ieșit, m-am uscat, mi-am pus hainele și am pornit într-o lungă plimbare pe mal. Am aruncat cu pietre în apă și am făcut câteva castelașe de nisip. Micuțe.

— Vă amintiți câte? întrebă Teddy și simți că Cawley îl privea atent.

Rachel se gândi privind țintă în tavan.

— Îmi amintesc.

— Câte?

— Treisprezece.

— Da' știu c-ați făcut câteva...

— Unele erau foarte mici, spuse femeia. Cât o ceașcă de ceai.

— Apoi ce-ați făcut?

— M-am gândit la tine, spuse ea.

Teddy îl văzu pe Naehring, uitându-se rapid la Cawley de dincolo de pat. Teddy îl privi în ochi pe Naehring, iar acesta ridică mâinile, la fel de surprins ca toți ceilalți.

— De ce la mine?

Femeia zâmbi dezvelind o dantură perfectă, cu dinți aproape lipiți unii de alții, printre care se ițea, roșiatic, vârful limbii.

— Pentru că tu ești Jim al meu, prostuțule. Tu ești soldățelul meu.

Se ridică în genunchi, se întinse spre el și-i luă mâna într-a sa și începu s-o mângâie.

— E așa de puternică. Îmi plac la nebunie bătăturile tale. Îmi place să le simt pe pielea mea. Mi-e dor de tine, Jim. Nu ești niciodată acasă.

— Muncesc mult, spuse Teddy.

— Stai jos.

Îl trase de braț.

Cawley îl îmboldi din priviri așa că Teddy se lasă tras către pat. Se așeză lângă ea. Oricare ar fi fost motivul pentru care avusese în fotografie acel urlet mut în ochi acum dispăruse, cel puțin temporar, și era imposibil să stai atât de aproape de ea și să nu realizezi cât era de frumoasă. Dădea impresia că era fluidă – ochii întunecați îi străluceau cu limpezimea apei, iar moliciunea lascivă a trupului făcea ca membrele ei să pară că înoată prin aer, pe față i se citeau vag vârsta, în bărbie și după buze.

— Muncești prea mult, spuse ea și-și trecu degetele pe sub gâtul său, de parcă ar fi vrut să-i aranjeze nodul cravatei.

— Tre' s-aduc cașcavalul acasă, spuse Teddy.

— Ei, ne descurcăm, spuse ea și Teddy îi simți respirația pe pielea gâtului. Avem destul cât să ne descurcăm.

— Deocamdată, răspunse Teddy. Dar mă gândesc și la viitor.

— Eu nu l-am văzut niciodată. Îți amintești ce spunea tăticu'?

— Am uitat.

Ea îi netezi părul de pe tâmple cu degetele.

— Viitorul e ceva ce se ia pe credit, zicea. Prefer să plătesc în bani gheață.

Ea chicoti și se apropie atât de mult de el, încât Teddy îi simți sânii apăsându-se pe omoplatul lui.

— Nu, iubitule, trebuie să trăim pentru ziua de azi. Pentru prezent, pentru aici și acum.

Așa spunea și Dolores. Și buzele, și părul lui Rachel semănau atât de mult cu ale ei, încât dacă s-ar fi apropiat mai mult ar fi putut fi iertat dacă o confunda cu Dolores. Aveau până și aceeași senzualitate șovăielnică despre care Teddy nu știa, nici măcar după atâția ani împreună, dacă soția lui fusese conștientă de ea sau nu. Încercă să-și amintească ce-ar fi trebuit s-o întrebe. Știa că trebuia s-o readucă înapoi pe linia de plutire. S-o facă să-i vorbească despre ziua de ieri, asta era, ce s-a întâmplat după ce s-a plimbat pe țărm și a construit castele.

— Ce-ai făcut după ce te-ai plimbat pe malul lacului?

— Știi ce am făcut.

— Ba nu.

— Aha, vrei să mă auzi spunând-o, așa-i?

Se aplecă în așa fel încât fața ei era doar puțin sub a lui, privindu-l cu ochii ei întunecați, expirând direct în gura lui.

— Nu-ți amintești?

— Nu.

— Mincinosule.

— Vorbesc serios.

— Nu-ți amintești? Dacă ai uitat așa ceva, James Solando, ai dat de belea.

— Spune-mi, șopti Teddy.

— Vrei s-o auzi așa-i?

Îi petrecu palma pe pomete și în jos, pe bărbie, iar când a vorbit vocea îi era ușor îngroșată:

— M-am întors de la lac, încă udă, și tu m-ai lins până m-ai uscat.

Teddy îi acoperi gura cu palma înainte ca ea să apuce să și-o apropie de-a lui. Îi mângâie tâmplele și-i simți umezeala părului pe degetele mari. O privi în ochi.

— Spune-mi, ce altceva ai mai făcut ieri? o întrebă și văzu că în ochii ei apăruse ceva ce înnegura limpezimea de dinainte.

Frică, era destul de sigur de asta. Apoi i se răspândi pe față, încrețindu-i buza de sus și pielea dintre sprâncene. Simți că-ncepuse să tremure.

Rachel îi privi atentă fața, iar ochii i se făcură din ce în ce mai mari, mișcându-se în orbitele lor.

— Te-am îngropat, spuse.

— Nu, sunt aici.

— Te-am îngropat. Într-un sicriu gol pentru că trupul tău s-a făcut fărâme și s-a împrăștiat în tot Oceanul Atlantic. Am îngropat lesele câinilor pentru că doar asta s-a mai găsit. Nu corpul tău, corpul tău frumos a ars și l-au mâncat rechinii.

— Rachel, spuse Cawley.

— Ca pe o bucată de carne.

— Nu, spuse Teddy.

— Ca o bucată de carne arsă și sfarogită...

— Nu eram eu acela.

— L-au ucis pe Jim. Jim al meu e mort. Deci cine pizda mă-sii ești tu?

Se smulse din brațele lui, se trase înapoi în pat, până se lipi de perete și se întoarse să-l privească.

— Cine pizda mă-sii e ăsta?

Arătă spre Teddy și scuipă spre el.

Teddy înțepenise incapabil să se miște. O privea înmărmurit, privea furia ce-i umplea ochii ca mareea.

— Voiai să mă fuți, marinare, așa-i? Asta era? Voiai să-mi tragi o pulă în timp ce copiii mei se joacă în curte? Așa te gândeai? Ieși dracu' de aici. M-auzi? Ieși dracu'...

Se aruncă spre Teddy cu un braț ridicat, dar el sări din pat. Doi infirmieri se repeziră spre ea cu două curele groase de piele aruncate peste umeri, o prinseră pe Rachel de subsuori și o trântiră la loc pe pat. Teddy simți că începuse să tremure și că-i țâșnea transpirația din toți porii. Vocea lui Rachel izbucni iar, făcând să răsune toată clădirea:

— Violatorule! Violator sălbatic ce ești. O să vină soțul meu și o să-ți taie gâtul. M-auzi? O să-ți taie capul și o să-ți bea sângele. O să ne scăldăm în sângele tău, căcănar bolnav ce ești.

Unul dintre infirmieri se puse cu tot corpul pe pieptul ei, iar celălalt îi apucă gleznele cu o mână puternică. Au prins curelele în niște inele de metal de pe marginea patului, apoi i le-au trecut femeii peste piept și peste glezne și le-au băgat prin niște catarame, de cealaltă parte a patului, pe care le închiseră cu zgomot. Cei doi infirmieri s-au dat înapoi.

— Rachel, spuse Cawley cu voce blândă, părintească.

— Toți sunteți niște violatori. Unde-s copilașii mei? Unde-mi sunt copilașii? Dați-mi înapoi copilașii, ticăloșilor. Dați-mi copilașii!

Rachel slobozi un urlet care îi sfredeli lui Teddy șira spinării ca un glonte și se zbătu atât de tare, încât inelele de metal ale patului trosniră. Cawley spuse:

— Venim mai târziu să vedem ce mai faci, Rachel.

Rachel scuipă spre el, iar Teddy auzi plescăitul flegmei pe podea, apoi răcni iar. Buza îi sângera pentru că probabil și-o mușcase. Cawley le făcu un semn cu capul și o luă spre ușă. Îl urmară. Teddy privi înapoi peste umăr și o văzu pe Rachel uitându-se la el, privindu-l drept în ochi, străduindu-se să scape din legături, arcuindu-și trupul, cu venele gâtului umflate, cu sângele șiroindu-i pe buze, cu saliva pe care o împroșca urlând spre el, urlând de parcă toți morții pământului ar fi intrat pe geam și s-ar fi târât spre patul ei.

CAWLEY AVEA UN BAR la el în birou și, de cum au intrat, s-a îndreptat spre el. Traversă camera spre dreapta și atunci Teddy îl pierdu din ochi pentru o clipă. A dispărut pentru scurt timp în spatele unei pânze albe ca de tifon și Teddy se gândi: „Nu, nu acum. Nu acum, pentru numele lui Dumnezeu."

— Unde ați găsit-o? întrebă Teddy.

— Pe plajă, lângă far. Arunca cu pietre în apă.

Cawley reapăru, dar numai când Teddy privi spre stânga. Când Teddy întoarse capul, pânza acoperi un dulăpior cu cărți și apoi o fereastră. Se frecă la ochiul drept, sperând că se înșeală, dar nu era așa, apoi simți cum i se scurge în partea stângă a capului. Simți un râu de lavă scurgându-i-se prin craniu, chiar sub scalp. I se părea că aude acolo răcnetele lui Rachel, zgomotul furios, dar era mai mult decât atât: durerea erupse de parcă o duzină de junghere i-ar fi intrat lent în creier; se înfioră tot și își duse mâna la tâmplă.

— Domnule ofițer.

Ridică privirea și îl văzu pe Cawley – o ceață fantomatică în stânga lui.

— Da? reuși Teddy să spună.

— Ești galben ca lămâia.

— Te simți bine, șefu'?

Chuck apăruse lângă el dintr-odată.

— Mă simt bine, se opinti Teddy din nou și Chuck așeză paharul pe masă iscând un țăcănit ca de armă.

— Stai jos, spuse Cawley.

— Mă simt bine, spuse, dar cuvintele lui au ajuns cu mare greutate de la creier la limbă.

Cawley se rezemă de masă în fața lui Teddy, iar oasele îi trosniră ca butucii în foc.

— Migrenă?

Teddy privi spre el, dar nu vedea nimic altceva decât ceață.

Ar fi dat din cap, dar experiențele trecute îl învățaseră să nu dea niciodată din cap când se simțea așa.

— Da.

— Mi-am dat seama după felul în care te frecai la tâmplă.

— Aha.

— Ai des din astea?

— Jumătate de duzină..., începu să spună, apoi i se uscă gura și i-au trebuit câteva clipe până să și-o umezească din nou, cam de șase ori pe an.

— Ai noroc, spuse Cawley, cel puțin într-o privință.

— Cum așa?

— Mulți dintre cei care suferă de migrene au chestii din astea de două ori pe săptămână sau cam așa ceva.

Oasele i-au trosnit din nou pe când se îndepărta de birou, iar Teddy îl auzi deschizând un cabinet.

— Cum se manifestă? îl întrebă pe Teddy. Pierdere parțială a vederii, ți se usucă gura, îți ia foc creierul?

— Exact.

— Sunt secole de când studiem creierul și nimeni n-are încă nici cea mai mică idee de unde provin astea. Poți să-ți imaginezi una ca asta? Știm că, de obicei, atacă lobul parietal. Știm că, de obicei, sunt provocate de o îngroșare a sângelui. Cheagurile alea sunt infinitezimale, dar dacă apar pe ceva atât de mic și de delicat cum e creierul, pot provoca adevărate explozii. Atâta timp, atâta studiu și nu știm despre durerile astea, despre ce anume le provoacă și despre efectele pe termen lung mai mult decât știm despre cum poate fi oprită o răceală banală.

Cawley îi întinse lui Teddy un pahar cu apă și îi puse în palmă două pastile galbene.

— Cu astea ar trebui să-ți rezolvi problema. O să se stingă lumina la tine vreo oră sau două, dar când te vei trezi, ar trebui să fii în regulă. Limpede ca un cristal.

Teddy privi pastilele și paharul cu apă pe care-l ținea într-un echilibru instabil. Se uită spre Cawley, încercând să-și concentreze asupra lui ochiul neafectat de durere și-l văzu învăluit într-o lumină atât de albă și de tăioasă încât îi redusese conturul umerilor și al brațelor la niște pâlpâiri.

Orice ai face, începu o voce în capul lui Teddy...

Niște gheare i-au căscat partea stângă a țestei și i-a turnat un urcior de pioneze pisate înăuntru, iar Teddy șuieră când inspiră aerul.

— Isuse, șefule.

— O să se simtă bine, ofițere.

Vocea încercă din nou: Orice ai face, Teddy...

Parcă-i bătea cineva o vergea de oțel prin grămada de pioneze, iar Teddy își apăsă ochiul neafectat de durere cu dosul palmei și-i țâșniră lacrimi, iar stomacul i se întoarse pe dos.

...nu lua pastilele alea.

Stomacul parcă îi coborî cu totul, alunecând spre șoldul drept, și parcă marginile fisurii din cap îi erau linse de flăcări, iar dacă durerea avea să devină și mai atroce, era sigur că avea să-și muște și limba.

Nu lua porcăriile alea de pastile, răcni vocea, alergând de colo până colo prin canionul de foc, fluturând drapele de luptă, adunându-și soldații.

Teddy lăsă capul în jos și vomită pe podea.

— Șefu', șefu', ești bine?

— Măi să fie, zise Cawley, chiar e nasol la tine.

Teddy ridică iar capul.

Nu lua...

Obrajii îi erau uzi de lacrimi. O lamă tăioasă i se înfipse pe toată lungimea canionului dureros.

Pastilele alea...

Lama începu să taie ca un ferăstrău, înainte și-napoi.

Teddy scrâșni din dinți, simțind că stomacul i se revoltă din nou. Încercă să se concentreze asupra paharului pe care-l ținea în mână și văzu ceva ciudat pe degetul mare. Hotărî că era din pricina migrenei care făcea ca mintea să-i joace feste.

Nu lua pastilele alea de căcat.

Fierăstrăul din creier mai tăie o dată și Teddy se forță să nu urle, dar, în mintea lui, auzi urletul lui Rachel, contopindu-se cu focul, și o văzu privindu-l în ochi, o simți respirându-i în gură, îi simți capul în palme în timp ce-i mângâia tâmplele, toate astea în timp ce fierăstrăul tăia, tăia...

Nu lua pastilele alea de căcat.

Își plezni palma pe buze și simți cum pastilele îi zboară în gură; le dădu pe gât și le înghiți cu apă, golind paharul.

— O să-mi mulțumești, spuse Cawley.

Chuck veni lângă el și îi întinse o batistă cu care Teddy își șterse fruntea, apoi se șterse la gură și o aruncă pe podea.

Cawley zise:

— Ajută-mă să-l ridic, ofițere.

Îl ridicară pe Teddy de pe scaun, îl întoarseră, iar el văzu o ușă întunecată în fața lui.

— Să nu spui nimănui, spuse Cawley, dar dincolo de ușa asta e o cameră unde mă mai duc să ațipesc câteodată. Mă rog, o dată pe zi. Acolo o să te punem, șerifule, să dormi și să te scuturi de durerea asta. Peste două ore, o să fii ca nou.

Teddy văzu cum brațele i se desprind din umeri. Arătau comic, atârnându-i așa deasupra pieptului său. Și degetele mari. Amândoi avuseseră aceeași iluzie optică în privința lor. Ce naiba era asta? Ar fi vrut să-și răzuiască pielea, dar Cawley deschidea ușa deja, iar Teddy mai aruncă o ultimă privire la petele de pe policarele lui.

Pete negre.

Cremă de ghete, se gândea în timp ce-l cărau în camera întunecată.

De unde naiba am cremă de ghete pe degete?

12

AU FOST CELE MAI RELE coșmaruri pe care le-a avut vreodată. La început, se plimba pe străzile din Hull, străzi pe care în copilărie le străbătuse de mii de ori. Se făcea că trecea pe lângă vechea lui școală și pe lângă micul magazin de unde își cumpăra gumă și sucuri. Pe lângă casa familiei Dickerson, a familiei Pakaski, a familiei Murray, a familiilor Boyd, Vernon și Constantine. Dar nu era nimeni acasă. De fapt, nu era nimeni nicăieri. Întregul oraș era pustiu. Și era o liniște mormântală. Nu se auzea nici măcar oceanul, ori în Hull întotdeauna puteai auzi oceanul. Era înfiorător – era orașul lui, dar toată lumea plecase. Se așeză pe digul paralel cu Ocean Avenue și cercetă plaja pustie așteptând să apară cineva, dar n-a apărut nimeni. Iar el era un strigoi reîntors din secole trecute în orașul lui fantomă. Orașul nu mai era aici. El nu mai era. De fapt, nu mai exista un „aici".

Apoi se trezi în mijlocul unei imense săli de marmură, plină de oameni, de tărgi mobile și de stative de perfuzii și se simți dintr-odată mai bine. Oriunde s-ar fi aflat, măcar nu mai era singur. Trei copii – doi băieți și o fată – îi trecură prin față. Toți trei purtau halate de spital, iar fetița era speriată. Îi ținea de mână pe frații ei și repeta întruna:

— Ea e aici. Ne va găsi.

Andrew Laeddis se aplecă și îi aprinse țigara lui Teddy.

— Hei, sper că nu-mi porți pică..., nu, amice?

Laeddis era un specimen uman sinistru, cu un corp ca o funie înnodată-n mai multe locuri, un cap lunguieț cu o bărbie ascuțită, de două ori mai lungă decât ar fi trebuit să fie, cu dinți neregulați și cu smocuri de păr blond pe un craniu rozaliu și plin de cruste. Însă lui Teddy îi părea bine să-l vadă. Era singurul om pe care-l cunoștea din încăperea aceea.

— M-am învârtit de-o sticlă, spuse Laeddis, dacă vrei să tragi un gât mai târziu.

Îi făcu cu ochiul lui Teddy și îl bătu pe spate, apoi se transformă în Chuck, ceea ce părea firesc.

— Tre' să plecăm, spuse Chuck. Ceasul nu stă-n loc, prietene.

Teddy spuse:

— Orașul meu e pustiu. Nu mai e niciun suflet acolo.

Și o luă la fugă pentru că, iată, apăruse ea, Rachel Solando, care alerga răcnind printr-o sală de bal, cu o secure în mână. Înainte ca Teddy să poată ajunge la ea, se năpustise deja asupra celor trei copii și securea începu să coboare și să urce, iar și iar. Teddy încremeni, fascinat într-un mod straniu, știind că, din acel moment, nu mai era nimic de făcut, știind că cei trei copilași sunt morți.

Rachel se uită la el. Fața și gâtul îi erau mânjite de sânge. Îi spuse:

— Ajută-mă.

— Poftim? Aș putea să dau de necaz.

— Ajută-mă și-am să fiu Dolores. Am să fiu soția ta. Se va întoarce la tine.

— Da, poți să pariezi că da.

Și o ajută. Ridicară cumva cei trei copii, se opintiră și îi scoaseră pe ușa din dos, îi duseră la lac și apoi îi lăsară în apă. Nu i-au aruncat. Au fost blânzi. I-au așezat ușor în apă, iar trupurile lor s-au scufundat. Unul dintre copii s-a mai zbătut puțin, a ridicat o mână din apă. Rachel spuse:

— E în regulă, nu știe să înoate.

Au stat pe mal urmărind cum se scufunda băiatul, iar ea își puse o mână în jurul taliei lui Teddy și-i zise:

— Tu vei fi Jim al meu. Eu voi fi Dolores a ta. Și vom avea și alți copii.

Părea un lucru perfect logic, iar Teddy se întrebă cum de nu se gândise niciodată la asta.

Intrară din nou în Ashecliff, se întâlniră cu Chuck și împreună merseră pe un coridor lung de o milă. Teddy îi spuse lui Chuck:

— Mă duce la Dolores. Mă duc acasă, prietene.

— Asta-i nemaipomenit, zise Chuck. Mă bucur pentru tine. Eu n-am să mai plec niciodată de pe insula asta.

— Nu?

— Nu. Dar e chiar în regulă, șefu'. Chiar este. Aici mi-e locul. Mă simt acasă aici.

Teddy îi răspunse:

— Pentru mine, „acasă" înseamnă Rachel.

— Dolores, vrei să spui.

— Exact. Ce-am spus?

— Ai spus Rachel.

— Îmi pare rău. Chiar simți că aparții acestui loc?

Chuck dădu din cap.

— N-am plecat niciodată. N-am să plec niciodată. Uită-te la mâinile mele, șefu'.

Teddy îi privi mâinile. Lui i se păreau absolut în regulă. I-a și spus.

Chuck scuturâ din cap.

— Nu se potrivesc. Uneori, degetele mi se transformă în șoareci.

— Ei, atunci mă bucur că ești acasă.

— Mulțam, șefu'.

Îl bătu pe spate și se transformă în Cawley. Rachel reușise cumva s-o ia mult înainte, iar Teddy începu să meargă cu pași de două ori mai mari.

Cawley îi spuse:

— Nu poți iubi o femeie care și-a ucis copiii.

— Ba pot, spuse Teddy grăbind pasul. Tu nu poți înțelege.

— Ce?

Cawley nu-și mișca picioarele, dar reușea cumva să țină pasul cu Teddy, alunecând.

— Ce nu înțeleg?

— Nu pot fi singur. Nu pot face față de unul singur. Nu în lumea asta. Am nevoie de ea. Ea este Dolores a mea.

— E Rachel.

— Știu asta. Dar avem o înțelegere. Ea va fi Dolores a mea. Eu voi fi Jim al ei. Mi se pare o înțelegere corectă.

— Vai, vai, spuse Cawley.

Cei trei copii veneau pe coridor alergând. Erau uzi și urlau din toți rărunchii.

— Ce fel de mamă face asta? întrebă Cawley.

Teddy privi copiii alergând. Trecură de el și de Cawley, dar apoi s-a schimbat atmosfera, sau ceva, pentru că deși alergau și iar alergau, copiii nu mai avansau deloc.

— Își ucide copiii..., continuă Cawley.

— N-a vrut, zise Teddy. E doar speriată.

— Ca și mine?

Cawley nu mai era Cawley, se transformase în Peter Breene.

— Dacă-i speriată, înseamnă că e în regulă să-și omoare copiii?

— Da. Adică nu. Nu-mi placi, Peter.

— Și ce-ai să faci în privința asta?

Teddy scoase revolverul de serviciu și-l puse la tâmpla lui Peter.

— Știi cam câți oameni am executat? îl întrebă Teddy și din ochi îi curgeau șiroaie lacrimi.

— Nu, nu, te rog.

Teddy apăsă pe trăgaci și văzu cum glonțul iese prin cealaltă tâmplă a lui Breene. Cei trei copii urmăriseră toată scena și răcneau ca din gură de șarpe, iar Peter Breene a spus „La dracu'!" și se sprijini de perete, ținând o mână pe gaura de intrare a glonțului.

— În fața copiilor?

Apoi au auzit-o. Un urlet care se desprinsese din întuneric și venea în întâmpinarea lor. Urletul ei. Venea. Era acolo, undeva în întuneric și se îndrepta spre ei în fugă, cu pas întins, iar fetița spuse:

— Ajută-ne.

— Eu nu sunt tăticul vostru. Nu-i ăsta rolul meu.

— Dar o să-ți spun „tăticule".

— Bine, spuse Teddy oftând și o luă de mânuță.

Mergeau pe stâncile ce se înălțau deasupra țărmului insulei Shutter, apoi se plimbau prin cimitir, iar Teddy a găsit o franzelă, niște unt de arahide și niște jeleu și a făcut sandviciuri în mausoleu; fetița era foarte fericită, stând în poala lui, mâncând din sandvici. Teddy o scoase în cimitir și îi arătă pietrele funerare ale părinților lui și, în cele din urmă, pe a sa:

EDWARD DANIELS
MARINARUL CEL RĂU
1920 – 1957

— De ce ești un marinar rău? întrebă fetița.

— Nu-mi place apa.

— Nici mie nu-mi place. Așa că putem fi prieteni.

— Presupun că da.

— Ești mort deja. Ai o „cum-îi-zice".

— O piatră funerară.

— Da.

— Atunci, presupun că sunt. Nu mai era nimeni la mine în oraș.

— Și eu sunt moartă.

— Știu, îmi pare rău.

— N-ai oprit-o.

— Ce puteam să fac...? Până să ajung eu la ea, deja vă... știi tu...

— Of, Doamne...

— Ce e?

— Vine iarăși.

Rachel intră în cimitir prin dreptul pietrei funerare pe care Teddy o răsturnase în timpul furtunii. Ea nu se grăbea. Era așa de frumoasă, cu părul ud din care picurau încă stropi de ploaie, dar acum nu mai avea o secure, avea un topor cu coadă lungă pe care îl trase lângă ea zicând:

— Haide, Teddy... Sunt ai mei.

— Știu. Dar nu ți-i pot da, totuși.

— De data asta va fi altfel.

— Cum așa?

— Acum sunt bine. Îmi cunosc responsabilitățile. Mi-am limpezit mințile.

Teddy începu să plângă:

— Te iubesc atât de mult.

— Și eu te iubesc, dragule, chiar te iubesc.

Se apropie și-l sărută, chiar îl sărută, punându-i mâinile pe față și cercetându-i gura cu limba, gemând ușor în timp ce-l săruta tot mai pasional, iar el o iubea așa de mult.

— Acum, dă-mi fetița.

I-a dat fetița, iar ea luă copilul sub un braț și toporul sub celălalt și-i spuse:

— Mă întorc în câteva clipe, bine?

— Sigur, spuse Teddy.

Îi făcu fetiței cu mâna deși știa că ea nu pricepe. Dar era spre binele ei. Asta știa. Când ești adult, trebuie să iei decizii dificile, decizii pe care copiii nu le pot înțelege. Teddy continua să-i facă cu mâna deși copilul nu-i răspundea. Mama ei o căra spre cavou. Fetița îl fixa pe Teddy cu o privire deznădăjduită, împăcată cu această lume, cu sacrificiul ei; gura îi era mânjită încă de jeleu și de unt de arahide.

— DOAMNE...

Teddy se ridică. Plângea. Simțea că s-a trezit brusc, că se forțase să se trezească numai să scape de teroarea visului. Simțea că visul adăsta încă undeva în străfundul creierului său, așteptând, cu porțile larg deschise. N-ar fi trebuit decât să-și lase iar capul pe pernă, să adoarmă iar și s-ar fi scufundat din nou în el.

— Cum te simți, ofițere?

Teddy clipi de câteva ori în întuneric.

— Cine-i acolo?

Cawley aprinse o lampă mică. Stătea undeva, în colț, pe un scaun.

— Îmi pare rău. Nu voiam să te sperii.

Teddy se ridică în capul oaselor.

— Cât timp am stat așa?

Cawley zâmbi ca și cum și-ar fi cerut scuze.

— Pastilele au fost nițel mai puternice decât am crezut. Ai dormit patru ore.

— Nasol...

Teddy își șterse ochii cu podul palmelor.

— Ai avut coșmaruri, domnule ofițer. Coșmaruri serioase.

— Sunt într-un spital de nebuni, pe o insulă, în mijlocul unui uragan, răspunse Teddy.

— *Touché*, zise Cawley. Și mie mi-a trebuit o lună până să pot dormi decent. Cine-i Dolores?

— Poftim? întrebă Teddy și-și trecu picioarele peste marginea patului.

— I-ai tot rostit numele.

— Mi s-a uscat gura.

Cawley a dat din cap, apoi s-a răsucit pe scaun și a luat un pahar cu apă de pe masa de lângă el. I-l întinse lui Teddy.

— Un efect secundar, mă tem. Ține.

Teddy luă paharul și îl goli din câteva înghițituri.

— Te mai doare capul?

Teddy își aminti întâi de ce ajunsese în camera aceea și își lăsă un scurt răgaz să se adune. Vederea îi era limpede acum. Nu mai simțea vâjâieli în cap. Stomacul îi era puțin deranjat, dar nu foarte. Mai simțea o ușoară durere în partea dreaptă a capului, ca și cum s-ar fi lovit cu câteva zile în urmă.

— Mă simt bine acum, spuse. Chiar au fost bune pastilele alea.

— Ne bucurăm c-au fost de ajutor. Deci, cine-i Dolores?

— Soția mea, răspunse. A murit. Și da, doctore, încă încerc să trec peste asta. E bine, doctore?

— Da, foarte bine. Sincere condoleanțe. A fost o moarte neașteptată?

Teddy îl privi și izbucni în râs.

— Ce este?

— Chiar n-am chef să fiu psihanalizat acum.

Cawley încrucișă picioarele și își aprinse o țigară.

— Fie că-ți vine să crezi, fie că nu, chiar nu încerc să mă joc cu mintea ta, ofițere. Dar aseară s-a întâmplat ceva, în camera aia, între tine și Rachel. Și n-a fost doar din cauza ei. Aș da dovadă de neglijență în munca mea de terapeut, dacă n-aș încerca să-mi dau seama ce demoni porți cu dumneata.

— Ce s-a întâmplat în camera aia..., spuse Teddy. Am jucat rolul pe care a vrut ea să-l joc.

Cawley chicoti.

— Cunoaște-te pe tine însuți, domnule ofițer. Hai, te rog. Vrei să spui, că dacă v-am fi lăsat singuri, când ne-am fi întors, v-am fi găsit pe amândoi complet îmbrăcați?

Teddy răspunse:

— Sunt un om al legii, doctore. Orice crezi că ai văzut acolo, crede-mă, n-ai văzut.

Cawley ridică o mână:

— Bine. Fie cum spui.

— Așa e cum spun, replică Teddy.

Cawley se lăsă pe spate, trase din țigară, se uită la Teddy, apoi trase iar din țigară. Teddy auzea urgia de afară, simțea presiunea aerului strivindu-se de pereți, simțea vântul intrând în spital prin ferestrele de la mansardă, în timp ce Cawley rămase în continuare tăcut și meditativ. În cele din urmă, Teddy spuse:

— A murit într-un incendiu. Mi-e atât de dor de ea cum nu vă... Dacă aș fi sub apă, nu mi-ar lipsi oxigenul mai mult decât ea.

Ridică sprâncenele:

— Mulțumit?

Cawley se întinse spre el, îi dădu o țigară și i-o aprinse.

— Odată, în Franța, m-am îndrăgostit de o femeie. Să nu-i spui nevesti-mii, bine?

— Sigur.

— Am iubit-o pe femeia asta așa cum iubești..., mă rog... lasă..., spuse doctorul și în voce i se simți o undă de surpriză. Nu poți cumpăra o dragoste ca asta cu nimic, nu-i așa?

Teddy clătină din cap.

— Dragostea asta e propria-i recompensă, un dar unic.

Cawley urmări cu privirea fumul de țigară, apoi privirea lui se pierdu dincolo de pereții acelei încăperi, în depărtare, peste ocean.

— Ce făceați în Franța?

Cawley zâmbi și-l avertiză în glumă cu degetul pe Teddy.

— Ah, făcu Teddy.

— În fine, femeia asta venea să mă vadă într-o seară. Bănuiesc că se grăbea. Ploua în Paris. Și a alunecat.

— Ce-a făcut?

— A alunecat.

— Și?

— Și nimic. A alunecat și-a căzut. S-a lovit la cap. Și a murit. În timpul războiului. Îți vine să crezi? Când te

gândești la toate modurile în care se putea muri atunci. Ea a alunecat.

Teddy îi citi pe chip durerea vizibilă chiar și după atâția ani, uluiala neîncrezătoare că a putut fi ținta unei glume cosmice așa de proaste.

— Uneori, spuse Cawley încet, reușesc să stau și câte trei ore fără să mă gândesc la ea. Uneori trec săptămâni întregi în care nu reușesc să-mi amintesc parfumul ei, felul în care m-a privit când a aflat că vom fi singuri într-o seară anume, sau părul ei și felul în care se juca cu el ori de câte ori citea... Uneori..., Cawley își stinse țigara. Oriunde s-ar fi dus sufletul ei – să spunem că ar fi existat o trecere sub trupul ei care s-a deschis când a murit și unde i s-a dus sufletul –, dacă aș ști că acea trecere s-ar mai deschide vreodată, aș pleca mâine la Paris și aș intra în ea fără ezitare...

Teddy întrebă:

— Cum o chema?

— Marie, zise Cawley și rostirea acelui nume parcă-i smulse o parte din sine.

Teddy trase din țigară, apoi lăsă fumul să-i iasă leneș din gură.

— Dolores, spuse Teddy, se răsucea mult în somn și, în șapte cazuri din zece, nu exagerez, mă pocnea cu mâna direct peste față. Peste gură sau peste nas. *Harșt* și gata. O dădeam la o parte. Uneori, destul de dur. Dormeam dus și dintr-odată, poc, m-am trezit. Mersi, iubito... Alteori, îi lăsam mâna acolo. I-o sărutam, i-o miroseam. I-o respiram. Aș da lumea întreagă, doctore, să mai am mâna aceea pe fața mea.

Pereții gemeau, noaptea se cutremura în bătaia vântului.

Cawley îl privi pe Teddy cu aerul distrat cu care privești niște copii jucându-se în curtea școlii.

— Ofițere, să știi că mă pricep la ce fac. Sunt egoist, recunosc asta. Coeficientul meu de inteligență este binișor peste medie și încă de pe când eram copil puteam citi cu

ușurință oamenii. Mai bine decât oricine altcineva. Am să te întreb ceva, și n-aș vrea să te simți ofensat, dar te-ai considerat vreodată sinucigaș?

— Păi, spuse Teddy, mă bucur că nu vrei să mă ofensezi.

— Dar te-ai gândit vreodată la asta?

— Da, spuse Teddy, de aia nu mai beau, doctore.

— Pentru că știi că...

— Mi-aș fi zburat creierii de mult, dacă aș fi continuat.

Cawley dădu din cap.

— Cel puțin nu te autoamăgești.

— Da, cel puțin atâta am reușit să fac.

— Când pleci de aici, spuse Cawley, îți pot da niște nume. Doctori foarte buni. Te-ar putea ajuta.

Teddy clătină din cap.

— Un șerif al Statelor Unite nu merge la doctori de cap. Îmi pare rău. Dacă s-ar afla de problema mea, m-ar scoate imediat la pensie.

— Bine, bine, domnule ofițer. Mi se pare corect. Dar...

Teddy întoarse ochii spre el.

— Dacă ai s-o știi tot așa, întrebarea nu este „dacă", ci „când".

— N-ai cum să știi asta.

— Sunt specializat în traumele celor care-au pierdut pe cineva drag și în vinovăția supraviețuitorului. Am văzut cum te uitai în ochii lui Rachel Solando acum câteva ore și am văzut un om care vrea să moară. Șeful tău... Mi-a spus că ești cel mai decorat om din câți are. Mi-a zis că te-ai întors din război cu pieptul plin de medalii. E adevărat?

Teddy ridică din umeri.

— Cică ai luptat în Ardeni și ai fost în trupele eliberatoare de la Dachau.

Teddy strânse iar din umeri.

— Iar apoi soția ta a murit. Câtă violență crezi că poate suporta un om înainte să clacheze?

— Nu știu, doctore. Și eu mă întreb câteodată.

Cawley se aplecă spre Teddy.

— Ia de la mine aceste nume totuși. Da? Mi-ar plăcea ca peste cinci ani să stau aici și să știu că ești încă în viață.

Teddy își privi mâinile, apoi ridică privirea spre Cawley:

— Și eu aș vrea, doctore.

13

S-A REÎNTÂLNIT CU CHUCK în subsolul dormitorului personalului, unde, cât au hălăduit ei prin furtună, s-au adus paturi pentru toți. Ca să ajungă acolo, Teddy a trebuit să străbată câteva coridoare subterane care uneau toate clădirile complexului. L-a condus un infirmier pe nume Ben, un tip masiv cu șunci tremurătoare. Au trecut de patru uși încuiate și prin trei puncte de control păzite și, de aici, de unde se aflau, nici măcar nu se putea bănui că furtuna făcea ravagii afară. Coridoarele erau întunecate, cenușii și prost luminate, iar lui Teddy nu i-a plăcut deloc că semănau atât de bine cu coridoarele din visul lui. Nu erau nici pe departe la fel de lungi, nu existau porțiuni scufundate în întuneric, dar erau la fel de mohorâte și de friguroase.

I s-a făcut rușine când a dat ochii cu Chuck. Nu mai avusese până atunci o migrenă la fel de puternică în public și i s-a făcut și mai rușine când și-a amintit că vomitase pe podea, când și-a amintit cât fusese de neajutorat, ca un copil ce-a trebuit să fie ajutat să se ridice de pe scaun.

Dar când Chuck îi strigă „Hei, șefule!", și-a dat seama ce ușurare era de fapt să-l reîntâlnească. Ceruse să desfășoare singur această anchetă, dar a fost refuzat. Atunci s-a enervat rău, dar acum, după două zile în locul ăsta, după ce intrase în mausoleu, după ce simțise în gură respirația lui Rachel, după

ce avusese visele alea înspăimântătoare trebuia să admită că se bucura că nu era singur acolo.

Și-au strâns mâinile, apoi și-a amintit ce anume îi spusese Chuck în vis – „N-am să plec niciodată de pe insula asta" – și simți fantoma unei vrăbii trecându-i prin coșul pieptului și deschizându-și aripile.

— Cum ești, șefule? îl întrebă Chuck, bătându-l pe umăr.

Teddy afișă un zâmbet blând.

— Sunt mai bine. Nițel zdruncinat. Dar mai bine.

— Futu-i, spuse Chuck mai încet și se îndepărtă de cei doi infirmieri care fumau lângă un stâlp de rezistență. M-ai speriat, șefu'. Am crezut că ai avut un atac de cord, un atac cerebral sau ceva de genul ăsta.

— Doar o migrenă.

— Doar...?

Vocea lui Chuck scăzu încă și mai mult și se îndreptară către peretele de ciment gri din partea de sud a camerei, departe de ceilalți.

— La început, am crezut că te prefaci. Mă gândeam că ai vreun plan ca să ajungi la dosare sau ceva de genul ăsta.

— Ar fi fost bine să fiu așa deștept.

Îl privi pe Teddy în ochi, cu o privire scăpărătoare, și continuă:

— M-a pus, totuși, pe gânduri.

— N-ai făcut...

— Ba da.

— Ce-ai făcut?

— I-am spus lui Cawley că stau cu tine. Și am rămas. După o vreme, a primit un telefon și a trebuit să iasă din birou.

— I-ai umblat prin dosare...

Chuck dădu din cap.

— Și ce-ai găsit?

Pe fața lui Chuck se citi dezamăgirea.

— N-am găsit mare lucru. N-am reușit să deschid fișetele cu dosare. Avea niște încuietori cum n-am mai văzut până acum. Și crede-mă c-am deschis niscaiva încuietori până acum. Le-aș fi putut deschide și pe astea, dar aș fi lăsat urme, înțelegi?

Teddy dădea din cap.

— Ai făcut ce trebuia.

— Păi, da...

Chuck îl salută cu o înclinare a capului pe un infirmier ce trecu pe lângă ei, iar Teddy avu impresia suprarealistă că e într-un film vechi cu Cagney[17]: doi deținuți în curtea puș-căriei, punând la cale evadarea.

— Dar am intrat în biroul lui.

— Ce-ai făcut?

— Sunt nebun, așa-i? Mă plesnești mai târziu...

— Să te plesnesc? Să-ți dau o medalie poate...

— Nu merit o medalie. N-am găsit mare lucru, șefu'. Doar agenda lui. Asta-i partea fainâ – ieri, azi, mâine, poimâine, pe toate zilele astea și-a anulat programul. Le-a pus în chenare.

— Uraganul, spuse Teddy. O fi auzit că vine.

— Nu, nu-i asta. A scris ceva peste chenare. Înțelegi ce spun? Ca și cum ai scrie „Vacanță la Cape Cod". Mă urmărești?

— Sigur, răspunse Teddy.

Trey Washington se îndrepta agale spre ei, cu un trabuc cenușiu în gură, cu hainele și părul udate de ploaie.

— Faceți pe clandestinii aici, șerifilor?

— Normal, spuse Chuck.

— Ai fost afară? întrebă Teddy.

— Da. Acum e violentă furtuna. Am pus saci de nisip de jur împrejurul complexului, am baricadat toate ferestrele. Căcat. Cădeau ăia unii peste alții claie peste grămadă.

---

[17] James Cagney (1899–1986), actor american, renumit pentru rolurile sale de „tip dur" *(n.r.)*.

Trey își reaprinse trabucul cu o brichetă Zippo și se uită la Teddy.

— Te simți bine, șerifule? Umblă vorba prin târg c-ai avut un atac sau așa ceva.

— Ce fel de atac?

— Ei, rămâi aici peste noapte, și-am să-ți povestesc toate versiunile pe care le știu.

Teddy zâmbi.

— Uneori am migrene groaznice.

— Am avut și eu o mătușă care suferea de migrene din astea groaznice. Se închidea în dormitor, stingea lumina, trăgea transperantele și n-o mai vedeai ziua întreagă.

— Are toată simpatia mea.

Trey pufăi din trabuc.

— Păi, a murit de foarte mult timp, dar n-o pomenesc niciodată în rugăciunile mele. A fost o femeie rea, c-avea migrene sau nu. Ne bătea și pe mine, și pe frate-meu cu un băț din lemn de nuc, uneori fără niciun motiv. O întrebam, „Mătușică, ce-am făcut?"... Ea zicea: „Nu știu, dar te gândești să faci ceva groaznic". Ce poți face cu o femeie ca asta?

Chiar părea să aștepte un răspuns, așa că Chuck i l-a dat.

— Să fugi cât mai repede.

Trey dădu drumul unui „he, he, he".

— Păi nu-i ăsta adevărul. Ba chiar este, zise și oftă. Mă duc să mă usuc. Ne vedem mai târziu.

— Pa.

Camera se umplea de oameni care veneau de afară, din mijlocul furtunii, scuturându-și pantofii și pălăriile negre de pădurari, tușind, fumând, trecându-și unul altuia sticluțe cu băutură pe care nici măcar nu se străduiau prea mult să le ascundă. Teddy și Chuck se sprijiniră de peretele bej vorbind cu voci joase, cu fețele îndreptate spre mijlocul încăperii.

— Așadar, cuvintele de pe calendar...

— Da...
— Nu vorbeau despre o vacanță la Cape Cod.
— Nu.
— Dar ce spuneau?
— „Pacientul șaizeci și șapte."
— Atât?
— Atât.
— Dar e destul, totuși.
— O, da, chiar este.

NU PUTEA DORMI. Îi auzea pe ceilalți bărbați sforăind și mormăind, inspirând și expirând, fluierând ușor, îi auzea vorbind în somn... Unul spunea: „Trebuia să-mi fi spus. Atât. Doar să-mi spui..." Altul zise la rândul lui: „Mi-a rămas popcorn în gât." Unii dădeau la o parte cearșafurile, alții se răsuceau neîncetat în așternuturi, iar alții se ridicau în capul oaselor să-și aranjeze pernele, înainte să pice din nou pe saltele. După o vreme, tot acest zgomot se transformă într-un murmur ritmat și monoton care aducea cu un imn cântat pe nas.

Zgomotul de afară era și el înăbușit, dar Teddy auzea cum furtuna zgârie și lovește fundația clădirii și-și dorea să fi fost și acolo jos ferestre, să poată vedea lumina stranie a furtunii, pe care trebuie că o dăduse cerului.

Se gândi la ce-i spusese Cawley. Întrebarea nu era „dacă", ci „când".

Oare chiar avea impulsuri sinucigașe?

Probabil că da. Nu trecuse nici măcar o zi de când murise Dolores în care să nu se fi gândit să i se alăture. Uneori, mergea chiar mai departe. Uneori, i se părea că a continua să trăiască era un act de lașitate. Ce rost mai avea să cumpere de mâncare, să facă plinul la Chrysler, să se bărbierească, să-și pună șosete, să stea la vreo coadă, să-și aleagă cravate, să-și calce câte o cămașă, să se spele pe față, să se pieptene, să încaseze cecuri, să-și reînnoiască permisul de conducere,

să urineze, să mănânce – singur, întotdeauna singur –, să meargă la film, să cumpere discuri, să achite facturi și iar să se bărbierească, iar să se spele, iar să doarmă și să se trezească iarăși...?

Dacă nimic din toate astea nu-l aducea mai aproape de ea?

Știa că ar fi trebuit să meargă mai departe. Să-și revină. Să lase totul în urmă. Cei câțiva prieteni rătăciți pe care îi mai avea, cele câteva rude îi spuseseră să facă măcar atât, și știa că dacă ar fi putut să se privească din afară, i-ar fi spus celuilalt Teddy să se adune, să se stăpânească și să-și trăiască viața.

Dar ca să facă asta, ar fi trebuit s-o pună pe Dolores pe un raft, s-o lase să se prăfuiască, să adune atâta praf încât să-i atenueze în cele din urmă amintirea. Să amuțească această amintire. Până când avea să devină mai puțin o persoană care a trăit cândva și tot mai mult himera unei astfel de persoane.

Toată lumea spune: „Mergi mai departe. Mai departe spre ce? Spre viața asta de căcat? Cum să mi-o scot din minte? Până acum n-am reușit, de ce mi-ar reuși de aici înainte? Cum voi putea reuși să nu mă mai gândesc la tine, asta-i tot ce întreb. Vreau să te țin în brațe din nou, să te miros și, da, în același timp, vreau să dispari din mintea... Te rog, te implor, dispari...

Își dorea să nu fi luat pastilele alea. Era foarte treaz la trei dimineața. Era treaz și îi auzea vocea, și simțea în vocea ei răsăritul soarelui, accentul ei ușor de Boston în care-l iubea. Își aminti cum îi spunea că-l iubește „pentru tă'deauna". Zâmbi în întuneric... O putea auzi, și-i vedea dinții, genele, pofta carnală ce-o avea în ochi în diminețile de duminică.

Noaptea aceea în care o întâlnise la Cocoanut Grove. Orchestra interpreta o compoziție pentru suflători, zgomotoasă, iar atmosfera era argintată de fumul de țigară. Toată lumea era pusă la patru ace – marinari și soldați în cele mai

bune uniforme ale lor, îmbrăcați în alb, în albastru, în gri, civili cu cravate țipătoare înflorate, în costume la două rânduri cu batiste albe așezate cu dichis în buzunarele de la piept, pălării cu boruri așezate pe mese, și femei, femei peste tot. Dansau chiar și în drum spre toaletă ca să-și pudreze nasul. Dansau mișcându-se de la o masă la alta, se suceau și se-nvârteau în vârful degetelor de la picioare chiar și aprinzându-și țigările și deschizându-și pudrierele, aruncând priviri fugitive spre bar. Dădeau capul pe spate, râzând, iar în părul lor aveau reflexe de satin și jucau ape când se mișcau.

Teddy se dusese acolo cu Frankie Gordon, un alt ofițer din Serviciile Secrete, și cu alți câțiva tipi, toți urmând să plece peste ocean într-o săptămână. Însă îl lăsă pe Frankie în plata Domnului în momentul în care o zări. Îl părăsi în mijlocul conversației și o luă spre ringul de dans, o pierdu din vedere câteva clipe în îmbulzeala care-i despărțea, căci toată lumea se împingea și se dădea la o parte să facă loc unui marinar care dansa cu o blondă într-o rochie albă. Marinarul o învârtea pe spinare, apoi o arunca deasupra capului, o prindea în brațe, și-o lăsa să alunece spre podea în aplauzele fulminante ale mulțimii, iar Teddy zări din nou strălucirea violetă a rochiei ei.

Era o rochie frumoasă și tocmai culoarea i-a atras mai întâi privirile. Însă erau multe rochii frumoase acolo, în noaptea aceea, prea multe ca să le numere pe toate, deci nu rochia fusese cea care îi atrăsese atenția, ci felul în care o purta ea. Cumva agitată. Autoconștientă. O atingea cu un aer ușor nesigur. O aranja și iar o aranja. Îi netezea cu palma pernițele de la umeri. Era închiriată. Sau împrumutată. Nu mai purtase o astfel de rochie înainte. Iar asta o înspăimânta. Atât de mult încât nu putea spune cu exactitate dacă bărbații și femeile o priveau cu jind, invidioși sau cu milă.

Observă că Teddy o privea tocmai când își scotea degetul mare din breteaua sutienului. Își plecă ochii și roși până în vârful urechilor, apoi ridică din nou privirea și văzu că

Teddy se uită drept în ochii ei, gândind „și eu mă simt aiurea în adunarea asta". Își dorea ca gândul acesta să se prelingă pe ringul de dans până la ea. Și poate că tocmai asta s-a întâmplat de vreme ce ea-i zâmbi, un zâmbet care era mai mult recunoscător decât începutul unui flirt, iar Teddy îl lăsă baltă pe Frankie Gordon care vorbea despre magazinele de alimente din Iowa sau ceva de genul ăsta, și când reuși să treacă de cordonul asudat al dansatorilor, își dădu seama că nu avea nimic să-i spună. Ce-ar fi putut să-i spună? Frumoasă rochie...? Pot să-ți iau ceva de băut? Ce ochi frumoși ai?

Ea a fost cea care îl întrebă:

— Te-ai rătăcit?

El era la mutare acum. Se uită în jos la ea. Era o femeie mărunțică, n-avea mai mult de 1,65. Incredibil de drăguță. Dar nu în felul acela la modă, așa cum erau majoritatea femeilor de acolo, cu nasurile, coafurile și buzele lor perfecte. Era ceva brut pe fața ei, poate ochii puțin prea depărtați și atât de mari încât păreau nepotriviți cu fețișoara ei, ori poate bărbia nehotărâtă.

— Puțin, răspunse el.

— Păi, ce anume cauți?

A răspuns înainte să se gândească să-și rețină vorba:

— Pe tine.

Ochii ei se măriră, iar Teddy remarcă o strălucire irizată, metalică în ochiul ei stâng și îl apucă groaza la gândul că o dăduse în bară, că se purtase ca un Romeo, prea îndrăzneț, prea plin de el.

Pe tine.

De unde naiba îi venise să spună una ca asta?

Ce naiba avea de gând să...

— Păi..., începu ea.

El ar fi vrut să fugă. Nu putea să-i mai suporte privirea nici măcar o clipă.

— ...cel puțin n-a trebuit să mergi prea departe.

Simți un zâmbet târnp întinzându-i-se pe față. Se văzu reflectat de privirea ei. Un țărănoi. Un tembel. Era așa de fericit că nici respire nu mai putea.

— Nu, domnișoară, se pare că nu.

— Dumnezeule, spuse ea, aplecându-se spre el, cu paharul de martini la piept.

— Ce e?

— Și tu ești din alt film... Ca și mine... Nu-i așa, soldat?

ÎN TAXI, LIPIT DE GEAM, ea fiind în spate cu prietena ei, Linda Cox, care se întinse să-i dea șoferului un bilet pe care era scrisă o adresă, Teddy spuse:

— Dolores...

— Edward...

El râse.

— Ce este?

Teddy ridică o mână.

— Nimic.

— Nu... Spune ce este.

— Nimeni nu-mi spune Edward, în afară de mama.

— Teddy, atunci.

Îi plăcea felul în care îi pronunța ea numele.

— Da.

— Teddy, spuse ea din nou, de parcă voia să audă încă o dată cum sună.

— Auzi, care e numele tău de familie?

— Chanal.

Teddy ridică o sprânceană.

— Știu. Nu mi se potrivește. Sună foarte pompos.

— Pot să te sun?

— Poți să reții cifre?

Teddy zâmbi.

— Sincer să fiu...

— Winter Hill șase-patru-trei-patru-șase..., zise ea.

Rămase pe trotuar în timp ce taxiul se îndepărta, iar amintirea feței ei la doar câțiva centimetri de a lui – în taxi, pe ringul de dans – aproape că-i scurtcircuită creierul, aproape că-i șterse din memorie numele și adresa ei.

Își zise: deci asta înseamnă să iubești. Nu era nicio logică în asta: abia ce-o cunoscuse. Dar asta nu schimba nimic. O întâlnise pe femeia pe care o știa cumva dinainte de a se naște. Femeia visurilor lui, la care, până atunci, nici măcar nu îndrăznise să se gândească.

Dolores. Acum era pe bancheta din spate a taxiului, gândindu-se la el așa cum și el se gândea la ea.

Dolores.

Tot ce-și dorise vreodată căpătase acum un nume.

TEDDY SE RĂSUCI ÎN PAT, se dădu jos și cotrobăi până își găsi agenda și o cutie de chibrituri. Aprinse un băț dintr-o mișcare a degetului mare și îl ridică deasupra paginii pe care o scrisese afară, în furtună. A ars patru chibrituri înainte să asocieze numerele cu litere.

18-1-4-9-5-4-19-1-12-4-23-14-5

R-A-D-I-E-D-S-A-L-D-W-N-E

Odată isprăvită această operație, nu-i luă mult să dezlege codul. Două bețe de chibrit arse mai târziu, Teddy avea în față numele. Vântul intra pe sub fereastră și îi răcorea degetele.

Andrew Laeddis.

Simțind flacăra chibritului tot mai aproape de deget, Teddy se uită la Chuck, care dormea două paturi mai încolo. Spera că toate astea nu vor dăuna cu nimic carierei lui. N-ar fi trebuit. Teddy avea să-și asume întreaga vină. Chuck avea să fie în regulă. Parcă era învăluit de o aură invizibilă – orice s-ar fi întâmplat, Chuck avea să scape neatins.

Se mai uită o dată la foaia din fața lui, îi mai aruncă o ultimă privire înainte să se stingă chibritul.

Azi am să te găsesc, Laeddis. Dacă nu-i datorez lui Dolores viața mea, îi datorez măcar atât.

Am să te găsesc.

Am să te ucid.

ZIUA A TREIA

Pacientul șaizeci și șapte

14

CELE DOUĂ CASE DIN AFARA zidului – cea a gardianului-șef și cea a lui Cawley – fuseseră lovite direct. Jumătate din acoperișul casei lui Cawley era distrus, țigla zburase ca un stol de păsări pe deasupra curții spitalului. Un copac intrase prin fereastra sufrageriei gardianului-șef, a spart panoul de protecție montat pe ea și a căzut înăuntru, cu rădăcini cu tot. Tot complexul era plin de scoici, de crengi și de apă. Țigla de pe casa lui Cawley, câțiva șobolani morți, grămezi de mere îmbibate de apă, toate murdare de nisip. Fundația spitalului arăta de parcă cineva ar fi dat cu pickhammerul în ea. În Corpul A se spărseseră câteva ferestre, iar pe acoperiș barele de susținere ale câtorva becuri fuseseră răsucite ca niște pompadururi. Două dintre căsuțele personalului erau acum doar mormane de moloz, iar alte două erau prăbușite într-o rână. Dormitoarele asistentelor și ale infirmierilor rămăseseră și ele fără câteva ferestre și suferiseră câteva stricăciuni cauzate de apă. Corpul B scăpase neatins. Vijelia nu-i lăsase nici măcar un semn. Pe toată întinderea insulei, Teddy văzu copaci cu coroanele smulse, cu crengile dezgolite îndreptate spre cer ca niște sulițe.

Aerul era iarăși mort, dens și mohorât. Ploaia cădea într-o perdea monotonă și constantă. Tot țărmul era acoperit de pești morți. Când ieșiseră prima dată dimineața, o plătică

de mare se zbătea și se zvârcolea în pasaj, privind trist cu un ochi umflat, singurul care-i mai rămăsese, către mare.

Teddy și Chuck se uitau la McPherson și la un gardian care încercau să repună pe roți un jeep, răsturnat pe o parte. Au încercat să-l pornească, dar abia la a cincea încercare au reușit. Au ieșit pe poartă și, un minut mai târziu, Teddy îi zări urcând panta din spatele spitalului, îndreptându-se către corpul C.

Cawley intră în complex, se opri să ia o bucată din acoperișul casei lui și o privi câteva clipe înainte s-o arunce din nou pe pământul îmbibat de apă. Privirea lui mătură de două ori peste Teddy și Chuck înainte să-i recunoască, îmbrăcați cum erau în uniformele albe de infirmieri, cu impermeabilele și pălăriile negre, de șerif. Le zâmbi ironic și părea gata să se îndrepte spre ei în momentul în care un doctor, cu un stetoscop împrejurul gâtului, ieși din spital și se îndreptă în fugă spre el.

— Numărul doi s-a dus. Nu-l putem resuscita. Mai avem două cazuri grave. O să moară, John.

— Unde-i Harry?

— El se ocupă de asta, dar nu reușește să încarce defibrilatorul. La ce-i bun generatorul de rezervă, dacă nu-l poți folosi?

— Bine. Hai să intrăm.

Au intrat în spital, iar Teddy întrebă:

— Le-a picat generatorul de rezervă?

— Chestii din astea se pot întâmpla în timpul unui uragan, răspunse Chuck.

— Vezi vreo lumină?

Chuck se uită la ferestrele din jur:

— Nu.

— Crezi că s-a prăjit tot sistemul electric?

— Tot ce se poate.

— Asta înseamnă și gardurile electrificate.

Chuck se aplecă și luă de jos un măr adus de apă la picioarele sale. Își roti torsul, ridicând piciorul și aruncă mărul în gard:

— Mingea unu...

Se întoarse spre Teddy.

— Da. Și gardurile.

— Probabil că a picat tot sistemul de siguranță. Porțile. Ușile.

— Doamne-ajută, zise Chuck, luând alt măr, pe care-l aruncă în sus deasupra capului și-l prinse la spate.

— Vrei să intri în fortul ăla, așa-i?

Teddy își ridică obrazul în ploaia măruntă.

— Pare o zi perfectă pentru asta, nu?

Gardianul-șef, însoțit de alți trei gardieni, reintră în curtea complexului la volanul unui jeep din ale cărui cauciucuri șiroia apa. Îi văzu pe Teddy și pe Chuck stând degeaba în curte și chestia asta părea să-l enerveze. Cei doi și-au dat seama că-i confunda cu niște infirmieri, cum făcuse și Cawley, și că îl scotea din sărite că nu aveau greble sau pompe de apă în mâini. Trecu totuși mai departe, concentrându-se la treburi ce păreau mai importante. Teddy își dădu seama că încă nu-i auzise vocea și se întrebă dacă era sumbră precum părul sau lipsită de nuanțe precum pielea lui albă.

— Atunci, probabil c-ar trebui să mergem, spuse Chuck. Chestia asta n-o să dureze o veșnicie.

Teddy o luă spre poartă.

Chuck îl ajunse din urmă:

— Aș fluiera, dar mi-e prea uscată gura.

— Ți-e frică? întrebă Teddy încet.

— Cred că mai corect ar fi să spunem că-s căcat la cur, șefu'.

Aruncă mărul într-o altă secțiune a zidului.

S-au apropiat de poartă, iar gardianul de acolo, care avea o fețișoară de copil, dar o privire crudă, le-a zis:

— Toți infirmierii trebuie să meargă la domnul Willis, în biroul administratorului. Misiunea voastră-i să faceți curățenie.

Chuck și Teddy își priviră straiele albe.

Chuck spuse:

— Ouă Benedict.

Teddy dădu din cap.

— Mulțumesc. Chiar mă întrebam. Și la prânz?

— Sandviș Reuben.

Teddy se întoarse către gardian și îi arătă rapid insigna.

— Hainele noastre sunt încă la spălătorie.

Gardianul privi insigna în treacăt, apoi se uită la Chuck așteptând.

Chuck oftă, își scoase portofelul și îl deschise chiar sub nasul gardianului.

Acesta întrebă:

— Ce treabă aveți dincolo de ziduri? Pacientul dispărut a fost găsit.

Teddy simțea că orice explicație ar fi dat, i-ar fi făcut să pară slabi și ar fi înclinat balanța puterii de partea răhățelului ăstuia. Teddy comandase peste câteva duzini de căcăcioși din ăștia în timpul războiului. Mulți dintre ei nu se mai întorseseră acasă, iar Teddy se întrebase adeseori dacă cineva chiar suferise după ei. Nu puteai educa genul ăsta de cretini, nu-i puteai învăța nimic. Dar îi puteai face să dea înapoi, dacă înțelegeai că singurul lucru pe care îl respectau de fapt era puterea.

Teddy se apropie de el, îi cercetă fața cu un zâmbet abia înflorit în colțul buzelor, așteptând până când puștanul îl privi drept în ochi:

— Ne ducem să ne plimbăm puțin.

— Nu aveți autorizație.

— Ba da, avem.

Teddy se apropie mai mult de el, până când băiatul a trebuit să-și ridice privirea. Îi simțea respirația.

— Suntem șerifi federali pe o proprietate federală. Asta-i ca o autorizație de la însuși Dumnezeu. Noi nu-ți dăm socoteală ție. Nu avem ce explicații să-ți dăm ție. Dacă vrem să-ți zburăm puța cu un glonț, niciun tribunal nu va arunca măcar un ochi la cazul tău.

Teddy se mai aplecă puțin:

— Așa că deschide dracului poarta.

Puștiul încercă să-l privească pe Teddy în ochi. Înghiți greu. Încercă să-și înăsprească căutătura. Teddy îi spuse:

— Îți mai spun o dată. Deschide poarta.

— Bine.

— Nu cred că te-am auzit.

— Da, domnule.

Teddy îl mai privi crunt câteva secunde și expiră cu zgomot direct în nările lui.

— Binișor, fiule. S-a-nțeles?...

— Da, să trăiți! răspunse gardianul reflex, cu mărul lui Adam urcând și coborând.

Întoarse cheia, împinse poarta, iar Teddy trecu dincolo fără să arunce măcar o privire înapoi. O luară la dreapta și merseră o vreme de-a lungul zidului. În cele din urmă, Chuck spuse:

— Mișto treaba cu „s-a-nțeles!"

Teddy se uită la el.

— Până și mie mi-a plăcut faza.

— Ai fost o curvă fără suflet dincolo de ocean, așa-i?

— Am fost sergent într-un batalion, cu o grămadă de puști sub comanda mea. Jumătate din ei au murit fără să apuce să și-o tragă măcar o dată. Nu tre' să fii amabil dacă vrei să te respecte, tre' să le bagi spaima-n oase...

— Așa-i, dom'le sergent. Să fiu al dracu' dacă nu-i așa.

Chuck îl salută milităreste.

— Chiar dacă a picat curentul, știi, nu?, că încercăm să ne infiltrăm într-un fort?

— Da, n-am uitat.

— Vreo idee?

— Nu.

— Crezi că au vreun șanț de jur împrejur? Asta ar fi ceva.

— Poate și niște cazane de ulei încins pe creneluri.

— Arcași, spuse Chuck. Dacă au arcași, Teddy...

— Și noi nu ne-am luat armurile...

Teddy păși peste un trunchi de copac prăbușit. Pământul era umed, acoperit de frunze jilave. În fața lor se zărea prin vegetația rară fortul cu zidurile sale cenușii și impunătoare. Se vedeau și urmele de la cauciucurile jeepurilor care trecuseră pe acolo toată dimineața.

— Gardianul ăla avea dreptate, spuse Chuck.

— Cum așa?

— Acum, că au găsit-o pe Rachel, autoritatea noastră aici – atâta câtă era – a dispărut cu totul. Dacă ne prind, șefu', nu vom putea da nicio explicație logică.

Teddy resimțea freamătul vegetației în spatele ochilor. Se simțea epuizat, puțin amețit. Dormise doar patru ore, ajutat de medicamente, dormise prost și avusese coșmaruri. Ploaia măruntă îi lovea creștetul pălăriei și băltea pe boruri. Creierul îi vâjâia, imperceptibil aproape, dar îi vâjâia. Dacă feribotul ar fi venit în ziua aceea – deși era puțin probabil –, o parte din el își dorea să sară în el și să plece. Să plece naibii de pe pietroiul ăsta. Dar dacă s-ar fi întors fără nimic, fără nicio dovadă pentru senatorul Hurly și fără certificatul de deces al lui Laeddis, putea să spună că ratase misiunea. Tot în pragul sinuciderii ar fi fost, dar cu conștiința încărcată că nu făcuse nimic să schimbe lucrurile. Își deschise carnețelul:

— Grămezile alea de pietricele pe care ni le-a lăsat Rachel ieri... Uite-aici codul spart.

Îi întinse agenda lui Chuck. Chuck o luă, acoperind-o cu mâna și o apropie de piept.

— Deci, e aici.

— Da, e-aici.

— Pacientul șaizeci și șapte, crezi?

— Eu așa zic.

Teddy se opri lângă o ridicătură la mijlocul unei pante noroioase.

— Poți să te întorci, Chuck. Nu-i nevoie să te implici și tu în asta.

Chuck îl privi, apoi flutură agenda către el:

— Suntem șerifi federali, Teddy. Ce fac șerifii de obicei?

Teddy zâmbi:

— Intră pe ușa din față.

— Primii, spuse Chuck. Intrăm primii pe ușa din față. N-o să stăm să așteptăm vreun polițai de oraș mâncător de gogoși să ne acopere spatele, dacă timpul ne presează. Intrăm pe ușa aia nenorocită.

— Da, așa-i.

— Bun, spuse Chuck, apoi îi întinse carnețelul lui Teddy și-și continuară drumul către fort.

Abia ce-a aruncat o privire mai de-aproape când nu-i mai despărțea de fort decât un șir de copaci și un mic tăpșan, că Chuck spuse ceea ce gândea și Teddy:

— Am pus-o.

Gardul care în mod normal l-ar fi împrejmuit fusese rupt pe-alocuri și culcat la pământ. Unele bucăți zăceau la pământ, altele fuseseră aruncate către liziera îndepărtată a pădurii, iar restul rămăseseră așa cum le lăsase urgia.

Gardieni înarmați patrulau zona. Unii dintre ei făceau ronduri în jeepuri. Un grup de infirmieri adunau resturile din exterior, iar un alt grup se căznea cu trunchiul unui copac masiv ce se răsturnase și rămăsese sprijinit de zid. Nu era niciun șanț de protecție, doar o singură poartă, una mică și roșie din tablă ondulată de fier, se deschidea în mijlocul zidului. Gardienii stăteau de pază pe crestele zidului, cu puștile pe umăr sau la piept. Cele câteva ferestruici tăiate în pereți aveau grilaje. Dincoace de poartă nu era de văzut

niciun pacient, încătușat sau nu. Doar gardieni și infirmieri, în număr egal.

Teddy văzu că doi dintre gardienii de pe coama zidului se dau într-o parte, iar câțiva infirmieri, apropiindu-se de marginea lui, strigă la cei de jos să se dea la o parte. S-au căznit să tragă o jumătate de copac pe marginea zidului, apoi îl împinseră peste ea până când copacul începu să se balanseze. Infirmierii au dispărut din câmpul vizual al lui Teddy, mergând în spatele copacului, împingându-l. Jumătatea de copac se mai mișcă înainte câțiva centimetri până când, în cele din urmă, se desprinse și căzu zdrobindu-se de sol în strigătele de avertizare ale oamenilor. Infirmierii au venit iar până la marginea zidului și și-au admirat opera, strângându-și mâinile și bătându-se pe umeri.

— Tre' să existe o cale, nu? zise Chuck. Poate conductele de scurgere a apei sau pentru gunoi. Am putea intra pe acolo.

Teddy scutură din cap.

— De ce să ne chinuim? O să intrăm pur și simplu.

— Aha... Așa cum a ieșit Rachel din corpul B? Înțeleg. Să luăm și noi niște praf invizibil din ăla. Bună idee.

Chuck se încruntă, dar Teddy îl apucă de gulerul pelerinei de ploaie.

— Nu suntem îmbrăcați în uniforme de polițiști, Chuck. Înțelegi ce spun?

Chuck privi spre infirmierii care lucrau dincolo de poartă, îl văzu pe unul dintre ei cu o ceașcă de cafea în mână, din care ieșea abur încolăcindu-se ca un șarpe.

— Amin, spuse. Amin, frate.

AU COBORÂT SPRE FORT, pe potecă, fumând și pălăvrăgind. După ce traversaseră jumătate din câmp, au dat de un gardian care ținea fără convingere o armă cu țeava îndreptată spre pământ.

Teddy spuse:

— Ne-au trimis încoace. Ziceau ceva de un copac căzut pe acoperiș.

Gardianul privi înapoia sa, peste umăr:

— Aia da... S-a rezolvat.

— Mișto, spuse Teddy și dădu să se întoarcă.

— Ho, șmechere, stai așa, zise gardianul, că treabă e câtă vrei.

Se întoarseră.

Teddy spuse:

— Aveți treizeci de inși care lucrează la gardul ăla.

— Da, da' înăuntru e vraiște. N-o să dărâme furtuna șandramaua asta, dar de intrat, tot reușește să intre și-năuntru. Pricepi?

— Da, sigur.

— DE UNDE PUTEM LUA și noi niște spălătoare? îl întrebă Chuck pe gardianul care se rezemase leneș de ușă.

Le arătă cu degetul și deschise ușa, iar cei doi intrară în holul de primire.

— Nu vreau să par nerecunoscător, dar a fost prea ușor, spuse Chuck.

— Nu te mai gândi atât. Uneori, pur și simplu, ai noroc.

Ușa se închise în urma lor.

— Noroc? întrebă Chuck cu o vibrație stranie în voce. Așa îi spunem acum?

— Da, așa îi spunem acum.

Primul lucru care-l izbi pe Teddy a fost mirosul. Un iz puternic de dezinfectant industrial ce încerca zadarnic să acopere duhoarea de vomă, rahat, transpirație și, cel mai pregnant dintre toate, urină. Apoi mai era zgomotul care părea să se acumuleze venind de peste tot, din spatele clădirii sau de la nivelele superioare: picioare care alergau, bufnituri reverberate de zidurile groase, țipete ascuțite ce zgâriau

urechea și se opreau la fel de brusc cum începuseră, hărmălaia pătrunzătoare făcută de mai multe voci, vorbind toate deodată.

La un moment dat, cineva strigă:

— Nu poți face chestia asta. Nu se poate, ce pălăria mea... Mă-nțelegi? Nu se poate. Cară-te de aici.

Apoi, vocea se stinse.

Undeva deasupra lor, dincolo de curba unei scări de piatră, cineva cânta „O sută de sticle de bere-n perete". Termină a șaptezeci și șaptea sticlă și o începu pe a șaptezeci și șasea.

Două bidoane cu cafea stăteau pe o masă de jucat cărți lângă vrafuri de pahare de carton și sticle de lapte. Un gardian ce stătea la o altă masă la baza scărilor îi privi zâmbind.

— Prima dată, nu?

Teddy se uită la el tocmai când zgomotele dinainte erau înlocuite de altele noi, ca într-o orgie sonoră nesfârșită, asaltând urechile din toate părțile.

— Da. Am auzit ceva povești, dar...

— Te obișnuiești și cu asta, spuse gardianul. Te obișnuiești cu orice.

— Adevăr grăit-ai.

— Dacă nu lucrați pe acoperiș, vă puteți lăsa hainele și pălăriile în camera din spatele meu.

— Pe noi ne-au trimis pentru acoperiș, spuse Teddy.

— Pe cine ați enervat? întrebă gardianul.

Făcu un semn cu mâna.

— O luați pe scările alea. Cei mai mulți dintre țăcăniții de la noi sunt legați acum de paturi, dar sunt și câțiva care zburdă liberi. Dacă vedeți vreunul, strigați. Orice-ar fi, nu încercați să-i potoliți voi. Aici nu-i corpul A. Căcănarii ăștia or să vă ucidă. Ne-am înțeles?

— Da.

Au apucat-o în sus pe scări, dar gardianul strigă după ei:

— Stați o clipă.

S-au oprit și s-au uitat în urmă.

Gardianul zâmbea și ținea un deget îndreptat către ei.

Chuck și Teddy așteptau.

— Eu vă știu pe voi.

Avea ceva melodios în voce.

Teddy nu zise nimic. Și nici Chuck nu putea vorbi.

— Eu *vă știu* pe voi, repetă gardianul.

— Da? reuși să întrebe Teddy.

— Da. Voi sunteți ăia care v-ați pricopsit cu repararea acoperișului pe ploaia asta împuțită.

Începu să râdă, întinse și mai mult degetul și cu cealaltă palmă lovi masa.

— Da, noi suntem ăia, spuse Chuck. Ha, ha, ce-am mai râs!

— Ha, ha... să-mi bag picioarele...

Teddy îndreptă și el degetul spre gardian:

— Ne-ai prins, amice.

Se întoarseră către scări.

— Ne-ai prins, ce mai...

Râsul imbecilului îi urmă în sus pe scări. La primul etaj s-au oprit. Aveau în față un hol mare cu un tavan boltit din tablă de cupru, iar pardoseala de sub picioarele lor era atât de lustruită încât strălucea. Teddy își dădu seama că dacă ar fi aruncat o minge sau unul din merele lui Chuck nu ar fi atins capătul holului. Era pustiu, iar ușa din fața lor era întredeschisă. Teddy simți fiori pe șira spinării când intră acolo pentru că îi amintea de celălalt, cel pe care-l văzuse în vis, unde Laeddis îi oferise ceva de băut, iar Rachel își măcelărise copiii. Cu greu s-ar fi putut spune că semănau – cel din vis avea ferestre înalte și draperii groase, parchet și candelabre opulente –, dar semănau destul.

Chuck îl bătu pe umăr, iar Teddy simți că transpirația începe să i se prelingă pe grumaz.

— Repet, zise Chuck cu un zâmbet abia schițat, a fost prea ușor. Unde e gardianul de la ușa asta? De ce nu e încuiată?

Teddy o vedea pe Rachel, cu părul vâlvoi, țipând, trecând prin încăpere, ținând în mână o secure.

— Nu știu.

Chuck se aplecă și îi șopti în ureche.

— E o înscenare, șefu'...

Teddy porni spre celălalt capăt. Îl durea capul din lipsă de somn. De la ploaie. De la strigătele înăbușite și de la zgomotul de pași alergând deasupra lor. Cei doi băieței și fetița se țineau de mână și priveau în urmă, peste umăr. Tremurau.

Teddy îl auzi iarăși pe pacientul care cânta.

— ...Du una jos, dă-o mai departe, cinzeci și patru de sticle de bere-n perete...

Și iar i-au trecut prin fața ochilor, cei doi băieți și fata, înotând prin aerul ce vălurea, iar Teddy văzu pastilele galbene pe care Cawley i le pusese în mână seara trecută și simți un acces de greață în stomac.

— Cinzeci și patru de sticle de bere-n perete, cinzeci și patru de sticle de bere-n...

— Trebuie să ne întoarcem, Teddy. Trebuie să ieșim de aici. Treaba asta nu e în regulă. Și eu simt asta, și tu simți asta.

La celălalt capăt al holului, un om sări direct în prag. Era desculț și cu bustul gol, purtând doar o pereche de pantaloni de pijama. Avea capul ras, dar restul trăsăturilor erau imposibil de deslușit în semiîntuneric.

— Salut.

— Bună.

Teddy grăbi pasul.

Omul nu zise decât:

— Mâță... Tu ești..., și dispăru dintr-o săritură.

Chuck îl ajunse din urmă pe Teddy.

— Șefule, pentru numele lui Dumnezeu...

Era pe aici, pe undeva. Laeddis. Aici undeva. Teddy îl simțea aproape.

Ajunși în capătul holului, au dat într-un larg palier de ciment și de o scară care cobora abrupt și se pierdea în întuneric. O altă scară urca spre locul de unde se auzeau urletele și bubuielile devenite acum din ce în ce mai puternice. Teddy auzi zgomot de metal și de lanțuri. Auzi pe cineva strigând:

— Billings... Stai cuminte, băiete. N-ai unde să fugi. Înțelegi...?

Teddy auzi dintr-odată o răsuflare foarte aproape. Întoarse capul spre stânga și descoperi că tipul cu capul ras era la doar câțiva centimetri de el.

— Tu ești, spuse tipul și-i împunse brațul lui Teddy cu degetul arătător.

Teddy privi fața luminată de bucurie a tipului.

— Eu sunt.

— Bine-nțeles, dar eu sunt atât de aproape, spuse. Ar fi de-ajuns să-ți miști încheietura și aș fi eu, și apoi mi-aș mișca eu încheietura și-ai fi tu, și am putea s-o ținem așa ore întregi, poate chiar o zi întreagă, să fii tu, apoi eu, iar și iar, să nu mai mâncăm nici la micul dejun, nici de cină, s-o tot ținem așa.

— Dar ce-ar fi așa distractiv în chestia asta? întrebă Teddy.

— Tu știi ce-i acolo? tipul făcu un semn în direcția scărilor. În mare?

— Pește.

— Pește, repetă individul dând din cap. Așa e, foarte bine. Pește, da. Foarte mult pește. Da, pește, bine, foarte bine, dar în afară de asta? Submarine. Da. Submarine sovietice. La trei sute, poate patru sute de kilometri de țărmul nostru. Știm asta, nu? Așa ni s-a spus. Și ne-am obișnuit cu ideea. Uităm, sigur. Adică, bine, sunt submarine. Mulțumim de informație. Au devenit parte din viața noastră de zi cu zi. Știm că sunt acolo și nu putem să ne luăm gândul de la ele. Da? Sunt acolo și sunt dotate cu rachete. Care pot fi îndreptate către New York sau Washington. Spre Boston. Și ele sunt acolo. Așteptând. Te-a deranjat asta vreodată?

Teddy îl auzi pe Chuck lângă el, respirând încet, așteptând să intre și el în vorbă.

Teddy răspunse:

— După cum ai zis și tu, încerc să nu mă gândesc prea mult la asta.

— Îhî.

Individul scutură din cap. Își scărpină bărbia nerasă.

— Auzim și noi lucruri aici. N-ai crede, dar chiar auzim. Mai vine câte unul nou, ne mai spune una alta. Vorbesc gardienii. Voi, infirmierii. Știm, știm. Despre lumea de afară. Despre testele cu bombe nucleare, despre atoluri. Știi cum funcționează o bombă cu hidrogen?

— Cu hidrogen? întrebă Teddy.

— Da, da, foarte bine, foarte bine.

Tipul dădu din cap de câteva ori.

— Da, da, și cu toate astea, nu funcționează precum majoritatea bombelor. Dacă arunci o bombă obișnuită, chiar și una atomică, explodează. Nu? Așa-i. Dar o bombă cu hidrogen face implozie. Cade în ea însăși și trece printr-o serie de procese, de colapsări interne, multe, multe... Și toate colapsurile astea interne creează masă și densitate. Înțelegi tu...? Furia asta autodistructivă creează un monstru de o cu totul altă factură. Înțelegi? Chiar înțelegi? Cu cât e mai intens colapsul, cu cât e mai mare autodistrugerea, cu atât mai puternică devine. Și apoi... da... da... Rahat... Bum, poc, trosc... Când încetează să mai aibă vreo consistență se împrăștie. Creează o explozie din propria ei implozie, ceea ce înseamnă că este de o sută de ori, de o mie, de un milion de ori mai distrugătoare decât orice bombă din istorie. Asta e moștenirea noastră. Să nu uiți niciodată asta.

L-a mai bătut pe Teddy pe brat de câteva ori, ușor, de parcă ar fi bătut darabana pe brațul lui.

— Tu ești mâță. La puterea a zecea... Ha!

O luă în jos pe scări și îl auziră strigând „rahat" pe când cobora.

— Patruzeci și nouă de sticle de bere... Du una jos...

Teddy se uită la Chuck. Fața îi era lipsită de expresie. Expira pe gură.

— Ai dreptate, zise Teddy. Hai să ne cărăm de aici.

— Așa mai vii de acasă.

Din capul scărilor se auzi:

— Să mă ajute și pe mine cineva aici, Dumnezeule...

S-au uitat în sus și au văzut doi oameni prăbușindu-se încleștați pe scări. Unul purta uniforma de gardian, celălalt avea hainele albe ale pacienților. Se opriră în prima curbă a scărilor, pe cea mai largă dintre trepte. Pacientul avea o mână liberă pe care o înfundă în fața gardianului chiar sub ochiul stâng și-i smulse o fâșie de piele. Gardianul răcni, se smulse și își trase capul înapoi.

Teddy și Chuck se repeziră pe scări. Pacientul încercă să lovească din nou, dar Chuck îl prinse de mână, chiar de încheietură. Gardianul își duse mâna la ochi și dădu de sângele care-i curgea deja pe bărbie. Teddy auzea respirațiile tuturor, cântecul despre sticlele de bere, departe, ajunsese la patruzeci și două, și urma a patruzeci și una. Apoi îl văzu pe tipul de sub el cu gura larg deschisă și spuse: „Chuck, fii atent", după care îl pocni pe pacient cu podul palmei în frunte înainte ca acesta să apuce să-l muște pe Chuck de încheietură.

— Tre' să te dai jos de pe el, îi spuse gardianului. Hai, dă-te jos.

Gardianul ieși dintre picioarele pacientului și se târî două trepte mai încolo. Teddy veni până la pacient și îl apăsă puternic pe umăr, țintuindu-l pe pardoseală, apoi îl privi pe Chuck peste umăr. Bastonul tăie aerul șuierând printre ei și-i rupse nasul pacientului.

Teddy simți că trupul de sub el se înmoaie, iar Chuck zise:

— Cristoase...

Gardianul își lua iarăși elan, gata să lovească, dar Teddy se întoarse către pacient și îi blocă brațul cu cotul. Îi privi fața însângerată.

— Hei, hei... E rece... Hei!

Gardianul simțea în nări mirosul propriului sânge. Ridică iar bastonul.

Chuck spuse:

— Uită-te la mine. Uită-te la mine.

Ochii gardianului se îndreptară spre Chuck.

— Stai calm. Calmează-te, dracului. E inconștient.

Chuck lăsă încheietura pacientului, iar mâna căzu pe pieptul acestuia. Chuck se rezemă de perete, continuând să privească fix în ochii gardianului.

— Pricepi? întrebă încet.

Gardianul coborî privirea și lăsă în jos bastonul. Își tamponă rana din obraz cu cămașa și privi pata de sânge de pe pânză.

— Mi-a făcut o gaură în față.

Teddy se apropie și se uită la rană. Văzuse răni mult mai urâte; n-avea să moară dintr-atâta. Era totuși o rană urâtă. Niciun doctor n-ar fi putut să i-o vindece complet.

Îi spuse:

— O să fie bine. Câteva copci acolo.

De deasupra lor se auziră zgomote de corpuri și mobilă prăbușindu-se.

Chuck întrebă:

— E revoltă?

Gardianul inspiră și expiră de câteva ori, până când îi mai veni culoarea în obraji.

— Cam așa ceva.

— Dementii au capturat azilul? întrebă Chuck cu voce scăzută.

Puștiul se uită cu atenție la Teddy, apoi la Chuck:

— Încă nu.

Chuck scoase din buzunar o batistă și i-o întinse.

Puștiul dădu din cap în semn de mulțumire și și-o apăsă pe față.

Chuck ridică din nou încheietura pacientului, iar Teddy și-a dat seama că încearcă să vadă dacă mai are puls. Chuck lăsă mâna și îi ridică pacientului una dintre pleoape. Apoi se uită la Teddy.

— Va supraviețui.

— Să-l ridicăm, spuse Teddy.

Și-au trecut brațele pacientului pe după umeri și l-au urmat pe gardian în sus pe scări. Nu era foarte greu, dar scara era lungă și vârfurile picioarelor pacientului se tot loveau de trepte. Când au ajuns în capul scărilor, gardianul se întoarse spre ei. Părea mai bătrân, poate chiar mai inteligent.

— Voi sunteți șerifi federali, spuse.

— Poftim?

Dădu din cap.

— Voi sunteți. V-am văzut când ați venit.

Schiță un zâmbet spre Chuck.

— Cicatricea aia de pe fața ta, știi?

Chuck suspină.

— Ce faceți aici? întrebă puștiul.

— Îți salvăm fața, spuse Teddy.

Puștiul luă batista de pe rană, se uită la ea, apoi o puse la loc.

— Tipul pe care-l aveți acolo. Paul Vingis. Din Virginia de Vest. A ucis-o pe cumnată-sa și pe cele două fiice ale lui frate-său care era în Coreea, în război. Le-a ținut în pivniță, făcându-și mendrele cu ele, iar cadavrele putrezeau.

Teddy rezistă impulsului de a ieși de sub brațul lui Vingis, de a-l lăsa să cadă pe trepte.

— Adevărul e..., zise gardianul și își drese vocea. Adevărul e că mă dovedise.

Îi privi în ochi. Ai lui erau roșii.

— Cum te cheamă?

— Baker. Fred Baker.

Teddy îi strânse mâna.

— Fred... Îmi pare bine că te-am putut ajuta.

Puștiul privi spre vârfurile pantofilor lui, la petele de sânge de pe ei.

— Deci, ce faceți aici?

— Aruncăm o privire, spuse Teddy. Mai stăm vreo două minute și plecăm.

Puștiul rămase o vreme să cugete, iar lui Teddy ultimii doi ani din viața lui – pierderea lui Dolores, urmărirea lui Laeddis, faptul că aflase de acest loc, că dăduse de George Noyce și că auzise poveștile lui despre experimente cu droguri și operații pe creier, contactul cu senatorul Hurly, așteptarea momentului potrivit să traverseze portul cum așteptaseră să treacă canalul Mânecii către Normandia –, toate astea păreau să stea și să aștepte în tăcerea puștiului.

— Știți, spuse gardianul. Am lucrat în câteva locuri nasoale. Închisori, una de maximă securitate, un alt spital pentru nebuni periculoși.

Se uită spre ușă, iar ochii începură să i se mărească ca și cum i-ar fi venit să caște, dar nu deschise gura.

— Am fost deci în câteva locuri. Dar aici...?

Îi privi pe rând.

— Aici fac băieții treaba cum știu ei.

Se uită la Teddy, iar el încercă să-și dea seama care era răspunsul ascuns în privirea puștiului, dar acesta părea pierdut, privind undeva departe.

— Două minute...? zise dând din cap ca pentru sine. Bine. N-o să observe nimeni în toată nebuneala asta. Două minute și ieșiți, OK?

— Sigur, spuse Chuck.

— Și..., continuă puștiul zâmbindu-le, încercați să nu muriți în astea două minute, da? Tare mi-ar plăcea să nu muriți.

15

AU TRECUT DE UȘĂ ȘI AU INTRAT într-un sector de celule cu pereți masivi de granit și cu pardoseală de granit care se întindea pe toată lungimea fortului pe sub arcade late de trei metri și înalte de cinci. În ambele capete ale acestui sector erau ferestre înalte, singura lui sursă de lumină. Din tavan cădeau picături de apă, iar podeaua era plină de bălți. În dreapta și stânga erau celulele îngropate în întuneric.

Baker spuse:

— Generatorul principal a căzut cam pe la patru, azi-dimineață. Încuietorile sunt acționate electronic. Asta e una dintre cele mai noi inovații. Mișto idee, nu? Așa că, la patru, toate celulele s-au deschis. Din fericire, putem închide încuietorile astea și manual, așa că i-am băgat la loc și i-am închis. Dar unul din imbecilii ăștia are o cheie. Se fofilează pe-aici și deschide cel puțin o celulă înainte s-o șteargă iar.

— Poate e chelul, spuse Teddy.

Baker îl privi.

— Chelul? Da. L-am luat în calcul. Ne-am gândit c-ar putea fi el. Îl cheamă Litchfield.

— Joacă leapșa pe scara pe care tocmai am urcat noi. În partea de jos.

Baker îi îndrumă la a treia celulă, pe dreapta și o deschise.

— Băgați-l aici.

Le-au trebuit câteva secunde până să găsească patul în întuneric. Baker a aprins lanterna, îndreptând fascicolul de lumină spre interiorul celulei. Teddy și Chuck l-au pus pe Vingis pe pat. Acesta începu să mormăie ceva, iar sângele îi gâlgâi în nări.

— Trebuie să aduc niște ajutoare și să mergem după Litchfield. La subsol sunt tipii pe care nici măcar nu-i hrănim dacă nu suntem măcar șase. Dacă ies ăia, o să fie ca la Alamo[18] aici.

— Întâi, găsește un doctor.

Baker găsi încă o bucată curată de batistă și și-o apăsă pe rană.

— N-am timp.

— Pentru el, spuse Chuck.

Baker se uită în celulă printre gratii.

— Da. Bine. O s-aduc un doctor. Dar voi doi intrați și ieșiți rapid, da?

— Sigur. Adu-i un doctor, zise Chuck ieșind din celulă.

Baker o încuie:

— Mă ocup eu de asta.

O luă la fugă către ieșire, trecând pe lângă trei gardieni care târau un gigant cu barbă către celula lui.

— Ce crezi? întrebă Teddy.

Pe sub arcade zări un om lângă cea mai îndepărtată dintre ferestre, ținându-se de gratii, în timp ce niște gardieni se apropiau de el cu un furtun. Ochii începuseră să i se obișnuiască cu lumina slabă de pe coridor, dar întunericul din celule rămânea în continuare de nepătruns.

— Trebuie să fie niște dosare pe aici, pe undeva, spuse Chuck. Fie și numai pentru scopuri medicale. Tu îl cauți pe Laeddis, eu caut dosarele, bine?

— Și cam pe unde crezi tu c-ar putea fi dosarele alea?

---

[18] Localitate unde, între 23 februarie și 6 martie 1836, s-a purtat una din cele mai importante bătălii din timpul Revoluției din Texas, care a opus forțele armate ale Mexicului și ale statului Texas *(n.r.)*.

Chuck privi în urmă, către ușă.

— După cum se aude, e din ce în ce mai puțin periculos pe măsură ce urci. Presupun că biroul administratorului trebuie să fie undeva, sus.

— OK. Unde și când ne reîntâlnim?

— Cincisprezece minute.

Gardienii au reușit să pună furtunul în funcțiune, l-au dat jos de pe gratii pe pacient și tocmai îl târau pe podea înapoi spre celulă.

Unii pacienți băteau în ușile celulelor, alții gemeau, gemete atât de profunde și de însingurate că ai fi putut jura că vin de pe un câmp de luptă.

— Cincisprezece minute cred că sună bine. Ne întâlnim iarăși în holul mare?

— Da.

Și-au strâns mâinile. Chuck avea palma umedă, iar pe buza de sus un strop de sudoare.

— Ai grijă de tine, Teddy.

Un pacient se năpusti afară dintr-o celulă și trecu în goană pe lângă ei. Picioarele-i erau goale și murdare și alerga de parcă se antrena pentru vreo competiție de box – făcea pași elastici și pugila cu un adversar invizibil.

— O să văd ce pot face.

Îi zâmbi lui Chuck.

— Bine, atunci.

— Bine.

Chuck o luă spre ușă. Se opri să se uite înapoi. Teddy îl încurajă cu o mișcare a capului.

Chuck deschise ușa pe care au intrat doi infirmieri, venind de pe scară. Când Chuck dispăru după colț, unul dintre infirmieri îl întrebă pe Teddy:

— Ai văzut cumva Marea Speranță Albă trecând pe aici?

Teddy se uită în josul holului și-l văzu pe pacient dansând în loc pe călcâie, lovind aerul cu pumnii. Teddy li-l arătă cu degetul, și toți trei o luară înspre el.

— A fost boxer? întrebă Teddy.

Tipul din stânga lui, un negru înalt, mai în vârstă, întrebă:

— Veniți de pe plajă, așa-i? Din corpurile de odihnă. Ei bine, da, Willy, aici de față, crede că se antrenează pentru o bubuială cu Joe Louis la Madison Square Garden. Treaba e că nu-i nici pe departe cel mai grav caz de aici.

Se apropiau de pacient, iar Teddy îl văzu mărunțind văzduhul cu pumnii.

— O să fie nevoie de mai mult de trei oameni.

Infirmierul mai în vârstă chicoti.

— N-o să fie nevoie decât de unul singur. Sunt managerul lui. Nu știai?

Strigă:

— Hei, Willy, trebuie să-ți fac masaj, băiete. Nu mai ai decât o oră până la meci.

— Nu-mi trebuie niciun masaj, spuse Willy lovind aerul cu mișcări rapide.

— Nu pot să-mi las tichetul de masă să facă crampe, să i se înțepenească mușchii, spuse infirmierul, înțelegi?

— Nu mi s-au înțepenit mușchii decât când am luptat cu Jersey Joe.

— Și uite cum s-a terminat.

Willy își lăsă brațele să cadă pe lângă corp.

— Ai și tu dreptate.

— Hai la sala de antrenament, pe aici.

Infirmierul își mișcă mâna spre stânga cu o înfloritură.

— Nu mă atinge. Nu-mi place să fiu atins înainte de o luptă. Știi asta.

— Da, știu, războinicule.

Infirmierul deschise ușa celulei.

— Acum, hai înăuntru.

Willy o luă spre celulă.

— Chiar se aude... Publicul...

— Nu mai sunt locuri decât în picioare, băiete.

Teddy și celălalt infirmier continuau să meargă pe coridor. Infirmierul îi întinse o mână cafenie.

— Eu sunt Al.

Teddy îi strânse mâna.

— Eu sunt Teddy, Al. Îmi pare bine să te cunosc.

— De ce v-ați pregătit toți pentru exterior, Teddy?

Teddy își privi impermeabilul.

— Aveam treabă pe acoperiș. Dar am văzut un pacient pe scări. L-am fugărit până aici. Ne-am gândit că v-ar prinde bine o mână de ajutor.

Un șomoiog plin de fecale căzu pe pardoseală chiar lângă piciorul lui Teddy. Din întunericul unei celule se auzi un chicotit, dar Teddy continuă să privească înainte fără să se oprească.

Al spuse:

— Trebuie să stai cât mai pe mijloc. Chiar și așa, tot vei fi lovit de ce nici nu te aștepți, măcar o dată pe săptămână. Îți vezi omul?

— Nu, eu..., Teddy scutură din cap.

— Rahat.

— Ce e?

— Eu îl văd pe al meu.

Venea direct spre ei, șiroind de apă. Teddy văzu că gardienii lasă jos furtunul și încep să-l fugărească. Era un individ scund, cu păr roșcat, cu o față ca un roi de albine, năpădită de bube negre, cu ochi roșii care se potriveau cu părul. Fentă spre dreapta în ultima clipă, găsind o breșă pe care numai el o văzuse, iar brațul lui Al îi trecu pe deasupra creștetului. Tipul se lasă să alunece pe genunchi, se rostogoli și în cele din urmă se ridică iar în picioare.

Al se năpusti alergând după el, iar gardienii trecură în fugă pe lângă Teddy, ținând deasupra capetelor niște bastoane, la fel de uzi ca omul pe care-l urmăreau. Teddy se alătură și el urmăritorilor fără niciun motiv, doar din instinct, și atunci auzi șoapta:

— Laeddis.

Se opri în mijlocul holului, așteptând s-o audă iar. Nimic. Geamătul colectiv, întrerupt momentan de apariția roșcatului, se ridica iar ca un vuiet peste zdrăngănelile țucalelor.

Teddy se gândi din nou la pastilele galbene. Dacă Cawley ar fi bănuit, dacă realmente ar fi bănuit, că el și Chuck erau...

— Laed-dis, spuse vocea sacadat.

Se întoarse și dădu cu ochii de cele trei celule din dreapta lui. Cufundate complet în beznă. Teddy așteptă, conștient că putea fi văzut de cel care vorbise, întrebându-se dacă era posibil să fie chiar Laeddis.

— Tu trebuia să mă salvezi.

Șoapta venea fie din celula din mijloc, fie din celula din stânga acesteia. Și nu era vocea lui Laeddis. Cu siguranță, nu. Era oricum una familiară. Teddy se apropie de grilajul celulei din mijloc. Se căută în buzunare. Găsi o cutie de chibrituri și scoase unul. Îl frecă de dunga de fosfor a cutiei, bățul scăpără și, la lumina flăcării, văzu o mică chiuvetă și un ins costeliv îngenuncheat pe un pat, scriind ceva pe perete. Se uită peste umăr la Teddy. Nu era Laeddis. Nu-l cunoștea pe individul acela.

— Te superi? Prefer să lucrez pe întuneric. O, îți mulțumesc mult.

Teddy se îndepărtă de gratii, întorcându-se spre stânga și observând că tot peretele stâng al celulei era acoperit de scris, nu rămăsese nici măcar un centimetru neacoperit, mii de rânduri înghesuite, precise, cu cuvinte scrise atât de mic încât nu le puteai deslușì decât dacă îți lipeai fața de perete. O luă spre cealaltă celulă, iar vocea, de data asta de foarte aproape, spuse:

— M-ai lăsat baltă.

Lui Teddy îi tremura mâna când încercă să aprindă încă un chibrit, iar bățul se rupse când lovi partea cu fosfor a cutiei.

— Mi-ai spus c-am să scap de aici. Mi-ai promis.

Teddy mai încercă un băț de chibrit, care zbură în celulă, fără să se fi aprins.

— M-ai mințit.

Al treilea băț scoase un fâsâit, iar flacăra se aprinse deasupra degetului. Teddy apropie chibritul de gratii și se uită înăuntru. În stânga, un om stătea pe pat, cu capul aplecat, cu fața lipită de genunchi, cu brațele încrucișate în jurul gambelor. Era chel în creștet și-avea părul încărunțit pe-o parte și alta a capului. Era gol cu excepția perechii de boxeri albi. Oasele îi ieșeau prin piele.

Teddy își trecu limba peste buze și peste cerul gurii. Se uită atent peste flacăra chibritului și spuse:

— Ce zici?

— M-au adus înapoi. Mi-au spus că sunt al lor.

— Nu-ți văd fața.

— Ei zic că acum am ajuns acasă.

— Poți să-ți ridici capul?

— Ei zic că aici e acasă. Că nu voi mai pleca niciodată de aici.

— Lasă-mă să-ți văd fața.

— De ce?

— Lasă-mă să-ți văd fața.

— Nu-mi recunoști vocea? După toate discuțiile pe care le-am avut...

— Ridică-ți capul.

— Începusem să cred că-i ceva mai mult decât o chestie strict profesională. Că am devenit cumva prieteni. Apropo, chibritul ăla se stinge curând.

Teddy se holbă la scalpul lipsit de păr, la brațele tremurătoare.

— Îți spun, amice...

— Ce să-mi spui? Ce să-mi spui? Ce poți tu să-mi mai spui? Minciuni, nimic altceva.

— Nu-i adevărat.

— Ești un mincinos.

— Nu, nu sunt. Ridică-ți...

Flacăra i-a fript vârful degetului arătător și partea laterală a degetului mare, așa că Teddy scăpă chibritul. Celula se cufundă iarăși în întuneric. Auzi arcurile patului scârțâind, un zgomot aspru de pânză frecată de un zid, oase trosnind.

Teddy auzi din nou numele:

— Laeddis.

De data asta venea din partea dreaptă a celulei.

— Niciodată n-a fost vorba despre adevăr aici.

Scoase două bețe de chibrit, le lipi unul de altul.

— Niciodată.

Le aprinse. Patul era gol. Își mișcă mâna către dreapta și-l văzu pe cel închis lipit de perete, cu spatele la el.

— A fost?

— Ce anume?

— A fost vreodată vorba despre adevăr?

— Da.

— Ba nu.

— Asta are legătură cu adevărul. Să-mi arăți...

— N-are legătură decât cu tine și cu Laeddis. Numai despre asta a fost vorba tot timpul. Eu n-am fost decât un accident. Drumul către el.

Omul se răsuci. Teddy se apropie de el. Fața îi era pulverizată. O masă de carne vie, roșie și neagră pe alocuri, de culoarea cireșei. Nasul îi era spart și peste el avea un bandaj alb în cruce.

— Doamne, spuse Teddy.

— Îți place?

— Cine ți-a făcut asta?

— Tu mi-ai făcut asta.

— Cum naiba îți puteam eu face...?

George Noyce veni lângă gratii. Avea buzele groase ca niște cauciucuri de bicicletă. Erau negre și pline de suturi.

— Flecăreala ta de căcat... Flecăreala ta m-a adus iar aici. Tu mi-ai făcut asta.

Teddy își aminti de ultima dată când îl întâlnise în camera de vizite a închisorii. În ciuda palorii tipice pe care o căpătase în închisoare, arăta sănătos, plin de energie, nu părea să aibă mari probleme. Spusese chiar și un banc, ceva despre un italian și un german care intrau într-un bar în El Paso.

— Uită-te la mine, nu te uita în altă parte, spuse Noyce. N-ai vrut niciodată să dai în vileag ce se întâmplă aici.

— George, spuse Teddy încercând să nu ridice vocea, nu-i adevărat.

— Ba da.

— Ba nu. Ce crezi c-am pus la cale în ultimii doi ani din viața mea? Exact asta. Ce se întâmplă aici, acum.

— Du-te dracu'.

Lui Teddy i se păru că strigătul îl lovește în față.

— Du-te dracu', strigă George iar. Ți-ai petrecut ultimii ani din viață plănuind. Plănuind să ucizi. Atâta tot. Să-l ucizi pe Laeddis. Asta-i tot. Ăsta-i jocul tău. Și uite unde m-ai adus. Aici. M-ai adus înapoi. Nu mai suport locul ăsta. Nu mai suport teroarea din spitalul ăsta. Mă-nțelegi? Nu din nou, nu din nou...

— George, ascultă-mă... Cum au ajuns din nou la tine? Trebuie să existe ordine de transfer. Trebuie să existe consultații psihiatrice. Dosare, George. Hârțogăraie.

George râse. Își îndesă fața printre gratii și ridică repetat din sprâncene.

— Vrei s-auzi un secret?

Teddy se apropie un pas.

— Unu' mișto...

— Spune-mi, zise Teddy.

George îl scuipă în față.

Teddy se dădu înapoi, scăpă chibriturile din mână și își șterse flegma de pe frunte cu mâneca.

Din întuneric, Noyce întrebă:

— Știi ce specialitate are drăguțul de Cawley?

Teddy își dădu cu dosul palmei peste frunte și peste partea superioară a nasului și le găsi uscate.

— Vinovăția supraviețuitorului, șoc post-traumatic.

— Nuuuuu.

Cuvântul ieși din gura lui George ca un chicotit înăbușit.

— Violența. Mai, precis, violența la masculi. Face un studiu.

— Nu-i adevărat. Ăla-i Naehring.

— Cawley, spuse George. Doar Cawley. Aduce aici cei mai violenți criminali de pe tot cuprinsul țării. De ce crezi că numărul de pacienți de aici e așa de mic? Tu chiar crezi, chiar crezi că cineva se uită cu atenție la actele de transfer ale unui bolnav cu trecut violent și cu probleme psihice? Chiar crezi așa ceva, ce dracu'?

Teddy aprinse încă două bețe de chibrit.

— Acum n-o să mai scap niciodată de aici. Am scăpat o dată. A doua oară nu se poate. Niciodată a doua oară.

Teddy spuse:

— Liniștește-te, liniștește-te. Cum te-au găsit?

— Știau. Chiar nu înțelegi? Tot ce puneai la cale. Tot planul tău. Ăsta e un joc. O piesă de teatru bine pusă în scenă. Tot ce vezi – Noyce făcu un gest larg, cu brațele – e pentru tine.

Teddy zâmbi.

— Au comandat un uragan doar pentru mine? Mișto treabă, ce să zic...

Noyce nu spuse nimic.

— Explică asta.

— Nu pot.

— Așa mă gândeam și eu. Hai s-o lăsăm mai moale cu paranoia, OK?

— Ai rămas vreodată singur? îl întrebă Noyce, uitându-se la el printre gratii.

— Poftim?

— Singur. De când a început toată povestea asta, ai rămas vreodată singur?

Teddy răspunse:

— Mai mereu.

George ridică o sprânceană:

— Complet singur.

— Cu partenerul meu.

— Și cine este partenerul tău?

Teddy arătă cu degetul mare peste umăr, spre restul sectorului de celule.

— Îl cheamă Chuck. Este...

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Noyce, n-ai mai lucrat cu el până acum, așa-i?

Teddy simțea că blocul de celule se strânge în jurul său. Oasele brațelor îi erau reci. Câteva clipe n-a putut spune nimic ca și cum creierul lui uitase cum să facă legătura cu limba. În cele din urmă, spuse:

— E șerif federal din Seattle...

— N-ai mai lucrat *niciodată* cu el, așa-i?

Teddy spuse:

— E irelevant. Cunosc oamenii. Îl cunosc pe omul ăsta. Am încredere în el.

— Pe ce te bazezi?

La întrebarea asta, nu exista un răspuns simplu. De unde ar fi putut ști cineva cum apare încrederea? Acum era, peste doar o clipă putea să dispară. Teddy cunoscuse pe front tipi în care avea încredere deplină și în mâna cărora și-ar fi încredințat viața, dar niciodată portofelul odată ce războiul se terminase. Existau și oameni cărora le-ar fi încredințat și portofelul, și nevasta, dar pe care nu s-ar fi bazat

niciodată într-o bătălie, și nici n-ar fi intrat cu ei într-o percheziție. Chuck ar fi putut refuza să-l însoțească, ar fi putut alege să rămână în dormitorul bărbaților, curățindu-și hainele după furtună, așteptând o veste despre feribot. Treaba lor se terminase – Rachel Solando fusese găsită. Chuck nu avea niciun motiv să-l însoțească, niciun interes ascuns în a-i sta aproape în încercarea de a-l găsi pe Laeddis, în încercarea de a dovedi că Ashecliff era o batjocorire a jurământului hipocratic. Și cu toate astea, era aici.

— Am încredere în el, repetă Teddy. Nu știu s-o spun altfel.

Noyce îl privi trist prin grilajul de oțel.

— Atunci, au câștigat deja.

Teddy scutură bețele de chibrit și le aruncă. Deschise cutia și găsi un ultim băț. Îl auzi pe Noyce respirând greu, în spatele gratiilor.

— Te rog, spuse el și Teddy a știut imediat că plângea, te rog...

— Ce?

— Nu mă lăsa să mor aici.

— N-ai să mori aici.

— O să mă ducă în far, știi asta, nu...? O să-mi taie bucăți din creier.

Teddy aprinse ultimul băț și văzu, la lumina flăcării, că Noyce se apucase cu mâinile de gratii și le scutura, iar din ochii umflați îi curgeau lacrimi pe obrajii tumefiați.

— N-or să facă asta.

— Du-te acolo. Du-te să vezi ce-i acolo. Și dacă te mai întorci viu, să-mi spui și mie ce se face acolo. Du-te să te convingi.

— Mă duc, George. Chiar mă duc. O să te scot de aici.

Noyce lăsă capul în jos, lipindu-și pielea lipsită de păr a capului de gratii, și plânse încetișor, iar Teddy își aminti că ultima dată când se văzuseră în camera de vizite, George îi spusese: „Dacă ar trebui să mă mai întorc vreodată în locul

ăla, m-aș sinucide", iar Teddy l-a asigurat că nu se va întâmpla așa ceva.

Și, după câte se vedea, îl mințise.

Pentru că Noyce era aici: bătut, distrus, tremurând de spaimă.

— Am să te scot de aici. Rezistă. Să nu faci ceva care să nu se mai poate drege. Mă auzi? Să reziști. O să mă întorc să te scot de aici.

Noyce zâmbi stins prin perdeaua de lacrimi și își scutură capul foarte încet.

— Nu poți să-l ucizi pe Laeddis și să spui adevărul despre locul ăsta în același timp. Trebuie să faci o alegere. Înțelegi asta, da?

— Unde este?

— Spune-mi că înțelegi.

— Înțeleg. Unde-i?

— Trebuie să alegi.

— N-am să ucid pe nimeni. George... N-am să ucid pe nimeni.

Își dădu seama că acesta era adevărul, privindu-l pe Noyce printre gratii. Dacă asta trebuia să facă să scoată epava asta umană, victima asta înfricoșătoare de-acolo și să o ducă acasă, atunci avea să renunțe la răzbunarea lui. Nu s-o îngroape de tot. Ci s-o lase pentru altă dată. Și spera că Dolores va înțelege.

— N-am să ucid pe nimeni, repetă el.

— Mincinosule...

— Nu sunt...

— A murit... Las-o în pace.

Noyce își apăsă fața plânsă printre gratii, iar Teddy se uită drept în ochii lui umflați. Teddy simți prezența lui Dolores înăuntrul lui, undeva la baza gâtului. O văzu scăldată de soarele de iulie, în crepusculul acela roșiatic care inundă orașele mari vara, imediat după apusul soarelui. Abia trăsese mașina lângă bordură, iar puștii care se jucau cu

mingea în mijlocul străzii se întorseseră la jocul lor. Rufe întinse la uscat le fluturau deasupra capului, iar ea îl aștepta cu bărbia sprijinită în podul palmei și cu o țigară ridicată în dreptul urechii. El venise pentru prima dată în viața lui cu flori, iar ea era pur și simplu dragostea lui, femeia lui, care îl urmărea apropiindu-se, memorându-i mișcările, florile și clipa aceea, iar el voia s-o întrebe ce sunet face o inimă care crapă de fericire la vederea cuiva care te umple într-un fel în care hrana sau aerul pe care-l respiri n-ar putea-o face niciodată, când simți că te-ai născut ca să trăiești o singură clipă minunată și, dintr-un motiv de neînțeles, aceea era clipa.

Las-o în pace, spusese Noyce.

— Nu pot, zise Teddy, iar vorbele îi ieșiră gâtuite și stridente și simți că în piept i se zvârcoleau urlete mute.

Noyce se lăsă pe spate cât de mult putu, ținându-se de gratii, și își înclină capul până când urechea îi atinse umărul.

— Atunci nu vei mai pleca niciodată de pe insula asta.

Oftă de parcă ceea ce urma să spună îl plictisea atât de mult, încât l-ar fi putut face să doarmă în picioare.

— A fost transferat din corpul C. Dacă nu e în corpul A, atunci nu poate fi decât într-un singur loc.

Așteptă până când Teddy se prinse.

— În far, spuse Teddy.

Noyce dădu din cap, și ultimul băț de chibrit se stinse.

Preț de un minut, Teddy rămase locului, holbându-se în întuneric. Auzi iarăși arcurile patului când Noyce se întinse.

Se întoarse să plece.

— Hei...

Rămase locului, cu spatele la gratii, așteptând:

— Dumnezeu să te ajute.

16

SE ÎNTORSESE, GATA SĂ TRAVERSEZE sectorul de celule, când dădu peste Al. Îl aștepta în mijlocul coridorului de granit, privindu-l cumva leneș. Teddy îl întrebă:

— L-ați prins pe tip?

Al i se alătură.

— Da, bine-nțeles. Șmecher căcănarul! Dar aici nu poți ajunge foarte departe înainte să se termine celulele.

Au travesat sectorul de celule, încercând să rămână pe mijlocul culoarului. Lui Teddy îi răsuna în minte întrebarea lui Noyce: dacă fusese vreodată singur aici. Oare cam de cât timp îl urmărea Al? Rememoră ultimele trei zile, întrebându-se dacă avusese măcar un singur moment în care să fi fost complet singur. Chiar și când mergea la baie, folosea de fapt dependințele personalului de aici. Un alt bărbat se afla întotdeauna lângă el, folosind un alt closet sau așteptând pe hol să-i vină rândul.

Dar, nu, el și Chuck fuseseră pe insulă singuri de câteva ori... El și Chuck...

De fapt, ce știa exact despre Chuck? Reuși să-și amintească fața lui câteva clipe și îl revăzu pe feribot, privind departe, către ocean...

Un tip foarte de treabă, de care te lipeai imediat, se înțelegea rapid cu oamenii, genul de individ pe care-l doreai prin

preajmă. Din Seattle. Abia transferat. Jucător de poker al naibii de bun. Își ura tatăl – singurul lucru care părea că nu pușcă cu celelalte însușiri ale lui. Mai era ceva, ceva îngropat în adâncul minții lui Teddy... Ce oare?

Era ciudat. Da, asta era. Dar nu, nu era nimic ciudat în legătură cu Chuck. Era delicat. Subțire ca rahatul în gâscă, cu o expresie care îi plăcea tatălui lui Teddy. Nu, chiar nu era nimic straniu în legătură cu acest tip. Oare nu era? Oare nu fusese un semnal de alarmă faptul că Chuck se dovedise neîndemânatic în mișcări? Existase un astfel de moment cu siguranță. Dar Teddy nu-și putea aminti amănuntele. Oricum, nu aici. Nu acum.

Dar totuși, ideea asta era ridicolă. Avea încredere în Chuck. La urma urmei, Chuck fusese cel care intrase prin efracție în biroul lui Cawley.

Dar l-ai văzut tu făcând asta?

În acel moment, Chuck își riscase cariera ca să-i aducă dosarul lui Laeddis.

De unde știi tu asta?

Au ajuns la ușă, iar Al i-a spus:

— Ia-o pe scări în sus. O să găsești ușor acoperișul.

Teddy așteptă fără să deschidă deocamdată ușa, căutând să vadă cam cât avea să se mai învârtă Al pe acolo. Dar Al îl salută înclinând capul și se întoarse în sectorul de celule, iar Teddy se simți răzbunat. Desigur, n-aveau cum să-l urmărească. Din câte știa Al, Teddy nu era decât un alt infirmier. Noyce era paranoic. Asta era de înțeles – cine n-ar fi fost în locul lui? – dar oricum, paranoic.

Al continua să se îndepărteze, iar Teddy apăsă clanța ușii și o deschise, și nu erau nici gardieni, nici infirmieri care să aștepte acolo. Era singur. Complet singur. Nesupravegheat. Lăsă ușa să se închidă în urma lui. Se întoarse s-o ia în jos și-l văzu pe Chuck așteptându-l în curba scărilor unde au dat peste Baker și pe Vingis. Își aprinsese o țigară și trăgea din ea des și scurt. Îl urmări pe Teddy coborând scările. Se întoarse și începu să meargă grăbit alături de el.

— Am zis că ne întâlnim în hol.

— Ei sunt aici, spuse Chuck când Teddy ajunse în dreptul lui și intrară amândoi în holul cel vast.

— Cine?

— Gardianul-șef și Cawley. Nu te opri. Tre' s-o-ntindem.

— Te-au văzut?

— Nu știu. Eram două etaje mai sus, tocmai ieșeam din biroul cu dosarele când i-am văzut în capătul culoarului. Exact când Cawley și-a întors capul, am ieșit în casa scărilor.

— Așadar, n-au avut timp să se gândească prea bine pe cine-au văzut.

Chuck alerga deja:

— Un infirmier în pelerină de ploaie, ieșind din biroul cu dosare de la etajul administrației? O, da, sunt sigur că n-au bănuit nimic.

Luminile s-au aprins deasupra lor într-o serie rapidă de păcănituri succesive, ca de oase frânte sub apă. Electricitatea bâzâia înăbușit în aer, aprinderea fiecărui fiind era urmată de o explozie de strigăte, fluierături și urlete. Clădirea păru să se ridice cu totul în jurul lor pentru o clipă ca apoi să se reașeze pe fundație. Sirenele alarmei începură să urle parcă din podea și din pereți.

— A venit curentul, ce drăguț, spuse Chuck și se întoarse către scări.

Au luat-o în jos pe scări în timp ce patru gardieni urcau în fugă. S-au frecat cu umerii de pereți să-i lase să treacă. Gardianul de la masa de joc era încă la locul lui, vorbea la telefon, privindu-i cu ochii puțin încețoșați, spuse „Așteptați o secundă" în receptor, apoi li se adresă lor tocmai când coborau ultima treaptă:

— Hei, voi doi, stați o secundă.

O mulțime de oameni forfotea în hol – infirmieri, gardieni, doi pacienți încătușați mânjiți din cap până-n picioare de noroi –, iar Teddy și Chuck o luară de-a dreptul printre

ei, l-au ocolit pe un tip care tocmai se îndepărta cu spatele de masa de cafea, gata să-i arunce lui Chuck cafeaua fierbinte pe piept.

Gardianul repetă:

— Hei, voi doi, hei!

N-au rărit pasul, iar Teddy văzu fețele celor din jurul lui întorcându-se, alarmați de strigătul gardianului, întrebându-se cui i se adresa.

Câteva clipe, și toți acei ochi aveau să se țintească asupra lor.

— Am spus, stați pe loc.

Teddy lovi cu palma în ușă la înălțimea pieptului său.

Nici nu s-a clintit.

— Hei!

Văzu clanța de bronz, în formă de ananas ca cele din casa lui Cawley. O apucă în palmă și constată că era umedă de la ploaie.

— Trebuie să vorbesc cu voi.

Teddy întoarse clanța, deschise ușa și văzu doi gardieni care urcau scările. Teddy pivotă și ținu ușa deschisă lăsându-l și pe Chuck să treacă. Gardianul din stânga sa a dat din cap în semn de mulțumire și a intrat pe ușă împreună cu partenerul lui. Teddy a lăsat ușa și, urmat de Chuck, au luat-o în jos pe scări. Văzu un grup de oameni îmbrăcați la fel, în stânga lor, stând împreună, fumând și bând cafea în ploaia subțire, unii sprijiniți cu spatele de perete, glumind, expirând rotocoale groase de fum, iar el și Chuck traversară întreaga distanță până la ei, fără să privească o clipă în urmă, așteptând din clipă în clipă să audă zgomotul ușii deschizându-se în urma lor și să fie strigați din nou.

— L-ai găsit pe Laeddis? întrebă Chuck.

— Nu. Dar l-am găsit pe Noyce.

— Poftim?

— M-ai auzit...

I-au salutat pe cei din grup când ajunseră în dreptul lor. Și-au făcut semne cu mâna, Teddy luă un foc de la unul dintre băieți, apoi și-au continuat drumul pe lângă zidul ce părea să se întindă vreo jumătate de kilometru, au mers fără să țină seama de strigătele ce se auzeau în urma lor, fără să ia în seamă locașurile de tragere ce parcă trăgeau cu ochiul din zidurile de deasupra lor.

Au ajuns la capătul zidului și au luat-o la stânga, dând pe un tăpșan verde și mlăștinos, unde au văzut că porțiuni din gard fuseseră deja înlocuite și că grupuri de oameni umpleau găurile pentru stâlpi cu ciment. Au văzut gardul întinzându-se până departe și au știut că nu se putea ieși de acolo.

S-au întors și-au sărit gardul, iar Teddy și-a dat seama că trebuiau să meargă drept înainte. Prea ar fi bătut la ochi dacă ar fi luat-o în oricare altă direcție.

— O să scăpăm de aici, nu-i așa, șefu'?

— Normal.

Teddy și-a scos pălăria, iar Chcuk făcu la fel, apoi și-au dat jos pelerinele, le-au pus pe brat și și-au continuat drumul prin ploaie. Același gardian îi aștepta la poartă, iar Teddy îi spuse lui Chuck:

— Nici măcar nu încetinim.

— S-a făcut.

Teddy încercă să citească pe fața tipului. Era împietrită, iar Teddy încercă să-și dea seama dacă era din pricina plictiselii sau pentru că se străduia să afișeze o mină dură, pregătindu-se pentru confruntarea care urma.

Când au trecut prin fața lui, Teddy i-a făcut cu mâna, iar gardianul spuse:

— Au camionete acum.

Nu s-au oprit, dar Teddy se întoarse și întrebă peste umăr:

— Camionete?

— Da, să vă ducă înapoi. Dacă vreți să așteptați, una a plecat acum cinci minute. Ar trebui să se întoarcă dintr-o clipă în alta.

— Nu... Ne trebuie și puțin exercițiu.

Pentru o clipă, pe fața gardianului trecu o strălucire stranie. Poate că era doar în imaginația lui Teddy sau poate că gardianul simțise vrăjeala din vorbele lui Teddy.

— Ai grijă de tine...

Teddy întoarse capul și continuă să meargă alături de Chuck către copaci și simțea că gardianul îi urmărește cu privirea, că toți cei din fort îi urmăresc cu privirea. Poate că însuși Cawley și gardianul-șef erau acum pe treptele de la intrarea din față sau pe acoperiș. Ajunseră la lizieră și nimeni nu strigă, nimeni nu trase vreun foc de avertisment, iar ei au intrat tot mai adânc în pădure, pierzându-se printre trunchiurile groase și frunzele risipite.

— Isuse, spuse Chuck, Isuse.

Teddy se așeză pe un bolovan și realiză că sudoarea îi acoperea tot corpul, îmbibându-i cămașa albă și pantalonii, și se simți dintr-odată debordând de energie. Inima îi bătea încă nebunește, ochii îi erau încă holbați, iar pe omoplați și pe gât avea mâncărimi. Și-a zis că acesta era, pe lângă dragoste, cel mai frumos sentiment din lume.

Că ai scăpat.

Se uită la Chuck și au rămas așa, uitându-se unul la altul până când au început amândoi să râdă.

— Când am trecut de colțul zidului și am văzut că gardul era pus la loc, m-am gândit: „Doamne, atât ne-a fost", spuse Chuck.

Teddy se lăsă pe spate pe piatră, simțindu-se liber cum nu se mai simțise de când era copil. Văzu cerul dincolo de norii întunecați și simți răcoarea aerului pe piele. Simțea mirosul frunzelor jilave și al solului reavăn, al scoarței umede și auzea răpăitul molcom al ploii. Își dorea să poată închide ochii și să se trezească de cealaltă parte a portului, în Boston, în patul său. Capul aproape că-i căzu într-o parte, făcându-l să-și dea seama cât era de obosit. Se ridică și scoase o țigară din buzunarul de la piept pe care-o aprinse de la Chuck. Se ridică în genunchi și spuse:

— Din momentul ăsta, trebuie să presupunem că-și vor da seama c-am fost înăuntru. Asta dacă nu cumva știu deja.

Chuck dădu din cap:

— Baker va ceda cu siguranță interogatoriului.

— Și gardianul ăla de pe scări ne-a reținut, cred.

— Poate voia doar să ne vadă plecați.

— Oricum, își va aminti de noi.

Sirena de ceață al farului din Boston vui pe deasupra portului, un sunet pe care Teddy îl auzise în fiecare noapte a copilăriei lui, în Hull. Cel mai impregnat de singurătate sunet din câte-i fusese dat să audă. Te făcea să vrei să te agăți de ceva: de un om, de o pernă, de tine însuți.

— Noyce, spuse Chuck.

— Da.

— Chiar e aici?

— În carne și oase.

Chuck spuse:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Teddy, cum?

Teddy îi povesti despre Noyce, despre bătăile pe care le luase, despre animozitatea lui față de Teddy, despre spaima lui, despre picioarele tremurânde, despre plânsul lui. I-a spus lui Chuck totul, mai puțin bănuielile lui Noyce în privința lui Chuck. Iar Chuck îl ascultă, dând din cap când și când, uitându-se la Teddy așa cum un băiețel privește la instructorul de tabără care povestește istorii cu bau-bau, noaptea, în jurul focului.

Iar Teddy se întrebă ce erau toate astea, la urma urmei, dacă nu o poveste cu bau-bau.

Când termină, Chuck întrebă:

— Îl crezi?

— Cred că e aici. În privința asta nu există dubii.

— Poate că individul are o cădere nervoasă. Vreau să spun, chiar acum. La urma urmei, are o istorie în privința asta. Are sens. O fi luat-o razna în închisoare, iar ăia, ce-au zis: „Hei, ăsta a fost cândva pacient la Ashecliffe. Să-l trimitem înapoi."

— E posibil, spuse Teddy. Dar ultima oară când l-am văzut, mie mi s-a părut al naibii de sănătos.

— Când a fost asta?

— Acum o lună.

— Multe se pot schimba într-o lună.

— Așa e.

— Și ce crezi despre far? Chiar crezi că acolo-i o gașcă de oameni de știință nebuni care-i bagă lui Laeddis sârme în cap exact în momentul ăsta?

— Nu cred că au împrejmuit cu gard doar o stație de sterilizare.

— Sunt de acord și eu în privința asta. Dar nu aduce puțin cu Grand Guignol, nu crezi?

Teddy se încruntă.

— Nu știu ce rahat înseamnă asta.

— Ceva îngrozitor, ca bau-baul din poveste.

— Asta înțeleg, dar ce-i gran-ghiniol ăla?

— Grand Guignol, zise Chuck. E în franceză. Scuză-mă.

Teddy îl privi pe Chuck care se căznea să zâmbească, gândindu-se probabil cum să schimbe subiectul.

Teddy zise:

— Ai învățat multă franceză în Portland?

— Seattle.

— Exact, zise Teddy și-și puse o mână pe piept. Iartă-mă.

— Îmi place teatrul, bine? E un termen din teatru.

— Știi, am cunoscut un tip care lucra la biroul din Seattle.

— Serios? Chuck se bătu pe buzunar, cu un aer distrat.

— Da. Probabil că l-ai cunoscut și tu.

— Probabil, spuse Chuck. Vrei să vezi ce-am găsit în dosarul lui Laeddis?

— Îl chema Joe. Joe..., Teddy pocni din degete și se uită la Chuck. Ajută-mă, te rog, îmi stă pe limbă. Joe, Joe, hm...

— Sunt mulți de-alde Joe, spuse Chuck ducând mâna spre buzunarul de la spate.

— Credeam că biroul din Seattle e mic.

— Uite-aici, zise Chuck scoțând rapid mâna din buzunarul de la spate.

Palma era goală.

Teddy văzu bucata de hârtie împăturită care-i alunecase printre degete și-i atârna încă din buzunar.

— Joe Fairfield, spuse Teddy rememorând felul în care mâna lui Chuck ieșise din buzunar – într-un mod straniu. Îl știi?

Chuck duse din nou mâna la spate.

— Nu.

— Sunt sigur că a fost transferat acolo.

Chuck ridică din umeri.

— Numele nu-mi spune nimic.

— Sau poate că s-a dus în Portland. Le-oi fi încurcat eu.

— Da, am observat.

Chuck reuși să elibereze hârtia, iar Teddy și-l aminti în ziua sosirii lor, predându-și arma gardianului, într-un fel grăbit, nereușind să o scoată din teacă. Asta nu era o chestie cu care un șerif să aibă probleme. De fapt, era genul de problemă care te putea ucide în anumite circumstanțe.

Chuck îi întinse bucata de hârtie.

— Fișa de internare. A lui Laeddis. Asta și fișa medicală e tot ce-am putut găsi. Niciun incident semnalat, nicio stenogramă de ședință terapeutică, nicio fotografie. Cam ciudat.

— Ciudat, spuse Teddy. Da...

Chuck stătea încă cu mâna întinsă, cu bucata de hârtie împăturită atârnând.

— Ia-o, spuse Chuck.

— Nu, zise Teddy. Ține-o tu.

— Nu vrei s-o vezi?

— Mă uit mai târziu.

Își privi colegul, lăsând tăcerea să crească.

— Cum? spuse Chuck într-un târziu. Nu știu cine naiba-i Joe ăsta, și acum te uiți strâmb la mine din cauza lui?

— Nu mă uit strâmb la tine, Chuck. Cum ți-am spus, mereu încurc Portland cu Seattle.

— Bun. Și atunci...?

— Să mergem mai departe.

Teddy se ridică. Chuck mai rămase câteva secunde uitându-se la bucata de hârtie care-i atârna dintre degete. Se uită la copacii din jur, la Teddy. Se uită în zare către țărm.

Sirena de ceață sună din nou. Chuck se ridică și-și băgă hârtia în buzunar.

— Bine, spuse. Cum zici tu. Ia-o înainte.

Teddy o luă spre est, către pădure.

— Unde mergi? întrebă Chuck. Ashecliffe e în direcția cealaltă.

Teddy se întoarse spre el.

— Nu merg la Ashecliffe.

Chuck părea furios, chiar speriat.

— Atunci unde naiba mergem, Teddy?

Acesta zâmbi:

— Către far, Chuck.

— UNDE SUNTEM? întrebă Chuck.

— Ne-am pierdut.

Ieșiseră din pădure și în loc să dea de gardul care împrejmuia turnul, ajunseseră cumva mult mai la nord. Pădurea era răvășită de furtună, astfel că au fost siliți să se abată de la drumul drept de copacii care fie doar se înclinaseră, fie se prăbușiseră de-a dreptul. Teddy și-a dat seama că se abătuseră puțin de la traseul cel mai scurt, dar după calculele lui ar fi trebuit să ajungă măcar până la cimitir. Vedea farul chiar bine. Treimea lui superioară se ridica deasupra unui lung șir de arbuști și a unui alt pâlc de copaci, în miezul vegetației. Dincolo de câmpul unde stăteau se afla o mlaștină, iar dincolo de ea, pietre ascuțite și întunecate formau o barieră în fața pantei. Teddy și-a zis că nu le rămânea altceva

de făcut decât s-o ia înapoi prin pădure și să spere că vor găsi locul unde se rătăciseră prima oară ca să nu mai trebuiască să se întoarcă până la locul de unde porniseră.

I-a spus toate astea lui Chuck.

Chuck se folosea de un băț ca să-și curețe pantalonii de scaieți.

— Sau am putea să înconjurăm, să ajungem acolo dinspre est. Ți-aduci aminte când eram cu McPherson noaptea trecută? Șoferul a apucat-o pe un fals drum de acces. Așa că după dealul ăla de colo trebuie să fie cimitirul. Mergem pe acolo?

— Mai bine decât pe unde-am trecut pân-acum.

— A, nu ți-a plăcut?

Chuck își trecu o palmă peste grumaz.

— Eu unul iubesc țânțarii. De fapt, cred că mai am un loc sau două pe față de care n-am fost ciupit încă.

Acelea erau primele cuvinte pe care și le spuneau după mai bine de o oră, iar Teddy simțea că amândoi încercau să depășească momentele de tensiune de mai devreme. Dar prilejul acesta trecu, căci Teddy a tăcut prea mult timp, iar Chuck a luat-o de-a lungul marginii câmpului, mergând mai mult sau mai puțin către nord-vest, insula împingându-i parcă mereu spre țărm. Teddy privea spatele lui Chuck în timp ce merseră, urcară, apoi mai merseră o bucată. Am încredere în el, se gândi. Dar de ce? Pentru că n-am de ales. Pentru că nimeni nu-i putea cere să treacă singur prin asta. Dacă ar fi dispărut, dacă nu s-ar mai fi întors niciodată de pe insulă, se putea baza pe un prieten bun precum senatorul Hurly. Anchetele lui ar fi avut răsunet. Cineva s-ar fi sesizat. Dar în actualul climat politic, era oare de-ajuns vocea unui senator democrat relativ necunoscut dintr-un stat mic din New England? Șerifii Statelor Unite aveau grijă unii de alții. Cu siguranță aveau să trimită oameni pe insulă. Problema era însă timpul – aveau să ajungă aici înainte ca cei din Ashecliffe, doctorii de acolo, să-i distrugă iremediabil min-

tea, înainte să-l transforme într-un Noyce? Sau mai rău, în tipul care juca leapșa? Teddy spera că aveau să ajungă la timp, pentru că, cu cât privea mai mult spatele lui Chuck, cu atât era mai convins că era singur. Complet singur.

— ALTE PIETROAIE, spuse Chuck. Doamne, șefule...

Ajunseră pe un promontoriu îngust, având marea la picioarele lor, în dreapta, iar în stânga un acru de teren plin cu arbuști. Vântul se întețise în timp ce bolta devenea roșiatică, iar aerul avea gust de sare.

Movilele de pietre se întindeau ici, colo în câmp. Nouă pe trei rânduri, protejate din toate părțile de pante ce adăposteau terenul acela ca-ntr-un bol. Ca într-un bol de pământ.

Teddy spuse:

— Ce? N-o să le luăm în seamă?

Chuck arătă spre cer.

— Soarele apune în două ore. Și, în caz că n-ai observat, încă n-am ajuns la far. N-am ajuns nici la cimitir măcar. Încă nu suntem siguri că se poate ajunge acolo din locul unde ne aflăm. Și tu vrei să coborâm până acolo și să ne uităm la pietre?

— Da, dacă e un cod...?

— La ce ne mai folosește în momentul ăsta? Avem dovezi clare că Laeddis e aici. L-ai văzut pe Noyce. Nu mai avem altceva de făcut decât să ne-ntoarcem acasă cu aceste informații. Și, așa, treaba noastră e gata.

Avea dreptate. Teddy știa asta.

Avea dreptate, totuși, numai dacă încă erau de aceeași parte a baricadei.

Dacă nu erau, iar ce aveau acolo era un cod, atunci probabil că Chuck nu voia ca el să-l cunoască...

— Zece minute în jos, zece în sus..., spuse Teddy.

Chuck se așeză obosit pe o piatră întunecată și își scoase o țigară din buzunar.

— Bine, dar eu aștept aici.

— Pa, îi răspunse Teddy.

Chuck zise cu spatele la el:

— Încearcă să nu-ți rupi gâtul.

Teddy ajunse jos în șapte minute, cu trei mai puțin decât estimarea sa pentru că pământul era instabil și nisipos și, de câteva ori, alunecase. Ar fi vrut să fi mâncat ceva de dimineață pe lângă cafeaua pe care o băuse, pentru că îi ghiorăia stomacul de gol ce era, iar glicemia scăzută și nesomnul îi dădeau amețeli și-l făceau să vadă tot felul de umbre disparate în fața ochilor. Numără pietrele din fiecare grămăjoară și notă numerele în carnet alături de literele corespondente:

13(M)-21(U)-25(Y)-18(R)-1(A)-5(E)-8(H)-15(O)-9(I).

Închise carnețelul, îl băgă în buzunarul de la piept și începu să urce pata alunecoasă, ajutându-se de unghii în zonele mai abrupte, rupând bucăți de mușchi atunci când aluneca. I-au trebuit douăzeci și cinci de minute să ajungă înapoi sus. Cerul era acum de culoarea bronzului întunecat și Teddy știa că Chuck avusese dreptate, indiferent de ce parte a baricadei s-ar fi aflat: ziua se apropia de sfârșit, iar ceea ce făcuse el fusese o pierdere de timp, indiferent ce anume ar fi însemnat codul. Acum, probabil că nu mai puteau ajunge la far și dacă ar fi ajuns, ce aveau să facă? Dacă Chuck era într-adevăr de partea lui, atunci să meargă acolo împreună era ca și cum două păsări s-ar fi repezit într-o oglindă. Teddy văzu vârful dealului și capătul mult ieșit în afară al promontoriului, cerul de bronz boltit deasupra lor și se gândi: „Poate că asta e, Dolores. Poate că asta-i tot ce pot să-ți ofer acum. Laeddis va trăi. Ashecliffe va continua să existe. Dar o să ne consolăm știind că am început ceva, ceva

care ar putea duce în cele din urmă la prăbușirea chestiei ăsteia."

Găsi o tăietură în vârf, o mică deschizătură unde panta întâlnea platoul promontoriului, iar lui Teddy îi trecu prin cap să se ridice în picioare în tăietura aceea, cu spatele lipit de peretele nisipos, să-și pună mâinile pe piatra de deasupra și să se tragă în sus atât cât să se culce cu pieptul pe piatră și apoi să-și tragă și picioarele după el. Se așeză pe o parte, privind marea. Era atât de albastră la ora aceea, atât de vibrantă în timp ce după-amiaza murea în jurul ei. A stat acolo simțind briza pe față, iar marea se întindea veșnică sub cerul înserării și el se simțea atât de mic, atât de meschin cu toată umanitatea lui, dar nu era un sentiment care să-l demobilizeze. Simțea o mândrie stranie. Că era o părticică din toate astea. Neînsemnată, e-adevărat... Dar totuși, o parte. Una care respira. Cu obrazul lipit de ea, se uită dincolo de piatra netedă și întunecată și abia atunci își dădu seama că Chuck nu mai era acolo cu el.

17

TRUPUL LUI CHUCK era la piciorul stâncii, bătut de valuri.

Teddy și-a trecut picioarele întâi peste marginea stâncii, tatonând pietrele negre cu tălpile, asigurându-se că-i vor putea suporta greutatea. Scoase un geamăt pe care până în clipa aceea nici măcar n-a știut că și-l reținea, își luă coatele de pe stâncă și simți că picioarele i se înfundă în pietriș. Simți o piatră alunecând și că glezna stângă o ia și ea în direcția aceea, se lipi de suprafața stâncii, sprijinindu-și partea superioară a corpului de ea. Pietrele de sub picioare rezistară.

Se răsuci și se ghemui până când ajunse chircit ca un crab între stânci, apoi începu să coboare. Nu avea cum să facă chestia asta mai repede. Unele pietre erau foarte bine prinse în stâncă, la fel de sigure precum niște cuie împușcate într-un perete. Altele însă nu stăteau acolo decât pentru că se sprijineau pe primele, iar Teddy nu-și putea da seama care erau cele sigure până când nu-și lăsa greutatea corpului pe ele. După vreo zece minute, zări una dintre țigările Lucky Strike ale lui Chuck, fumată pe jumătate, cu vârful înnegrit și ascuțit ca al unui creion. Cum de căzuse? Bătea briza, dar nu era atât de puternică încât să facă un om să cadă. Teddy și-l imagină pe Chuck, stând acolo sus, singur, fumându-și țigara în ultima clipă a vieții lui, apoi se gândi la toți cei dragi

lui care muriseră cât timp el fusese mobilizat în armată. Și desigur, la Dolores. Apoi la tatăl lui, aflat și el undeva pe fundul oceanului. La mama lui, moartă pe când el avea șaisprezece ani. La Tootie Vicelli, împușcat prin dinți, în Sicilia, zâmbindu-i strâmb de parcă înghițise ceva al cărui gust îl surprinsese neplăcut, cu sângele ivindu-i-se la colțurile gurii. La Martin Phelan, și la Jason Hill și la polonezul ăla uriaș care trăgea cu mitraliera, din Pittsburgh – cum îl chema? Yardak. Da, așa îl chema. Yardak Gilibiowski. La puștiul ăla care-i îi făcuse să râdă, în Belgia. Fusese împușcat în picior și nu părea foarte grav, doar că sângerarea nu se mai oprise. Și, bineînțeles, la Frankie Gordon, cel pe care-l abandonase în seara aceea în Cocoanut Drive. Doi ani mai târziu, Teddy avea să ia o țigară din tabachera lui Frankie și să-i spună că-i un căcănar de Iowa de toată jena, iar Frankie avea să-i răspundă:

— Înjuri mai bine ca un..., după care călcă pe o mină.

Teddy încă mai avea o schijă în gambă.

Iar acum la Chuck.

Avea să mai afle vreodată dacă fusese sau nu demn de încredere? Dacă ar fi trebuit să-i acorde acel ultim beneficiu al dubiului? Chuck, cel care-l făcuse să râdă și făcuse tot infernul ultimelor trei zile mai ușor de suportat. Chuck, cel care chiar în dimineața acelei zile îi spusese că serviseră ouă Benedict la micul dejun și un sendviș Reuben în felii subțiri de pâine la prânz. Teddy privi din nou marginea promontoriului. Din câte-și putea da seama, se afla cam la jumătatea coborârii. Cerul era de un albastru închis întocmai ca cel al mării și se întuneca tot mai mult cu fiecare clipă.

Ce l-a putut face pe Chuck să cadă de pe stânca aceea?

Nimic natural. Doar dacă nu scăpase ceva. Poate scăpase ceva la poalele stâncii. Doar dacă nu încercase, așa cum făcea el acum, să coboare până jos agățându-se și ținându-se de bucăți de piatră care ar fi putut să nu reziste. Teddy se opri să respire; sudoarea îi curgea pe față. Își luă cu multă

precauție o mână de pe stâncă, și-o șterse de pantaloni până când o simți uscată. Se apucă iar de piatră și făcu același lucru cu cealaltă mână și când reapucă cu ea un colț de piatră văzu hârtia chiar lângă el. Era prinsă între o piatră și un păienjeniș maroniu de rădăcini și flutura ușor în bătaia brizei. Teddy își desprinse mâna de pe bucata întunecată de piatră și o apucă între degete. Nu trebuia s-o despăturească să-și dea seama ce era. Fișa de internare a lui Laeddis. O vârî în buzunarul de la spate, amintindu-și cum fluturase în buzunarul de la spate al lui Chuck, și înțelese de ce coborâse el acolo.

Pentru bucata aceea de hârtie.

Pentru Teddy.

ULTIMII ȘASE-ȘAPTE METRI ai stâncii erau plini de bolovani rotunzi, niște ouă uriașe și negre acoperite de alge, iar Teddy se răsuci când ajunse la ele astfel încât să poată duce brațele în spate și să-și suporte greutatea în podul palmelor. Reuși astfel să coboare printre ele și văzu șobolanii ivindu-se de prin găurile lor. Când ajunse la ultimii bolovani, era deja pe țărm, privi leșul lui Chuck, merse până la el și realiză că, de fapt, nu era nicidecum un trup. Era doar o piatră, albită de soare și învelită de frânghii groase de alge.

Slavă... cuiva. Chuck nu era mort. Chuck nu era bucata asta de piatră lungă și îngustă, învelită de alge. Își făcu mâinile pâlnie și strigă numele lui Chuck spre vârful stâncii. Îl strigă, și-l tot strigă și numele se îndepărtă în larg, și se lovi de stânci, purtat de briză, și Teddy aștepta să-i vadă capul ivindu-se de deasupra marginii promontoriului. Poate că se pregătea să vină jos să-l caute pe Teddy. Poate că-n clipa aceea era sus, pregătindu-se să coboare. Teddy îl strigă până când i se uscă gâtul. Apoi se opri și aștepta să-l audă și el pe Chuck strigându-l. Era deja prea întuneric să se mai vadă vârful stâncii. Teddy n-auzea decât vântul. Și șobolanii

forfotind în găurile lor. Și țipătul unui pescăruș. Clipocitul valurilor oceanului. Apoi, după câteva minute, auzi iarăși sirena de ceață a farului din Boston.

Ochii i se obișnuiră cu întunericul și văzu ochi ce-l urmăreau. Zeci de ochi. Șobolanii se suiseră pe bolovani și-l priveau netemători. Noaptea, plaja asta era a lor, nu a lui.

Lui Teddy însă îi era teamă de apă. Nu de șobolani. Mai dă-i în mă-sa de ticăloși mici. Îi putea împușca. Să vedem câți din ei o să se mai țină tari, după ce câțiva dintre tovarășii lor o să explodeze. Atâta doar că n-avea armă și că, între timp, numărul lor se dublase. Cozi lungi foiau încolo și încoace printre stânci. Teddy simți că apa îi ajunge la glezne și vedea toți ochii aceia ațintiți asupra lui și, că-i era teamă, că nu, simți un început de fior pe șira spinării și o mâncărime în glezne.

O luă încet de-a lungul țărmului și văzu sute de șobolani migrând către stânci în lumina lunii, așa cum focile migrează către zonele însorite. Îi văzu ieșind din găuri și înaintând exact până pe peticul de nisip pe care el fusese cu doar câteva clipe înainte. Întoarse capul și încercă să vadă cât mai rămăsese de parcurs din fâșia de țărm.

Nu foarte mult.

O altă stâncă se ițea din apă cam la treizeci de metri înaintea lui, tăind literalmente țărmul, iar la dreapta ei, în ocean, Teddy văzu o insuliță despre care nu avusese habar că se afla acolo. În lumina lunii părea o bucată de săpun maroniu abia ținută la suprafață de apa mării. Teddy fusese sus pe stânci în primele zile, cu McPherson. Și n-a văzut nicio insulă aici. Era sigur de asta.

Așa că, de unde naiba apăruse?

Acum îi și auzea. Se băteau, răcâiau cu ghearele pe pietre, chițăiau unii către alții, iar Teddy simți că mâncărimea din glezne îi urcă până la genunchi și apoi până la coapse. Privi plaja și văzu că nisipul dispăruse sub ei. Se uită în sus, către stâncă și se simți recunoscător pentru lumina lunii,

o lună aproape plină, și pentru stelele nenumărate și strălucitoare. Apoi văzu o lumină care nu avea mai mult sens decât insula care nu fusese acolo cu două zile în urmă. Era portocalie. Undeva, la jumătatea stâncii. Portocalie. O lumină portocalie pe fața neagră a stâncii. La apus. Teddy o vedea tremurând, ba stingându-se, ba întețindu-se. Realmente, pâlpâia.

Ca o flacără. Și-a dat seama că acolo era o peșteră. Sau cel puțin o crevasă destul de mare. Și că era cineva înăuntru. Chuck. El trebuia să fie. Poate coborâse după bucata aceea de hârtie în jos, pe pantă. Poate că se rănise și încercase să o ia în direcția asta. Teddy își scoase pălăria și se apropie de un bolovan. Jumătate de duzină de ochi îl urmărea, iar Teddy agită pălăria înspre șobolani, care se răsuciră și o șterseră, făcându-și nevăzute trupurile lor urâcioase de pe pietroi. Teddy urcă pe el și-i lovi pe vreo câțiva. Șobolanii se scurseră în toate părțile, iar el începu să înainteze, sărind de pe un bolovan pe altul, șobolanii împuținându-se în fiecare moment, până când nu mai era niciunul care să-l aștepte pe ultimele ouă negre de piatră, iar el începu să se cațere pe fața acelei stânci, cu mâinile încă sângerând de la coborâre.

Urcarea asta era, totuși, cea ușoară. Stânca era mai înaltă și mult mai largă decât prima, dar avea mai multe pante destul de abrupte și destule de proeminente.

S-a cățărat sub lumina lunii o oră și jumătate, s-a cățărat cu stelele de deasupra lui, studiindu-l parcă în același fel în care o făcuseră și șobolanii, și Dolores îi ieși din minte în timpul cățărării, nu-și mai aminti chipul ei, brațele ei ori buzele cărnoase. O simțea departe de el, într-un fel în care n-o mai simțise niciodată de când murise și-a știut că toate astea se datorau epuizării fizice și lipsei somnului, dar ea totuși, dispăruse. Dispăruse cât timp s-a cățărat sub lumina lunii.

Însă o putea auzi. Nu și-o mai putea imagina, dar o putea auzi șoptindu-i în străfundurile minții, nu te lăsa,

Teddy, mergi mai departe. Mergi mai departe. Ai să poți trăi din nou.

Asta să fie totul? După doi ani pe fundul prăpastiei, după doi ani în care s-a tot holbat la pistolul de pe masa din sufragerie, stând pe întuneric, ascultând Tommy Dorsey sau Duke Ellington, convins că nu mai poate trăi nici măcar o secundă din viața asta împuțită, după ce i-a fost atât de dor de ea încât, într-o zi, și-a rupt vârful unui incisiv scrâșnind din dinți, dorind-o infinit – după toate astea, chiar era cu putință ca aceea să fie pur și simplu clipa când avea s-o lase în urmă?

Nu te-am visat, Dolores. Știu că nu. Dar, în momentul ăsta, așa pare.

Așa și trebuie, Teddy. Așa și trebuie. Lasă-mă să plec.

Da?

Da, iubitule.

Am să încerc, da?

Da.

Teddy vedea lumina portocalie pâlpâind deasupra lui. Simțea căldura focului. Aproape insesizabilă, dar de netăgăduit. Apucă ieșitura de deasupra lui și văzu lumina portocalie reflectându-se pe încheietura lui și se trase în sus și se aruncă înainte, pe coate. Văzu lumina reflectându-se pe pereții zgrunțuroși. Se ridică în picioare. Tavanul peșterii era la doar câțiva centimetri de creștetul lui. Tunelul de la intrare o lua la dreapta și Teddy o apucă pe-acolo. Focul ardea pe o grămăjoară de lemne adunate într-o adâncitură mică, săpată în vatra peșterii. De cealaltă parte a focului, era o femeie în picioare și cu mâinile la spate care-l întrebă:

— Cine ești?

— Teddy Daniels.

Femeia avea părul lung și purta cămașa lungă, roz deschis a pacienților de la Ashecliffe, pantaloni cu șnururi și papuci.

— Ăsta e numele tău. Dar întreb ce faci?

— Sunt polițist.

Femeia înclină capul. Părul ei abia ce începuse să încărunțească.

— Tu ești șeriful federal.

Teddy confirmă dând din cap.

— Poți să-ți iei mâinile de la spate?

— De ce? întrebă ea.

— Pentru că aș vrea să știu ce ții în mână.

— De ce?

— Pentru că aș vrea să știu dacă mă poți răni.

Ea schiță un zâmbet când auzi asta.

— Presupun că ai dreptate.

Își arătă mâna în care ținea un bisturiu lung și subțire.

— Am să-l țin eu, dacă nu te superi.

Teddy își ridică mâinile.

— Din partea mea e în regulă.

— Știi cine sunt?

— O pacientă de la Ashecliffe.

Ea își înclină iarăși capul și își atinse cămașa.

— Măi să fie? Cum ți-ai dat seama?

— Așa e, așa e. Ai dreptate.

— Toți șerifii sunt așa isteți ca tine?

Teddy răspunse:

— N-am prea mâncat în ultima vreme. Așa că acum sunt mai lent decât de obicei.

— Ai dormit mult?

— De ce?

— De când ești pe insulă. Ai dormit mult?

— Nu prea bine, dacă asta înseamnă ceva.

— Înseamnă...

Femeia își ridică pantalonii din genunchi și se așeză pe jos, invitându-l pe Teddy să facă la fel.

Teddy se așeză. O privea pe deasupra focului.

— Tu ești Rachel Solando, zise Teddy. Cea adevărată.

Femeia strânse din umeri.

— Ți-ai ucis copiii?

Femeia înțepă o buturugă cu bisturiul.

— N-am avut niciodată copii.

— Nu?

— Nu. N-am fost niciodată măritată. O să te surprindă, dar am fost mai mult decât o pacientă.

— Cum ai fi putut fi mai mult decât pacientă?

Femeia împunse cu bisturiul în altă buturugă din foc care căzu sfărâmându-se, iar deasupra flăcărilor se ridicară scântei care se stinseră înainte să ajungă la tavanul peșterii.

— Am fost angajată aici. Imediat după război.

— Ai fost asistentă?

Femeia îl privi peste flăcări.

— Am fost doctor. Prima femeie doctor la spitalul Drummond din Delaware. Prima de aici, de la Ashecliffe. Aveți în față, domnule, o adevărată pionieră.

Sau o nebună care are halucinații, își zise Teddy. Ridică privirea și o întâlni pe a ei: blândă, inteligentă, cunoscătoare. Femeia zise:

— Mă crezi nebună.

— Nu.

— Cum m-ai putea crede altfel? O femeie care se ascunde într-o peșteră?

— Bănuiesc că există un motiv pentru care te ascunzi.

Ea zâmbi, un zâmbet întunecat, și clătină din cap.

— Nu sunt nebună, nu sunt. Dar, evident, ce altceva ar putea spune un nebun? Aici e toată frumusețea kafkiană a situației. Dacă nu ești nebun, dar alții dau tuturor asigurări că ești, atunci toate protestele tale nu vor face decât să confirme ce au spus ei. Înțelegi ce spun?

— Oarecum.

— Ia spusele mele ca pe un silogism. Să zicem că silogismul pornește de la acest principiu: Nebunii neagă că sunt nebuni. Pricepi?

— Sigur, spuse Teddy.

— Bine. Partea a doua: Bob neagă că e nebun. Partea a treia. Cea cu „deci". Deci, Bob e nebun.

Puse scalpelul pe pământ, lângă genunchi și atâță focul cu un băț.

— Dacă ai fost catalogat nebun, atunci toate acțiunile care ar trebui să demonstreze că nu ești, par să fie de fapt acțiunile unui nebun. Orice protest al tău va fi văzut drept tăgadă. Toate temerile tale întemeiate se vor numi paranoia. Instinctele tale de supraviețuire sunt etichetate drept mecanisme de apărare. N-ai nicio șansă să te aperi. E o veritabilă condamnare la moarte. Odată ce-ai ajuns aici, nu mai ieși. Nimeni nu mai iese din corpul C. Nimeni. De fapt, au fost câțiva care au ieșit. Îți garantez asta. Dar au fost operați. Pe creier. Înțepați – direct prin ochi. Din punct de vedere medical e o barbarie lipsită de scrupule, iar eu le-am spus asta. M-am luptat cu ei. Am trimis scrisori. Și m-ar fi putut îndepărta, înțelegi? M-ar fi putut da afara sau transfera, mi-ar fi putut da un post la catedră, m-ar fi putut trimite în alt stat, dar nu i-ar fi satisfăcut numai atâta lucru. Nu mă puteau lăsa pur și simplu să plec. Nu puteau face asta. Nu, nu, nu.

Femeia era din ce în ce mai agitată pe măsură ce vorbea, împungând în foc cu bățul, vorbind parcă mai mult genunchilor ei decât lui Teddy.

— Chiar ai fost doctor? întrebă Teddy.

— O, da. Am fost doctor.

Își ridică privirea, ațintită până atunci asupra genunchilor.

— Încă mai sunt, de fapt. Da, am lucrat aici. Dar am început să-mi pun întrebări despre dozele mari de Sodium Amytal și despre halucinogenele pe bază de opiu. Am început să-mi pun întrebări – din nefericire – despre aceste proceduri chirurgicale cu totul experimentale, ca să folosesc un eufemism.

— Cu ce se ocupă oamenii ăștia aici, de fapt?

Pe fața ei apăru o grimasă de om obosit și sătul.

— N-ai nici cea mai vagă idee?

— Știu că încalcă codul Nürnberg.

— Da, îl încalcă. L-au rescris cu totul.

— Știu că experimentează tratamente radicale.

— Radicale, da. Tratamente, nu. Nimeni nu e tratat aici, șerifule. Știi de unde vin fondurile acestui spital?

Teddy dădu din cap:

— HUAC.

— Ca să nu mai vorbim de fondurile nedeclarate. Acum, pune-ți următoarea întrebare: Cum intră durerea în corp?

— Depinde unde te-ai rănit.

— Nu-i adevărat.

Ea clătină din cap cu convingere.

— N-are nimic de-a face cu carnea. Creierul trimite impulsuri neuronale prin sistemul nervos. Creierul controlează durerea, spuse ea. Controlează frica. Somnul. Compasiunea. Foamea. Tot ceea ce asociem noi cu inima, cu sufletul sau cu sistemul nervos este, de fapt, controlat de creier. Totul.

— OK...

Ochii femeii străluceau în văpaia focului.

— Cum ar fi dacă l-am controla?

— Creierul?

Ea aprobă dând din cap.

— Să recreezi un om astfel încât să nu mai simtă durerea, să nu mai aibă nevoie de somn. De dragoste. Sau de compasiune. Un om care să nu poată fi interogat pentru că toate amintirile i-au fost șterse.

Înteți focul și îl privi.

— Aici se creează fantome, ofițere. Fantome care să poată merge apoi în lume și să facă ceea ce fac fantomele.

— Dar o astfel de capacitate, asemenea cunoștințe se...

— Obțin în ani de zile, știu... Așa este. Acesta este un proces care durează decenii întregi. Au început cam din același loc cu sovieticii – spălarea de creiere. Experimente de

izolare extremă. Cam în același fel în care naziștii experimentaseră pe evrei efectele extremelor termice pentru a pune rezultatele la dispoziția soldaților Reichului. Dar înțelegi, ofițere? Peste o jumătate de secol, oamenii vor privi înapoi și vor spune – femeia lovi vatra peșterii cu degetul arătător – acesta a fost doar începutul. Naziștii și evreii. Sovieticii au folosit deportații din Gulag. În America, facem teste pe insula Shutter.

Femeia privea în foc.

— Eu sunt șerif federal. Cum mă vor putea opri pe mine?

Întrebarea îi stârni femeii un rânjet și își plezni palmele una de alta.

— Eu am fost un psihiatru respectat dintr-o familie respectată. Cândva credeam că atâta e suficient. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar n-a fost. Dă-mi voie să-ți pun o întrebare – există vreo traumă în trecutul tău?

— În trecutul cui nu există așa ceva?

— Așa este, dar noi nu vorbim acum despre generalități, despre alți oameni. Vorbim despre cazuri particulare. Despre tine. Există vreo slăbiciune psihologică pe care ei ar putea s-o exploateze? Există în trecutul tău un eveniment, sau mai multe, care ar putea constitui premisele catalogării tale ca nebun? Astfel încât, atunci când te vor interna aici, prietenii și cunoscuții tăi să spună: „Da, a clacat. Până la urmă a clacat. Cine n-ar fi cedat nervos? Să-și piardă mama în felul acela", sau orice altceva! Ce zici?

Teddy răspunse:

— Asta s-ar putea spune despre oricine.

— Exact. Nu înțelegi? Da, se poate spune despre oricine, dar ei o vor spune despre tine. Cu capul cum stai?

— Cu capul?

Femeia își rodea buza de jos dând din cap.

— Măslina de deasupra gâtului, da. Ai avut vise mai ciudate în ultima vreme?

— Da.

— Dureri de cap.

— Sunt predispus la migrene.

— Isuse, nu se poate!

— Ba da.

— Ai luat vreo pastilă de când ai venit aici, fie și o aspirină?

— Da.

— Te-ai simțit cumva pierdut? Câtuși de puțin? Ca și cum n-ai fi fost tu însuți? Nu cine știe ce, îți spui, m-am simțit puțin aiurea. Poate că mintea ta nu mai face conexiuni la fel de rapid cum făcea altădată, nu? N-ai dormit foarte bine, zici tu. Pat străin, loc cam ciudat, furtună... Îți spui toate aceste lucruri, nu-i așa?

Teddy confirmă.

— Și ai mâncat la cantină, presupun. Ai băut cafeaua pe care ți-au dat-o ei. Spune-mi măcar că ai fumat din țigările tale!

— Pe ale colegului meu.

— N-ai luat nicio țigară de la vreun doctor sau de la vreun infirmier?

Teddy simțea în buzunarul de la piept țigările pe care le câștigase în seara aceea, la poker. Își aminti că fumase o țigară de la Cawley chiar în seara în care ajunseseră pe insulă și că tutunul i s-a părut mai dulce decât orice alt tutun fumase vreodată.

Ea îi citi răspunsul pe față.

— În trei, patru zile, drogurile neuroleptice ajung la nivele lucrative în sângele tău. În acest timp, aproape că nu observi efectele. Uneori, pacienții au ușoare atacuri apoplectice care pot fi ușor interpretate ca datorându-se migrenelor, mai ales dacă suferi de migrene de ceva timp. Oricum, atacurile astea apoplectice apar rar. De cele mai multe ori, cel mai pregnant efect asupra pacientului...

— Nu-mi mai spune „pacient".

— ...este că visează în imagini foarte vii și pentru intervale destul de mari de timp, iar visele se înlănțuiesc unele de altele și se întrepătrund până ajung să arate ca un roman scris de Picasso. Celălalt efect observabil e că pacientul e puțin, hm, încețoșat. Gândurile parcă îi scapă puțin. Dacă n-a dormit bine, a avut toate visele alea, nu?, e normal să se simtă ușor amețit. Și, nu, domnule șerif, nu te-am numit „pacient". Cel puțin, nu încă. Era doar o figură retorică.

— Dacă de-acum înainte am să evit tot: mâncarea, țigările, cafeaua, pastilele, cât rău mi s-ar fi putut deja face?

Femeia își trase părul de pe față și îl legă într-un coc, la spate.

— Mult, aș zice.

— Să presupunem că n-am cum să plec de pe insulă până mâine. Să presupunem că drogurile au început deja să-și facă efectul. Cum îmi pot da seama?

— Cel mai evident semn este că ți se uscă gura, dar, paradoxal, ai impulsul de a înghiți întruna de parcă ai saliva abundent, și, a, da, paralizie. Constați că ai mici spasme. De obicei, încep de la articulația degetului mare cu încheietura. Le simți acolo o vreme înainte să-ți cuprindă tot brațul.

Teddy avea deja aceste semne.

— Mai sunt și altele?

— Sensibilitate la lumină, dureri ale lobului cerebral stâng, bâlbâială. Ai să te bâlbâi mai mult.

De-afară se auzea oceanul, fluxul care creștea și se izbea de pietre.

— Ce se întâmplă în far?

Femeia se luă în brațe parcă și se aplecă spre foc.

— Chirurgie.

— Chirurgie? Dar asta pot face și în spital.

— Chirurgie cerebrală.

— Și asta se poate face în spital.

Femeia se holba la flacără.

— Chirurgie experimentală. Nu chirurgie gen „hai să deschidem craniul și să reparăm defecțiunea". Nu. Ci chirurgie de tipul: „Hai să deschidem craniul și să vedem ce se întâmplă dacă tragem de asta." Chirurgie ilegală, domnule șerif. Din aceea învățată de la naziști, zise femeia și zâmbi. Acolo încearcă să-și construiască fantomele.

— Cine știe ce se întâmplă acolo? Din cei de pe insulă, vreau să spun.

— În far?

— Da.

— Toată lumea.

— Ei, hai... Și infirmierii, și asistentele?

Ea se uită la Teddy peste flăcările focului cu o privire directă și limpede.

— Toată lumea, repetă ea.

NU-ȘI AMINTEA CUM de adormise, dar probabil că asta se întâmplase de vreme ce, acum, femeia îl scutura.

Îi spuse:

— Trebuie să pleci. Ei cred că am murit. Că m-am înecat. Dacă vin să te caute pe tine, m-ar putea găsi. Îmi pare rău, dar trebuie să pleci.

El se ridică și se frecă la ochi.

— Există un drum, îi spuse ea. La est de vârful acestei stânci. Urmează-l și vei ajunge, la capătul unui ocol, în vestul insulei. Te scoate exact în spatele casei fostului comandant, o să faci cam o oră.

— Tu ești Rachel Solando? o întrebă. Știu că cea pe care am întâlnit-o doar se prefăcea că este.

— De unde știi?

Teddy își aminti de policarele lui în seara trecută. Se tot zgâise la ele în timp ce-l puneau în pat. Când s-a trezit, erau curate. S-a gândit că era cremă de pantofi, dar apoi și-a amintit că el îi atinsese ei fața.

— Avea părul vopsit. Recent.

— Chiar trebuie să pleci.

Îl întoarse de umăr, ușor, către ieșire.

— Dacă va trebui să mă întorc...

— N-am să mai fiu aici. Schimb mereu locurile. În fiecare zi merg în altă parte.

— Dar aș putea să vin să te iau, să te scot de aici.

Ea zâmbi trist și își mângâie părul din dreptul tâmplelor.

— N-ai auzit nimic din ce-am spus, așa-i?

— Ba da.

— N-ai să mai poți pleca niciodată de aici. Acum ești unul de-ai noștri.

Îi strânse umărul cu degetele, îl împinse către ieșire.

Teddy se opri chiar la intrare și o privi iar.

— Eram cu un prieten. Era cu mine în seara asta, apoi ne-am pierdut unul de altul. L-ai văzut cumva?

Îi zâmbi din nou, în același fel trist.

— Domnule șerif, aici n-ai niciun prieten.

18

CÂND A AJUNS ÎN SPATELE casei lui Cawley, abia mai putea merge.

Ieși din pădurea din spatele casei și o luă pe poteca principală spre poartă, având impresia că distanța aceea se mărise de patru ori de azi-dimineață. Un om apăru lângă el pe potecă din întuneric, îl luă pe braț Teddy și îi spuse:

— Ne întrebam când ai să apari.

Gardianul-șef.

Avea pielea albă de parcă fusese dată cu ceară, fină, parcă lăcuită, și ușor translucidă. Teddy observă că și unghiile le avea lungi și la fel de albe ca și pielea, cu vârfurile tăiate chiar înainte să-nceapă să semene cu niște cârlige și pilite meticulos. Dar ochii erau cu adevărat șocanți la el. De un albastru limpede și cu o expresie stranie de mirare în ei. Ochii unui bebeluș.

— Îmi pare bine că vă întâlnesc în sfârșit, domnule gardian-șef. Cum vă simțiți?

— O, spuse omul. Grozav. Tu?

— N-am fost mai bine niciodată.

Gardianul-șef îl strânse de braț.

— Mă bucur să aud asta. O plimbărică de plăcere, nu-i așa?

— Ei, dacă tot a fost găsită pacienta, mă gândeam să fac un tur al insulei.

— Te-ai simțit bine, sunt convins.

— Foarte.

— Minunat. Te-ai întâlnit cu băștinașii noștri?

Lui Teddy i-a trebuit un minut să înțeleagă. Durerea de cap devenise constantă. Picioarele abia îl mai țineau.

— A, șobolanii...

Gardianul-șef îl bătu pe spate.

— Da, șobolanii. Au ceva straniu de regal, nu ți se pare?

Teddy îl privi în ochi și spuse:

— Sunt șobolani.

— Niște dăunători, așa e. Dar felul în care se ridică pe picioarele din spate și te privesc, dacă consideră că sunt la o distanță sigură, și agilitatea cu care se mișcă, cu care pot să intre sau să iasă dintr-o gaură, cât ai clipi..., gardianul-șef privi în sus, către stele. Poate că „regal" nu e cuvântul potrivit. Ce spui de „adaptate"? Sunt creaturi excepțional de bine adaptate.

Au ajuns la poarta principală, dar gardianul-șef încă-l mai strângea de braț. Îl întoarse pe loc până au ajuns cu fața către casa lui Cawley și către marea din spatele ei.

— Te-ai bucurat de ultimele daruri ale lui Dumnezeu? întrebă gardianul-șef.

Teddy se uită la el și simți că, în spatele acelor ochi perfecți, stă boala.

— Poftim?

— Darul lui Dumnezeu, zise gardianul-șef, iar mâna lui arătă spre întinderile sălbatice. Violența lui. Când am coborât prima dată în casa mea și am văzut copacul în sufragerie, s-a întins spre mine ca un braț divin. Nu la propriu, desigur. Dar, la figurat, chiar a făcut-o. Dumnezeu iubește violența. Înțelegi, nu?

— Nu, spuse Teddy. Nu înțeleg.

Gardianul-șef făcu câțiva pași și se întoarse spre Teddy.

— Atunci de ce există atât de multă? E în noi. Se naște din noi. E mai naturală decât respirația. Purtăm războaie. Facem sacrificii de sânge. Despuiem și sfâșiem carnea semenilor noștri. Umplem câmpuri de luptă cu cadavrele noastre împuțite. Și pentru ce? Ca să-i arătăm lui Dumnezeu că am învățat din exemplul Lui.

Teddy observă că individul râcâia cu unghia cotorul unei cărțulii pe care o ținea lipită de abdomen.

Zâmbi, iar dinții îi erau galbeni.

— Dumnezeu ne dă cutremurele, uraganele, tornadele. Ne-a dat munți care ne scuipă foc în creștete și oceane care ne înghit navele. Ne-a dat natura, iar natura nu-i decât un criminal cu zâmbetul pe buze. Ne-a dat boli care să ne facă să credem, în clipa morții, că avem găuri doar pentru ca sângele să se scurgă prin ele. Ne-a dat poftele, furia, lăcomia și sufletele astea împuțite. Astfel ca noi să stârnim violența, în numele Lui. Nu există niciun cod moral mai pur decât furtuna asta pe care abia am văzut-o. De fapt, nu există niciun fel de cod moral. Nu se pune decât o singură întrebare – poate violența mea s-o învingă pe a ta?

Teddy răspunse:

— Nu sunt sigur că în...

— Poate?

Gardianul-șef mai făcu un pas către el, iar acum Teddy îi simțea răsuflarea puturoasă.

— Ce să poată? întrebă Teddy.

— Poate violența mea s-o învingă pe a ta?

— Eu nu sunt violent, spuse Teddy.

Gardianul-șef scuipă chiar la picioarele lor.

— Ești cât se poate de violent. Știu asta pentru că și eu sunt la fel. Nu te pune într-o poziție incomodă negându-ți pofta de sânge, fiule. Și nu mă pune nici pe mine. Dacă legile sociale ar fi abolite și n-aș fi decât eu între tine și hrană,

mi-ai sparge capul cu un bolovan și mi-ai mânca părțile cărnoase.

Se aplecă spre Teddy.

— Dacă dinții mei ar mușca acum din ochii tăi, m-ai putea opri înainte să te orbesc?

Teddy văzu plăcere în ochii aceia scufundați în orbite. Își imagină inima acelui om, neagră, palpitând în cușca coastelor.

— Încearcă, îi spuse.

— Așa mai vii de acasă, șopti gardianul-șef.

Teddy se înfipse mai bine pe picioare, simțind cum îi clocotește sângele în brațe.

— Da, da..., șopti gardianul. Chiar lanțurile mele și-am devenit prieteni!

— Poftim? se pomeni Teddy șoptind și el, simțindu-și corpul vibrând într-un mod straniu.

— Lordul Byron. Ai să-ți amintești versul ăsta, nu?

Teddy zâmbi, iar gardianul-șef se dădu un pas înapoi.

— Chiar au rupt gura târgului cu dumneata, nu-i așa, domnule gardian-șef?

Gardianul-șef zâmbi și el, abia schițat.

— El crede că e în regulă.

— Ce e în regulă?

— Tu și acest final al tău de partidă. Crede că-i oarecum inofensiv. Dar eu nu cred asta.

— Nu?

— Nu.

Gardianul-șef lăsă brațul în jos și înaintă câțiva pași. Își duse mâinile la spate, iar cărțulia îi era acum lipită de șale, apoi se întoarse, crăcănă picioarele cum fac militarii de carieră și se holbă la Teddy.

— Spui c-ai ieșit să te plimbi, dar eu știu că nu-i așa. Eu te cunosc, băiete.

— Abia ne-am întâlnit, răspunse Teddy.

Gardianul-șef scutură din cap.

— Cei ca noi se cunosc de veacuri. Te cunosc până în măduva oaselor. Și cred că ești un om trist. Chiar cred asta.

Și-a ținguiat buzele și s-a uitat în jos, spre pantofi.

— Să fii trist e în firea lucrurilor. Cred că e jalnic în cazul unui bărbat, dar e în regulă, pentru că nu are niciun efect asupra mea. Dar, în același timp, cred că ești periculos.

— Oricine are dreptul la o opinie, spuse Teddy.

Fața gardianului-șef se întunecă.

— Ba nu, nu are. Oamenii sunt proști. Mănâncă, beau, se bășesc, și-o trag, procreează și chestia asta din urmă e cea mai rea dintre toate, pentru că lumea asta chiar ar fi mai bună dacă am fi mai puțini. Retardați, copii metiși, lunatici, indivizi cu o moralitate degradată – asta producem. Cu asta murdărim fața pământului. În sud, încearcă acum să-i țină pe negrotei sub control. Dar îți spun ceva. Am trăit o vreme în sud și acolo toți sunt niște negrotei, fiule. Negrotei albi, negrotei negri, negrotei femei. Sunt peste tot și nu-s de niciun folos. Nici cât un câine cu două picioare. Măcar câinele mai adulmecă câte o urmă din când în când. Și tu ești un negrotei, fiule. Ești marfă proastă. Simt asta.

Vorbea pe un ton surprinzător de blând, aproape feminin.

— Păi, zise Teddy, nu mai trebuie să vă faceți griji pentru mine începând de mâine, nu-i așa domnule gardian-șef?

Gardianul-șef zâmbi.

— Nu, fiule, nu mai trebuie.

— N-am să vă mai stau pe cap, am să plec de pe insula voastră.

Gardianul-șef făcu doi pași spre el, dar zâmbetul îi dispăruse de pe față. Se aplecă spre Teddy și îl învălui iar în duhoarea aceea.

— Nu pleci nicăieri, fiule.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vă contrazic.

— N-ai decât...

Gardianul se aplecă și adulmecă aerul din stânga capului lui Teddy, apoi îl mută dincolo și amușină aerul din partea dreaptă.

Teddy întrebă:

— Ați adulmecat ceva?

— Îhî....

Gardianul se îndreptă.

— Îmi miroase a frică, fiule.

— Atunci, probabil că un duș ți-ar prinde bine, spuse Teddy. Să te cureți de căcat.

Niciunul n-a mai spus nimic o vreme, apoi gardianul spuse:

— Amintește-ți lanțurile astea, negroteiule. Ele sunt prietenele tale. Și să mai știi că aștept cu mare nerăbdare ultimul nostru dans. O, spuse, ce carnagiu vom porni...

Se întoarse și o luă pe potecă către casa lui.

DORMITORUL BĂRBAȚILOR era pustiu. Niciun suflet. Teddy intră și-și puse impermeabilul în dulap. Apoi căută vreo dovadă că Chuck se întorsese acolo. Dar nu găsi nimic. Îi veni să se întindă pe pat, dar știa că, dacă s-ar fi întins, probabil că ar fi căzut într-un somn adânc și nu s-ar mai fi trezit până a doua zi dimineața, așa că s-a dus la baie și și-a dat cu apă rece pe față, apoi și-a aranjat părul cu un pieptene ud. Oasele parcă îi erau zdrobite, iar sângele îi era gros ca zgura. Ochii îi erau înfundați în orbite și încercănați, iar pielea, cenușie. Își mai aruncă câțiva pumni de apă pe față, apoi se șterse și ieși din clădire.

Nimeni.

Temperatura creștea, iar aerul devenea tot mai umed și mai lipicios. Greierii începuseră să cânte. Teddy se plimbă puțin, sperând că Chuck ajunsese cumva înaintea lui și că

poate făcea același lucru: că se plimba de colo până colo, sperând să dea de Teddy.

La poartă era un gardian, iar Teddy vedea lumini în camere, dar altfel, locul era pustiu. O luă spre spital, urcă treptele și încercă ușa de la intrare, dar constată că era încuiată. Auzi scârțâit de balamale și întoarse capul. Nu-l văzu decât pe paznicul care deschisese poarta și trecuse în partea cealaltă, la colegul lui, iar când poarta se închise la loc, Teddy îi auzi zgomotul pașilor pe ciment. Rămase pe trepte câteva clipe. Teoria lui Noyce se cam năruise. Teddy era acum, fără absolut nicio îndoială, singur. Închis, da. Dar, din câte-și putea da seama, nesupravegheat. Merse în spatele spitalului și își mai reveni când văzu un infirmier pe palierul din spate, fumând o țigară.

Teddy se apropie de el, iar puștiul, un puști negru, îl privi. Teddy scoase o țigară și întrebă:

— N-ai un foc?

— Cum să nu...

Teddy se aplecă să-și poată aprinde țigara, iar când se ridică îi zâmbi puștiului, apoi brusc își aminti ce-i spusese femeia despre țigările celor de-acolo și lăsă fumul să-i iasă ușor din gură fără să-l inhaleze.

— Cum te simți în seara asta?

— Bine, domnule. Dumneavoastră?

— Bine. Unde e toată lumea?

Puștiul arătă în spatele său cu degetul mare.

— Înăuntru. Mare întâlnire mare. Nu știu despre ce-i vorba.

— Sunt toți, și doctorii, și asistentele?

Puștiul confirmă dând din cap.

— Și chiar unii dintre pacienți. Și dintre noi, infirmierii. Eu am rămas să păzesc ușa pentru că încuietoarea nu merge foarte bine. În afară de mine, da, cam toți sunt acolo.

Teddy mai trase un fum din țigară, sperând că puștiul nu va băga de seamă cum fumează. Se întrebă dacă ar trebui să blufeze și să o ia și el în sus, pe scări, sperând că puștiul îl va considera tot un infirmier, unul din corpul C, poate. Apoi, prin fereastra din spatele puștiului, văzu că holul se umplea de lume și că toți mergeau către ușa de la intrare. Îi mulțumi puștiului pentru foc și o luă către intrarea principală unde dădu de o armată de oameni care stăteau de vorbă și își aprindeau țigări. O văzu pe sora Marino vorbind cu Trey Washington, ea îi spunea ceva și-i pusese mâna pe umăr, iar Trey își lăsă capul pe spate râzând. Teddy se-ndrepta spre ei când auzi vocea lui Cawley din capul scărilor:

— Domnule ofițer...

Teddy se întoarse, iar Cawley coborî spre el, îl apucă de cot și-l trase mai spre perete.

— Unde ați fost?

— M-am plimbat. V-am vizitat insula.

— Serios?

— Serios.

— Ai găsit ceva interesant?

— Șobolani.

— Sigur, din ăștia avem o grămadă.

— Cum merg reparațiile acoperișului?

Cawley suspină.

— Am pus găleți în toată casa căci picură apă din tavan. Mansarda e terminată, distrusă. La fel podeaua din camera de oaspeți. Nevastă-mea o s-o ia razna când o să vadă. Rochia ei de mireasă era în mansardă.

— Unde e soția dvs.?

— În Boston, spuse Cawley. Avem un apartament acolo. Ea și copiii aveau nevoie să mai iasă puțin de aici, așa că și-au luat o săptămână de vacanță. Uneori ți se urăște de locul ăsta.

— Eu sunt aici doar de trei zile, doctore, și mi s-a urât deja.

Cawley îi zâmbi blând dând din cap.

— Dar tu pleci.

— Plec?

— Te duci acasă, domnule ofițer. Acum, că am găsit-o pe Rachel. Feribotul sosește aici pe la unsprezece dimineața de obicei. Până la prânz, ești în Boston.

— Ce bine ar fi...

— Nu-i așa? zise Cawley și își trecu o mână peste frunte. Nu vreau să te supăr, domnule ofițer, și nici să te jignesc.

— Iar o luăm de la capăt.

Cawley ridică o mână:

— Nu, nu... Nicio părere personală despre starea dumitale emoțională. Voiam să spun că prezența dumitale aici îi agită pe foarte mulți dintre pacienți. Știți cum vine treaba – Johnny Polițistul e în oraș. Asta i-a tensionat pe câțiva dintre ei.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Nu-i vina dumitale. Îi sperie ceea ce reprezinți, nu cine ești.

— Atunci bănuiesc că totul e în regulă.

Cawley se sprijini de perete și-și propti un picior de el, arătând la fel de obosit ca Teddy, în halatul de laborator șifonat și cu nodul cravatei slăbit.

— Se zvonea prin corpul C azi după-amiază că un necunoscut în uniformă de infirmier se învârtea pe la etajul principal.

— Serios?

— Serios.

— I-auzi?

Cawley culese o scamă de pe cravată și-o scutură dintre degete.

— Cică străinul avea o oarecare experiență în îmblânzirea oamenilor periculoși.

— Nu mai spune...

— Ba da, ba da.

— Și ce-a mai isprăvit acest așa-zis străin?

— Păi...

Cawley își îndreptă umerii și-și scoase halatul pe care și-l petrecu peste braț.

— Mă bucur că te interesează.

— Ei, nimic nu-i mai fain decât un zvon mic, o mică bârfă.

— De acord. Așa-zisul străin, chipurile, dar nu pot confirma, dacă nu ți-e cu supărare, a avut o lungă conversație cu un schizofrenic paranoic recunoscut pe nume George Noyce.

— Hm, făcu Teddy.

— Chiar așa.

— Deci acest...

— Noyce, spuse Teddy.

— Noyce, exact, repetă Teddy. Gagiu' are halucinații, nu?

— Extreme, spuse Cawley. Își împrăștie în stânga și-n dreapta basmele și poveștile lui și-i agită pe toți.

— Iar folosiți cuvântul ăla.

— Îmi pare rău. Ei bine, creează tuturor o stare de disconfort. De fapt, acum două săptămâni i-a tulburat atât de tare, încât un pacient l-a bătut.

— Nu mai spuneți!

Cawley ridică din umeri:

— Se mai întâmplă.

— Deci... Ce basme? Ce povești?

Cawley flutură din mână.

— Halucinații paranoice obișnuite. Cum toată lumea încearcă să-l prindă pe el. Din astea.

Doctorul se uită la Teddy, aprinzându-și o țigară, iar ochii îi străluciră o clipită în lumina flăcării.

— Deci, pleci.

— Așa se pare.

— Cu primul feribot.

Teddy îi zâmbi rece.

— Dacă ne trezește și pe noi cineva.

Cawley îi zâmbi la fel.

— Cred că asta se poate rezolva.

— Excelent.

— Da. O țigară?

Teddy ridică o mână spre pachetul pe care i-l întindea Cawley.

— Nu, mersi.

— Încercați să renunțați?

— Încerc să le mai reduc.

— Ăsta-i, probabil, un lucru bun. Am citit într-o revistă că tutunul poate fi legat de o grămadă de lucruri îngrozitoare.

— Serios?

— Da, chiar și de cancer, așa se spune.

— Sunt atâtea feluri de-a muri în ziua de azi.

— De acord. Dar există și tot mai multe feluri de-a vindeca.

— Credeți?

— Dacă n-aș crede asta, nu m-aș ocupa cu ce mă ocup.

Cawley suflă fumul deasupra capului.

Teddy spuse:

— Ați avut aici vreodată un pacient pe nume Andrew Laeddis?

Cawley își lăsă bărbia în piept.

— Numele nu-mi spune nimic.

— Nu?

Cawley ridică din umeri.

— Ar trebui?

Teddy clătină din cap.

— L-am cunoscut cândva. El...

— Cum?

— Poftim?

— Cum l-ați cunoscut?

— În război.

— A...

— Am auzit că i s-au urcat gărgăunii la cap și c-a fost trimis aici.

Cawley trase un fum din țigară.

— N-ați auzit bine.

— Așa se pare.

Cawley îi spuse:

— Ei, se mai întâmplă. Mi s-a părut că ați spus „noi" mai devreme.

— Poftim?

— „Noi", spuse Cawley. Persoana întâi plural.

Teddy își puse o mână pe piept.

— Și mă refeream la mine?

Cawley dădu din cap.

— Mi s-a părut c-ați zis „dacă ne trezește și pe noi cineva". Pe noi.

— Păi, am zis. Normal c-am zis. Apropo, l-ați văzut?

Cawley ridică o sprânceană.

Teddy spuse:

— Serios. E aici?

Cawley râse și-l privi pe Teddy.

— Ce este?

Cawley ridică din umeri.

— Sunt confuz.

— De ce sunteți confuz?

— Din pricina dumitale, ofițere. Asta e tot vreo glumă ciudată de-a dumitale?

— Ce glumă? Vreau doar să știu dacă e aici.

— Cine? întrebă Cawley cu o undă de exasperare în glas.

— Chuck.

— Chuck? întrebă Cawley încet.

— Colegul meu. Chuck.

Cawley se desprinse de perete, cu țigara tremurând între degete.

— N-aveți niciun partener, domnule ofițer. Ați venit aici singur.

19

TEDDY SPUSE:

— Stați puțin...

Îl văzu pe Cawley, acum mai aproape, zgâindu-se la el.

Teddy închise gura și simți cum noaptea de vară îi mângâie pleoapele.

Cawley spuse:

— Mai spuneți o dată. Despre partenerul dumitale.

Privirea curioasă a lui Cawley a fost cea mai rece din câte a văzut Teddy vreodată. Era o privire vie, inteligentă și înfiorător de amabilă. Era privirea unui bărbat onest dintr-un vodevil, care se prefăcea că nu pricepe care-i poanta.

Iar Teddy era ca Bran pentru Stan. Un bufon cu bretelele atârnând și cu niște burlane drept pantaloni. Ultima parte a glumei.

— Domnule ofițer..., Cawley mai făcu un pas mărunt spre Teddy.

Dacă Teddy ar fi protestat, dacă ar fi cerut să i se spună unde era Chuck, dacă ar fi încercat chiar numai să susțină că exista un Chuck, atunci le-ar fi căzut în plasă.

Teddy se uită în ochii lui Cawley și-i văzu râsul ascuns în ei.

— Nebunii neagă că sunt nebuni, spuse Teddy.

Cawley făcu încă un pas:

— Poftim?

— Bob neagă că este nebun.

Cawley își încrucișă mâinile pe piept.

— Deci, zise Teddy, Bob e nebun.

Cawley se lăsă pe călcâie și zâmbetul îi apăru pe față.

Teddy îl înfruntă și el cu un zâmbet.

Au rămas amândoi așa destulă vreme, iar briza nopții trecea prin coroanele copacilor de deasupra zidului cu un foșnet ușor.

— Știi, zise Cawley, jucându-se cu vârful pantofului în iarba de la picioarele lui, cu capul aplecat, am construit aici ceva valoros. Dar uneori se întâmplă că lucrurile valoroase sunt greșit înțelese în vremea lor. Toată lumea vrea soluții rapide. Am obosit să ne fie frică, am obosit să fim triști, copleșiți, obosiți. Vrem să fie ca-n zilele de demult, deși nici măcar nu ni le mai amintim, și vrem să ajungem în viitor, paradoxal, cu viteză maximă. Răbdarea și calmul devin primele victime ale progresului. Nu-i nimic nou în ce-ți spun. Nimic. Așa a fost mereu.

Cawley ridică privirea din pământ.

— Astfel că oricât de mulți prieteni puternici aș avea, am la fel de mulți dușmani puternici. Oameni care se vor zbate să-mi ia din mâini ce am construit eu. Și nu pot permite așa ceva fără să mă lupt mai întâi. Înțelegi?

— O, da, doctore, înțeleg.

— Bun, zise Cawley desfăcând brațele. Iar acest partener al tău?

— Care partener? întrebă Teddy.

TREY WASHINGTON ERA în cameră când s-a întors Teddy. Stătea în pat, pe spate, citind un număr vechi din revista *Life*. Teddy privi spre patul lui Chuck. Era făcut, păturile și cearșafurile bine împachetate și nicidecum nu s-ar fi putut spune că dormise cineva în el două nopți la rând.

Sacoul lui Teddy, cămașa, cravata și pantalonii se întorseseră de la spălătorie și atârnau în dulap, învelite în folie de plastic, iar el se schimbă de hainele de infirmier și le îmbrăcă pe-ale sale. Trey continua să răsfoiască paginile lucioase ale revistei.

— Cum vă mai simțiți în seara asta, domnule ofițer?

— Bine.

— Asta-i bine, e bine.

A băgat de seamă că Trey nu-l privea, își ținea nasul în revistă, frunzărind iar și iar aceleași pagini. Teddy își goli buzunarele, fișa de internare a lui Laeddis o puse în buzunarul interior al sacoului, împreună cu carnețelul. Se așeză pe patul lui Chuck, vizavi de Trey și își făcu nodul la cravată, apoi își legă șireturile, după care rămase în tăcere.

Trey întoarse încă o pagină:

— O să fie cald mâine.

— Chiar?

— Cald ca dracu'. Pacienților nu le place căldura.

— Nu?

Infirmierul clătină din cap și mai întoarse o pagină.

— Nu, domnule. Îi face arțăgoși și imposibili. Mâine-noapte mai avem și lună plină. Ca să mai înrăutățească puțin situația. Exact ce ne trebuia.

— De ce?

— Cum adică, domnule ofițer?

— Luna plină. Crezi că-i face pe oameni nebuni?

— Știu că-i face.

Găsi un colț de pagină îndoit pe care-l îndreptă cu arătătorul.

— Cum așa?

— Păi, ia gândiți-vă. Luna influențează fluxul, nu?

— Da.

— Acționează cumva ca un magnet asupra apei.

— Să zicem...

— Creierul uman, e mai mult de jumătate apă...

— Serios?

— Da. Ei, vă imaginați ce poate face cu capetele noastre, dacă bătrâna doamnă Lună poate învârti oceanul în loc.

— De cât timp ești aici, domnule Washington?

Trey termină de netezit cuta și întoarse pagina.

— Deja de foarte mult timp. De când am ieșit din armată, din patru'șase.

— Ai fost în armată?

— Da. M-am dus să-mi dea o pușcă, iar ăia mi-au dat o oală. Am luptat împotriva nemților gătind prost, domnule.

— Treabă de căcat.

— A fost și de-ăla, domnule. Dacă ne-ar fi lăsat și pe noi să luptăm, s-ar fi terminat din patru's'patru, domnule.

— Aici nu te contrazic.

— Fost-ați prin tot felul de locuri?

— Da, am fost. Am văzut lumea.

— Și ce părere v-ați făcut?

— Alte limbi, același rahat.

— Cam așa, nu?

— Știi cum mi-a zis gardianul-șef în seara asta, domnule Washington?

— Cum?

— Negrotei.

Trey ridică privirea din revistă.

— Cum v-a zis!?

Teddy dădu din cap.

— A spus că sunt prea mulți oameni în lumea asta care-s marfă proastă. Din cei cu sânge-amestecat. Negrotei. Retardați. A spus că, pentru el, nu sunt decât un negrotei.

— Și nu v-a plăcut asta, nu? chicoti Trey, dar sunetul pieri din momentul în care îi ieși din gură. Totuși, dumneata nu știi cum e să fii negrotei, așa-i?

— Știu asta, Trey. Ce vreau să zic e că acest om e șeful tău.

— Nu e șeful meu. Eu lucrez pentru spital. Punct. Diavolul alb? El lucrează pentru închisoare.

— E totuși șeful tău.

— Nu, nu-i adevărat, zise Trey ridicându-se într-un cot. Înțelegi? Vreau să zic e absolut clar, domnule ofițer?

Teddy ridică din umeri.

Trey își coborî picioarele din pat.

— Încercați să mă enervați, domnule?

Teddy clătină din cap.

— Atunci, de ce nu sunteți de acord cu mine când vă spun că nu lucrez pentru feciorul ăla alb de lele?

Teddy ridică iar din umeri.

— Ca s-o spun pe șleau, dacă ar veni aici și ar începe să dea ordine, ai face țup-țup.

— Ce-aș face?

— Țup-țup, ca un iepuraș.

Trey își trecu o mână peste falcă și-l privi pe Teddy cu un rânjet țeapăn de neîncredere.

— Nu vreau să te jignesc.

— O, nu, nu...

— Numai c-am băgat de seamă că oamenii de pe insula asta își creează cu toții propriul lor adevăr. Își închipuie că dacă repetă de destule ori că un lucru e adevărat, atunci trebuie să fie adevărat.

— Nu lucrez pentru omul ăla.

Teddy își ațintì degetul spre Trey:

— Da, ăsta e adevărul acestei insule la care țin și în care cred.

Trey părea gata să-l lovească.

— Vezi tu... În seara asta au avut o ședință. După care vine la mine dr. Cawley și îmi spune că n-am avut niciodată un coleg. Dacă te-aș întreba pe tine mi-ai spune același lucru. Ai să negi c-ai stat cu el, c-ai râs cu el, c-ai jucat poker cu el. Ai să negi că ți-a spus vreodată că singurul mod de-a scăpa de mătușă-ta aia bătrână și rea era să fugi cât mai repede. Ai să negi c-a dormit exact aici, în patul ăsta. Am dreptate, domnule Washington?

Trey privi în podea.

— Nu știu despre ce vorbiți, domnule ofițer.

— O, da, știu, știu. N-am avut niciodată un partener. Acum, ăsta e adevărul. Așa s-a hotărât. N-am avut un partener și nici nu e undeva pe insula asta, rănit. Sau poate chiar mort. Sau închis în corpul C, sau în far. N-am avut niciodată un partener. Vrei să repeți asta după mine, doar așa, ca să fim bine înțeleși? N-am avut niciodată un coleg. Hai, încearcă.

Trey ridică fruntea.

— N-ați avut niciodată un coleg.

Teddy spuse:

— Și susții că nu lucrezi pentru gardianul-șef.

Trey își încleștă mâinile pe genunchi. Teddy îl privi și văzu că îl rodea chestia asta. Ochii i se umeziră, iar bărbia îi tremura.

— Trebuie să ieși de aici, șopti el.

— Îmi dau seama de asta.

— Nu, scutură Trey din cap de câteva ori. N-ai nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă realmente aici. Uită ce-ai auzit. Uită tot ce crezi că știi. Te vor prinde. Și, după ceea ce-ți vor face, nu va mai exista cale de întoarcere. Niciuna.

— Spune-mi, rosti Teddy, dar Trey clătina iar din cap. Spune-mi ce se întâmplă aici.

— Asta nu pot face. N-o pot face. Uită-te la mine.

Trey își ridică sprâncenele și ochii i se măriră.

— Eu. Nu pot. Face. Asta. Ești pe cont propriu. Și nici nu m-aș baza prea mult pe feribot.

Teddy chicoti.

— Eu nu pot ieși nici din clădirea asta. Darămite de pe insulă. Și chiar dacă aș putea, partenerul meu...

— Uită de partenerul tău, șuieră Trey. Nu mai există. Pricepi? Nu se mai întoarce, omule. Trebuie s-o întinzi. Trebuie să ai grijă de tine și numai de tine.

— Trey, spuse Teddy. Sunt închis aici.

Trey se ridică și merse la fereastră, privi în întuneric și rămase așa o vreme, cu gândurile lui, pe care Teddy nu le-ar fi putut ghici.

— Nu te mai poți întoarce vreodată. Nu trebuie să spui nimănui că ți-aș fi spus ceva.

Teddy așteptă.

Trey îl privi peste umăr.

— Ne-am înțeles?

— Da, răspunse Teddy.

— Feribotul o să fie aici mâine la zece. Pleacă spre Boston la ora unsprezece fix. Dacă te-ai putea fofila pe vasul ăla, ai putea reuși să traversezi portul spre Boston. Altfel, va trebui să mai aștepți două sau trei zile, până ajunge aici un trauler, *Betsy Ross*, care acostează foarte aproape de coasta sudică, unde are de lăsat câteva lucruri.

Îl privi din nou pe Teddy.

— Lucruri pe care oamenii n-ar trebui să le aibă pe insula asta. Dar traulerul nu vine până la țărm. Ar trebui să înoți până la el.

— Nu mai rezist încă trei nenorocite de zile pe insula asta, spuse Teddy. Nu cunosc terenul. Însă gardianul-șef și oamenii lui îl cunosc. Mă vor găsi.

Trey nu mai spuse nimic o vreme.

— Atunci, iei feribotul, zise în cele din urmă.

— Da, feribotul. Dar cum ies din clădire?

— Rahat, spuse Trey. Poate nu-ți vine să crezi, dar asta e ziua ta norocoasă. Furtuna a distrus totul, inclusiv sistemul electric. Am repus în funcțiune mare parte din firul electric de pe zid. Mare parte.

Teddy întrebă:

— În ce sector n-ați ajuns încă?

— În colțul dinspre sud-vest. Acolo firele sunt moarte, chiar unde se întâlnesc zidurile în unghi de nouăzeci de grade. Restul te-ar prăji ca pe un pui, așa că încearcă să n-aluneci și să te prinzi de ele să te redresezi, da?

— Da.

Trey dădea din cap ca răspuns la propriile gânduri.

— Aș zice s-o ștergi. Nu mai e timp.

Teddy se ridică:

— Chuck, spuse el.

Trey îl privi mânios:

— Nu există niciun Chuck! Da? Nici n-a existat vreodată. Du-te acasă și vorbește despre Chuck cât poftești. Dar aici? Aici n-a existat niciun Chuck.

CÂND A AJUNS ÎN FAȚA zidului dinspre sud-vest, și-a dat seama că Trey l-ar fi putut minți. Dacă se agăța de zid și apuca unul din firele acelea, iar cablurile ar fi fost în funcție, l-ar fi găsit dimineață la baza zidului, înnegrit ca o friptură veche de-o lună. Problema s-ar fi rezolvat, iar Trey ar fi fost angajatul anului. Poate chiar ar fi primit un ceas de aur.

Căută în jur până găsi un băț lung, apoi se întoarse spre partea din dreapta a colțului, își luă elan, puse un picior pe zid și se săltă în sus. Lovi firul cu bățul, se produse o flamă și bățul se aprinse. Teddy reveni pe sol și se uită la bățul din mâna lui. Flacăra se stinsese, dar bățul era scrum.

Încercă aceeași figură, de data asta cu firul din partea stângă a zidului. Nu se întâmplă nimic. Se lăsă iarăși jos, își trase răsuflarea, apoi sări pe zidul din stânga, lovi iarăși firul. Tot nimic. Pe coama zidului, acolo unde se întâlneau cele două laturi ale sale, era o bară metalică, iar Teddy se repezi de trei ori spre zid până să se poată prinde de ea. Se ținu strâns și se urcă pe coama zidului și atinse cablul cu umerii, cu genunchii și cu antebrațele și de fiecare dată a crezut că va muri.

Dar n-a murit.

Odată ajuns în vârf, nu-i rămase nimic de făcut decât să-și dea drumul de partea cealaltă.

Era în picioare pe un covor de frunze și privea înapoi către Ashecliffe.

Venise aici să afle adevărul și nu-l aflase. Venise după Laeddis și nu-l găsise nici pe el.

Iar pe drum, îl pierduse pe Chuck.

Dar va avea timp să regrete toate astea în Boston. Va avea atunci timp să simtă rușinea și vinovăția. Va avea timp să-și estimeze posibilitățile, să se consulte cu senatorul Hurly și să facă un plan de bătaie. Urma să se întoarcă. Și încă repede. Nici nu se punea problema să nu se întoarcă. Și avea să revină cu citații și cu mandate de percheziție. Și vor veni atunci cu un feribot pus la dispoziția lor. Și va fi mânios. Și drept în mânia lui.

Acum însă, era ușurat că era încă în viață și că era de cealaltă parte a zidului.

Ușurat și speriat.

I-A TREBUIT O ORĂ ȘI JUMĂTATE să se întoarcă la peșteră, dar femeia plecase deja. Din focul ei nu mai rămăseseră decât câțiva tăciuni, iar Teddy se așeză lângă vatră deși aerul de afară era neașteptat de cald pentru anotimpul acela și devenea tot mai umed.

Teddy aștepta, sperând că femeia ieșise afară să mai aducă surcele, dar știa, în inima lui, că n-avea să se mai întoarcă. Poate credea că el fusese deja prins și că tocmai le dezvăluia lui Cawley și gardianului-șef ascunzătoarea ei. Poate că – deși era prea mult să spere asta, dar Teddy și-a permis acest lux – Chuck a dat de ea și-au mers împreună într-un loc pe care ea îl considera mai sigur. Când și ultimii tăciuni s-au stins, Teddy își scoase sacoul, și-l puse peste umeri și piept și își sprijini ceafa de perete. Ca și în noaptea dinainte, ultimul lucru pe care l-a văzut înainte să adoarmă au fost degetele lui mari.

Începuseră să-i tremure.

ZIUA A PATRA

Marinarul cel rău

20

TOȚI CEI MORȚI SAU PRESUPUȘI morți își luau hainele.

Erau într-o bucătărie, iar hainele lor erau agățate în cârlige. Tatăl lui Teddy își luă haina lui veche de culoarea bobului de mazăre și și-o trase pe umeri, apoi o ajută pe Dolores să o îmbrace pe-a ei după care îi spuse lui Teddy:

— Știi ce mi-ar plăcea să primesc de Crăciun?

— Nu, tată.

— Niște cimpoaie.

Iar Teddy a priceput că se gândea la crose de golf și la un sac pentru ele.

— Exact ca Ike, spuse Teddy.

— Exact, spuse tatăl lui și îi dădu lui Chuck haina.

Chuck o trase pe el. Era o haină frumoasă. Cașmir cum se găsea înainte de război. Cicatricea lui Chuck dispăruse, dar avea aceleași mâini delicate care parcă erau ale altcuiva, și pe care le întinse înaintea lui Teddy, mișcându-și degetele.

— Ai plecat cu doctorița aia? îl întrebă Teddy.

Chuck clătină din cap.

— Sunt mult prea educat. Am fost la curse.

— Ai câștigat?

— Am pierdut la greu.

— Îmi pare rău.

Chuck spuse:

— Sărută-ți nevasta de „la revedere". Pe obraz.

Teddy se aplecă pe lângă mama sa și pe lângă Tootie Vicelli, care îi zâmbi cu gura însângerată, și o sărută pe Dolores pe obraz întrebând-o:

— Iubito, de ce ești toată udă?

— Sunt uscată ca nisipul, îi spuse ea tatălui lui Teddy.

— Dacă aș avea jumătate din anii pe care îi am, zise bătrânul, te-aș lua de nevastă, fetițo.

Toți erau uzi leoarcă, chiar și mama lui Teddy, chiar și Chuck. Din hainele lor picura apă pe podea.

Chuck îi dădu trei butuci și îi spuse:

— Pentru foc.

— Mersi.

Teddy luă butucii și apoi uită unde-i pusese.

Dolores se scărpină pe burtă și spuse:

— Nenorociții ăștia de iepuri. La ce sunt buni?

Laeddis și Rachel Solando intrară în cameră. Nu purtau haine. Nu purtau nimic, iar Laeddis dădu o sticlă de rachiu cuiva, peste capul mamei lui Teddy, apoi o îmbrățișă pe Dolores, iar Teddy ar fi putut fi gelos, dar Rachel se lăsă în genunchi în fața lui, îi desfăcu șlițul și i-o luă în gură, iar Chuck, Tootie Vicelli, ba chiar și mama lui, îi făcură cu mâna în timp ce plecau. Laeddis și Dolores s-au împleticit până în dormitor, iar Teddy îi auzi în pat, luptându-se să-și scoată hainele, gâfâind, și totul părea perfect și minunat când o ridică pe Dolores din genunchi și-i auzi pe Laeddis și pe Rachel în pat, trăgându-și-o ca apucații, iar el își sărută soția și își puse palma peste adâncitura buricului ei și îi spuse „mulțumesc" și intră în ea pe la spate, aruncând butucii de pe masa din bucătărie, iar gardianul-șef și oamenii lui se serveau din sticla de rachiu pe care o adusese Laeddis. Gardianul-șef îi făcu cu ochiul lui Teddy, aprobându-i tehnicile sexuale, ridică paharul înspre el și le spuse oamenilor lui:

— Ăsta-i un negrotei alb dat dracului. Trageți primii, imediat ce-l vedeți. M-ați auzit? Nu vă gândiți de două ori. Dacă ăsta pleacă de pe insulă, am pus-o cu toții, domnilor.

Teddy își dădu jos haina de pe piept și se târî până la gura peșterii. Gardianul-șef și oamenii lui erau chiar pe platoul de deasupra lui. Soarele era sus pe cer. Pescărușii țipau.

Teddy se uită la ceas: 8 dimineața.

— Nu vă asumați niciun risc, spuse gardianul. Tipul ăsta e antrenat în luptă, călit și trecut prin tot felul de încercări. A fost decorat cu Inima Purpurie și a primit de mai multe ori Frunza de Stejar[19]. A ucis doi oameni în Sicilia, cu mâinile goale.

Acelea erau informații din dosarul lui personal, Teddy știa asta. Dar de unde naiba obținuseră dosarul lui?

— E foarte priceput în lupta cu cuțitul și în lupta corp la corp. Nu vă apropiați de el. Dacă aveți ocazia, doborâți-l ca pe un câine cu două picioare.

În ciuda situației în care era, Teddy zâmbi. Oare de câte ori își comparase gardianul-șef propriii oameni cu câinele acela în două picioare? Trei gardieni au coborât pe frânghii stânca pe fața ei mai puțin înaltă, iar Teddy se depărtă de ieșire, urmărindu-i cum se străduiau să ajungă pe plajă. După câteva minute, gardienii au urcat de unde porniseră și Teddy îi auzi spunând:

— Nu-i acolo, domnule.

Îi mai auzi o vreme căutând în zona falezei și prin împrejurimi, apoi plecară. Teddy mai așteptă o oră până să iasă din peșteră, atent să vadă dacă nu rămăsese vreun gardian în urmă, dându-le suficient timp să se îndepărteze astfel încât să nu dea peste ei.

Era nouă și douăzeci când ajunse la șosea și o urmă înapoi către vest, încercând să se miște rapid, dar atent la orice mișcare dinaintea sau din spatele lui.

Trey avusese dreptate în privința vremii. Era cald ca naiba, iar Teddy își scoase haina și și-o puse pe braț. Își slăbi nodul cravatei, o scoase și o îndesă în buzunar. Gura îi era

---

[19] Purple Heart și Oak Leaf, distincții militare americane *(n.r.)*.

uscată ca un drob de sare, iar ochii îl usturau din pricina transpirației. Își aminti secvența din vis în care Chuck își punea haina, iar imaginea asta îl duru mai mult decât cea în care Laeddis i-o trăgea lui Dolores. Până să apară Laeddis și Rachel, toți cei din visul lui erau morți. În afară de Chuck. Dar și el își luase haina din același cuier și îi urmase pe ceilalți pe aceeași ușă. Teddy detesta semnificația pe care-ar fi putut-o căpăta acel amănunt. Dacă l-au prins pe Chuck pe promontoriu, probabil că l-au târât de-acolo în timp ce Teddy se cățărase înapoi în sus. Iar cel care se furișase până la el, trebuie să fi fost tare priceput dacă Chuck nici măcar n-a apucat să strige.

Ce putere trebuia să ai ca să faci nu unul, ci doi șerifi federali să dispară?

Puterea supremă. Iar dacă în ce-l privea pe Teddy planul fusese să-l înnebunească, cu siguranță că nu fusese același și pentru Chuck. Nimeni n-ar fi crezut că doi șerifi își pierduseră mințile în același interval de patru zile. Așadar, Chuck trebuia să piară într-un accident. În timpul uraganului, probabil. De fapt, dacă erau realmente isteți – și, după toate aparențele, erau – puteau face să pară că tocmai moartea lui Chuck îl făcuse pe Teddy să treacă dincolo de limita de unde nu se mai putea întoarce.

Exista o simetrie de netăgăduit în această idee.

Dar dacă Teddy n-ar mai fi plecat de pe insulă, biroul regional n-ar fi înghițit niciodată o asemenea poveste, oricât ar fi părut de logică, fără să trimită alți ofițeri care să vadă ce s-a întâmplat la fața locului.

Și ce aveau să găsească?

Teddy își privi încheieturile policarelor care tremurau spasmodic. Era tot mai grav. Iar creierul lui nu părea cu nimic mai proaspăt după o noapte de somn. Se simțea amețit, sedat. Dacă biroul ar fi trimis anchetatori după ce drogurile l-ar fi distrus, probabil că aveau să-l găsească hoinărind într-un halat și scăpându-se pe el oriunde s-ar fi așezat. Iar versiunea celor de la Ashecliffe ar fi fost crezută.

Auzi sirena feribotului și se cățără pe o ridicătură de pământ, tocmai la timp ca să îl vadă dând cu spatele către ponton. Grăbi pasul și, zece minute mai târziu, zări conacul în stil Tudor al lui Cawley printre copaci. Părăsi drumul și o luă prin pădure. Auzea vocile oamenilor care descărcau feribotul, zgomotul cutiilor trântite pe doc, al cărucioarelor, zgomotele pașilor pe podețele de lemn. Ajunse la ultimul șir de copaci și văzu câțiva infirmieri la docuri și pe cei doi piloți ai feribotului sprijiniți de pupa. Și văzu gardieni, foarte mulți gardieni, cu armele la șold, întorși spre pădure, scrutând zona în direcția Ashecliffe. Când infirmierii au terminat de descărcat proviziile, au luat cărucioarele și au plecat, dar gardienii au rămas, iar Teddy a înțeles că singura lor misiune în ziua aceea era să se asigure că el n-avea să ajungă pe vas.

Se întoarse în pădure și ieși din nou la casa lui Cawley. Se auzeau voci din casă, pe acoperiș un om repara ceva, cu spatele la el. Văzu mașina în parcare, în partea de vest a casei. Un Buick Roadmaster din '47. Maro, cu interior din piele albă. Lustruit și dat cu ceară la doar o zi după uragan. O minunăție de mașină.

Teddy deschise portiera șoferului și simți mirosul de piele de parcă mașina nu era mai veche de o zi. Deschise torpedoul unde găsi mai multe cutii de chibrituri și le luă pe toate. Își scoase cravata din buzunar, găsi o piatră și făcu un nod în jurul ei. Apoi scoase tăblița cu numărul de înmatriculare și deșurubă capacul rezervorului. Îndesă înăuntru piatra legată cu cravata, și-o lăsă în rezervor până când nu mai rămase afară decât vârful lat și înflorat al cravatei ca și cum ar fi atârnat la gâtul unui om.

Teddy își aminti că o primise de la Dolores, că i se pusese pe genunchi și i-o legase în jurul ochilor.

— Îmi pare rău, iubito. Am iubit cravata asta pentru că mi-ai dat-o tu. Dar, de fapt, e o cravată a naibii de urâtă.

Zâmbi în semn de scuză, cu ochii spre cer, apoi cu un chibrit aprinse toată cutia, iar cu cutia aprinse cravata.

Apoi fugi de mânca pământul.

Era la jumătatea drumului spre pădure când explodă mașina.

Auzi strigăte și, uitându-se înapoi, văzu flăcările ridicându-se spre cer ca niște globuri de foc. Apoi, se auziră niște explozii mai mici, ca niște trăsnete în bătaia vântului. Ajuns la marginea pădurii, își strânse haina ghem și o îndesă sub un bolovan. Văzu gardienii și pe cei de pe feribot alergând spre casa lui Cawley și-a știut că, dacă voia să aibă șanse de reușită, trebuia s-o facă acum, fără să se mai gândească și-a doua oară, ceea ce era bine, pentru că dacă s-ar fi gândit și a doua oară la ce-avea de făcut, probabil n-ar mai fi făcut nimic. Ieși din pădure și o luă la goană de-a lungul țărmului, însă chiar înainte să ajungă la doc și să se expună privirilor oricui ar fi venit dinspre vas, o luă la stânga și intră în apă.

Dumnezeule, era rece ca gheața. Sperase că năduful din acea zi o mai încălzise puțin, dar răceala apei îi străbătu trupul precum curentul electric, tăindu-i respirația. Continuă să înoate fără să se gândească la ce ar putea fi în apă, cu el. Țipari, meduze, poate chiar rechini. Părea ridicol, dar știa că rechinii atacau oamenii și în apă foarte mică, ca cea în care se afla el acum. Apa îi ajungea până la piept, dar devenea din ce în ce mai adâncă. Auzi iar strigăte dinspre casa lui Cawley și, ignorând bătăile ca de ciocan ale inimii, se scufundă.

O văzu pe fata din visele lui, înotând chiar sub el cu ochii larg deschiși și resemnată.

Scutură din cap, imaginea dispăru și văzu vasul în fața lui, o dungă neagră care se ondula în apa verde, înotă spre ea și o atinse. Alunecă de-a lungul ei până în cealaltă parte și se strădui să iasă din apă foarte ușor, scoțând întâi doar capul. Simți în cap vipia soarelui, expiră, își umplu plămânii cu oxigen și încercă să ignore imaginea propriilor picioare tremurând în apă, înconjurate de niște creaturi pe care le putea vedea, dar nu știa ce erau, și care veniseră să-i dea târcoale.

Scara era exact unde își amintea. Chiar în fața lui. Se apucă de cea de-a treia treaptă și rămase așa. Auzea oameni alergând din nou către doc, podețul de lemn se zguduia sub pașii lor grei. Apoi, îl auzi pe gardianul-șef:

— Scotociți vasul.

— Domnule, n-am fost plecați decât...

— V-ați părăsit posturile și acum vreți să vă certați cu mine?

— Nu, domnule. Ne pare rău, domnule.

Scara îi tremură în mâini când și mai mulți oameni au urcat pe vas, iar Teddy îi auzi cotrobăind, deschizând uși și mutând mobila de la loc. Ceva ca o mână i se strecură între coapse, dar Teddy scrâșni din dinți, se apucă mai strâns de scară și încercă să-și golească mintea de orice gând pentru că nu voia să-și imagineze cum arăta. Orice ar fi fost, continua să se miște, iar lui Teddy îi scăpă un oftat.

— Mașina mea... Mi-a distrus nenorocita aia de mașină.

Cawley părea să se înăbușe de furie.

Gardianul-șef spuse:

— Chestia asta a ajuns prea departe, domnule doctor.

— Ați fost de acord că asta e decizia mea.

— Dacă omul ăsta pleacă de pe insulă...

— N-o să plece de pe insulă.

— Dar mă gândesc că nu v-ați așteptat să vă transforme mașinuța într-o pălălaie. Trebuie să încheiem operațiunea asta acum și să reducem pierderile.

— Am muncit prea mult ca să arunc acum prosopul în ring.

Gardianul-șef ridică tonul:

— Dacă omul ăsta pleacă de pe insulă, suntem terminați.

Cawley ridică și el tonul la același nivel cu al gardianului-șef:

— Nu va pleca de pe nenorocita asta de insulă.

Un minut întreg niciunul nu mai scoase nicio vorbă. Teddy îi auzea umblând pe puntea vasului.

— Bine, doctore. Dar feribotul rămâne. Nu pleacă de aici până nu-l găsim.

Teddy stătea nemișcat, dar începuseră să-i înghețe picioarele.

Cawley răspunse:

— Cei din Boston ne vor întreba de ce s-a întâmplat asta.

Teddy închise gura înainte să înceapă să-i clănțăne dinții.

— Atunci, răspunde-le. Dar feribotul rămâne.

Ceva îl împunse ușor pe Teddy în gamba piciorului stâng.

— Bine.

Încă un brânci lejer, iar Teddy zvâcni din picior. Plescăitul apei fu la fel de puternic ca o detunătură de armă.

Se auziră pași pe punte.

— Nu-i aici, domnule. Am căutat peste tot.

— Atunci unde s-a dus? întrebă gardianul. Vreo idee?

— Drăcie...

— Ce e, doctore?

— S-a dus la far.

— Mi-a dat și mie prin minte.

— Mă ocup eu.

— Ia niște oameni cu dumneata.

— Am zis că mă ocup eu. Avem oameni și acolo.

— Nu destui.

— Am spus că mă ocup.

Teddy auzi pașii apăsați ai lui Cawley îndepărtându-se spre doc. Sunetul se estompă când ajunse pe nisipul plajei.

— Că-i în far, că nu-i în far, le spuse gardianul-șef oamenilor lui, vasul ăsta nu pleacă nicăieri. Luați cheile de la pilot și aduceți-mi-le.

Înotă cea mai mare parte a distanței până acolo.

Se îndepărtă de vas și înotă spre mal până când simți nisipul sub picioare, apoi se târâ pe fundul mării până când i se păru că era la o distanță suficient de mare încât să scoată capul și să riște să se uite în urmă. Înotase câteva sute de metri, apoi îi văzu pe gardieni dispuși în cerc în jurul pontonului.

Se scufundă iar și continuă să înoate, nevrând să riște încă să înoate liber sau chiar câinește până când, în sfârșit, ajunsese suficient de aproape de mal și se îndreptă spre el. Se așeză pe nisip în bătaia soarelui scuturându-se de frig. A urmat linia țărmului cât a putut, până când a ajuns la o aglomerare de stânci care-l obligară să intre iar în apă. Legă șireturile pantofilor unul de altul și și-i petrecu pe după gât, apoi înotă iar și își imagină oasele tatălui său care erau pe acolo, pe undeva, pe fundul oceanului, apoi își imagină rechinii, colții lor, cozile lor ce plesnesc apa, și baracudele cu șiruri de dinți albi și știa că trecea prin toate astea pentru că era necesar, și că apa îl tâmpise. Și mai știa că n-are cum să evite toate astea și că va trebui să le facă iar peste două zile când *Betsy Ross* avea să-și lase încărcătura în sudul insulei și că singurul fel în care putea să-și învingă teama era să dea piept cu ea, învățase asta suficient de bine în război. Chiar și așa, dacă avea s-o scoată la capăt, știa că nu va mai intra absolut niciodată în ocean. Îl putea simți privindu-l, atingându-l. Îi putea simți vârsta. Era mai vechi decât zeii și mai mândru decât ei de numărul celor pe care-i ucisese.

Pe la ora unu zări farul. Nu era sigur de oră pentru că ceasul lui rămăsese în buzunarul hainei, dar soarele se afla cam în locul care trebuia. Ieși din apă ceva mai jos de stânca deasupra căreia era soarele și se întinse pe o piatră. A rămas în bătaia soarelui până când încetă să mai tremure, iar pielea își pierdu nuanța albăstrie. Dacă Chuck mai era încă acolo, indiferent în ce stare, avea să-l scoată și pe el. Mort sau viu, n-avea să-l lase în urmă.

Atunci, ai să mori.

Era vocea lui Dolores și știa că are dreptate. Dacă mai avea de așteptat două zile până să vină vasul acela, iar Chuck n-ar fi fost în cea mai bună formă, atunci n-aveau cum să reușească. I-ar fi vânat...

Teddy zâmbi.

...ca pe câinii cu două picioare...

Nu-l pot lăsa, îi spuse lui Dolores. Nu pot. Dacă nu-l găsesc, e altceva. Dar e partenerul meu.

Abia l-ai întâlnit.

Dar e, totuși, partenerul meu. Dacă-l țin aici, dacă-i fac rău, dacă-l țin împotriva voinței lui, atunci trebuie să-l scap.

Chiar dacă mori?

Chiar dacă mor.

Atunci, sper că nu-i aici.

Se ridică de pe piatră și apucă pe o potecă nisipoasă și plină de scoici, cu grămezi de alge de-o parte și de alta, și și-a dat seama că impulsul pe care Cawley îl considera suicidar la el, nu era chiar așa. Era mai mult dorința de a muri. Ani de zile căutase un motiv bun pentru care să trăiască, era adevărat. Dar nici nu găsise un motiv suficient de bun ca să moară. De propria lui mână? Chiar și în cele mai disperate nopți ale lui, asta i s-a părut o opțiune jenantă. Demnă de milă. Meschină.

Dar să...

Dintr-odată văzu gardianul în picioare în fața lui, iar pe chip i se citea mirarea de a-l fi întâlnit pe Teddy, cum se putea citi probabil și în ochii lui Teddy. Avea șlițul deschis și arma îi atârna în spate. Întâi, încercă să-și încheie șlițul, apoi se răzgândi, dar Teddy îi pusese deja podul palmei în beregată. Îl apucă de gât și-i puse piciorul înapoia gambelor aceluia. Gardianul se răsturnă pe spate, Teddy se redresă și îl lovi zdravăn în urechea dreaptă. Gardianul dădu ochii peste cap și gura i se deschise.

Teddy se aplecă și îi scoase cureaua puștii de pe umăr, apoi smulse arma de sub trupul gardianului. Îi auzea respirația. Deci, nu-l omorâse.

Iar acum, Teddy avea o pușcă.

A FOLOSIT-O ASUPRA următorului gardian, cel care stătea în fața gardului. L-a dezarmat, era doar un puști, aproape un prunc, iar acesta îl întrebă:

— O să mă omori?

— Pentru Dumnezeu, copile, nu..., zise Teddy și-l lovi cu patul armei în tâmplă.

ÎMPREJMUITĂ DE GARD era o căsuță cazonă, Teddy o scotoci pe-aceea mai întâi, dar nu găsi altceva decât câteva paturi suprapuse și câteva reviste cu femei, un termos de cafea veche și câteva uniforme de gardieni, atârnând de un cârlig, pe ușă.

Ieși iar și o luă către far. Împinse ușa cu patul armei. La primul nivel nu găsi nimic, doar o cameră goală din ciment rece care nu avea nimic altceva decât tencuiala de pe pereți și o scară în spirală din același material ca și pereții.

Urcă și ajunse într-o altă încăpere, la fel de goală ca și prima și își dădu seama că trebuia să fie și un subsol acolo, de mari dimensiuni, legat poate de restul spitalului prin niște coridoare, pentru că până acum acel loc se dovedea a nu fi nimic altceva decât, ei, bine, un far.

Auzi un râcâit deasupra lui și ieși din nou pe scară și mai urcă un etaj. Ajunse la o ușă grea, metalică. O împinse cu vârful țevii și o simți cedând ușor. Auzi iar zgomotul acela și simți miros de fum de țigară. Simți oceanul, briza care ajungea până acolo și înțelese că, dacă gardianul-șef fusese suficient de isteț ca să pună să-l aștepte acolo, atunci probabil că Teddy ar fi fost mort de-ndată ce-ar fi deschis ușa.

Fugi, iubitule.

Nu pot.

De ce?

Pentru că la asta se reduce totul.

Ce anume?

Totul.

Nu înțeleg cum...

Tu. Eu. Laeddis. Chuck. Amărâtul ăla de Noyce. Totul se reduce la asta. Ori am să opresc eu povestea asta acum. Ori au să mă oprească ei pe mine.

Mâinile lui. Mâinile lui Chuck. Nu pricepi?

Nu. Ce anume?

Mâinile lui, Teddy. Nu i se potriveau.

Teddy înțelegea ce voia să spună. Știa că ceva important se lega de mâinile lui Chuck, însă nu atât de important încât să-și permită să mai piardă timp, gândindu-se la ele.

Trebuie să intru pe ușa asta acum, iubito.

Bine, fii atent.

Teddy se ghemui în partea stângă a ușii. Își sprijini patul armei în partea stângă a toracelui, își puse mâna dreaptă pe podea ca să-și țină echilibrul, apoi lovi cu piciorul stâng ușa care se deschise larg. Teddy se lăsă să cadă în genunchi exact în momentul în care ușa se deschidea, propti pușca în umăr, și-l luă la țintă pe...

...pe Cawley.

Așezat îndărătul unei mese, cu spatele spre o fereastră mică și pătrată prin care se vedea oceanul care scânteia albastru și argintiu. Mirosul oceanului umplea camera, briza jucându-se cu părul lui Cawley.

Cawley nu părea uimit. Nu părea speriat. Scutură scrumul țigării lovind-o de marginea scrumierei, apoi îi spuse lui Teddy:

— Iubitule, de ce ești tot ud?

21

PEREȚII DIN SPATELE LUI Cawley erau acoperiți cu cearșafuri roz, cu colțurile prinse cu bucăți de bandă. Pe masă, în fața lui, erau câteva dosare, o stație radio de armată, carnețelul lui Teddy, sacoul lui și fișa de internare a lui Laeddis. Într-un colț, pe un scaun, un magnetofon, cu benzile învârtindu-se, iar pe el stătea un microfon orientat spre mijlocul camerei. Chiar în fața lui, Cawley avea un carnet legat în piele neagră. Notă ceva în el și îi spuse:

— Ia loc.

— Ce-ai spus?

— Ia loc.

— Înainte de asta.

— Știi foarte bine ce-am spus.

Teddy lăsă jos arma de la umăr, ațintită însă către Cawley, și intră în cameră.

Cawley își văzu de scris:

— E descărcată.

— Ce?

— Arma. Nu are niciun glonț în ea. Cum de n-ai remarcat chestia asta, având atâta experiență cu armele?

Teddy trase piedica și cercetă încărcătorul. Chiar era gol. Ca să fie sigur, o îndreptă către peretele din stânga și trase, dar în afară de țăcănitul sec al percutorului nu se auzi nimic.

— Pune-o în colț, zise Cawley.

Teddy lăsă arma pe podea și trase un scaun de lângă masă, dar nu se așeză.

— Ce e sub cearșafuri?

— Ajungem și acolo. Stai jos. Aici.

Cawley se aplecă, luă un prosop gros și i-l aruncă peste masă lui Teddy.

— Usucă-te puțin. Ai să răcești.

Teddy își uscă părul, apoi își scoase cămașa. O făcu ghem, o azvârli într-un colț și își șterse torsul. Când termină, își luă sacoul de pe masă.

— Te superi?

Cawley ridică privirea.

— Nu, nu, te rog.

Teddy își puse haina și se așeză.

Cawley mai scrise o vreme. Nu se auzea nimic altceva decât scârțâitul peniței pe hârtie.

— Cât de rău i-ai rănit pe gardieni?

— Nu foarte, răspunse Teddy.

Cawley dădu din cap și lăsă stiloul pe carnet, luă stația de pe birou și învârti manivela s-o pună funcțiune. Ridică receptorul din furcă, porni transmițătorul și apoi vorbi.

— Da, e aici. Pune-l pe dr. Sheehan să se uite puțin la oamenii tăi înainte să vină aici.

Puse la loc receptorul.

— Misteriosul dr. Sheehan, spuse Teddy.

Cawley ridică repetat din sprâncene.

— Lasă-mă să ghicesc. A venit în dimineața asta, cu feribotul.

Cawley clătină din cap.

— Nu... A fost pe insulă tot timpul.

— Ascunzându-se la vedere.

Cawley își ridică mâinile și strânse ușor din umeri.

— E un psihiatru genial. Tânăr, dar foarte promițător. Ăsta a fost planul nostru. Al meu și al lui.

Teddy simți că-i pulsează ceva în gât, chiar în spatele urechii stângi.

— Și, cum merge până acum?

Cawley ridică o pagină din carnet, uitându-se la cea de dedesubt, apoi îi dădu drumul.

— Nu prea bine. Aveam speranțe mai mari.

Doctorul se uită la Teddy, iar acesta remarcă în privirea lui ceva ce mai observase în dimineața celei de-a doua zile, când l-a văzut pe Cawley în capul scărilor, și apoi la ședința personalului, cea dinainte de furtună, ceva ce nu se potrivea cu firea omului din fața lui, nu se potrivea cu insula, cu farul, cu tot acel groaznic joc pe care-l juca.

Compasiune.

Dacă nu l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi jurat că asta este.

Teddy își întoarse privirea de la doctor și se uită în jur, se uită la cearșafuri.

— Deci, ăsta e?

— Ăsta e, aprobă Cawley. Ăsta e farul. Sfântul Graal. Marele adevăr pe care îl tot cauți. Este ce-ai sperat să fie? Sau poate mai mult?

— N-am văzut subsolul.

— Nu are subsol. E un far.

Teddy își privi carnetul aflat pe masă, între ei.

Doctorul spuse:

— Însemnările tale despre caz, da. Le-am găsit în haina ta, în pădurea de lângă casa mea. Mi-ai distrus mașina.

Teddy strânse din umeri.

— Îmi pare rău.

— Iubeam mașina aia.

— Da, asta a fost și impresia mea...

— Eram în salonul de prezentare în primăvara lui patru'șapte și-mi aduc aminte că atunci când am ales-o, mi-am zis: „Ei bine, John, am bifat și căsuța asta. Nu mai trebuie să-mi iau mașină cel puțin cinsprezece ani de acum încolo." Cawley oftă: Am fost așa de încântat s-o cumpăr.

Teddy ridică mâinile.

— Încă o dată, îmi cer scuze.

Cawley scutură din cap.

— Te-ai gândit, chiar și numai o clipă, că o să te lăsăm să urci pe feribot? Chiar dacă ai fi aruncat toată insula în aer ca să creezi o diversiune, ce crezi că s-ar fi întâmplat?

Teddy ridică din umeri.

— Tu ești unul singur, spuse Cawley. Iar toți cei de aici n-au avut altă misiune în dimineața asta decât să te împiedice să urci pe feribot. Aici nu-ți înțeleg deloc raționamentul.

Teddy spuse:

— Era singura cale de scăpare. Trebuia să încerc.

Cawley îl privi confuz, apoi spuse:

— Doamne, iubeam mașina aia.

Apoi plecă capul.

— Ai puțină apă? întrebă Teddy.

Cawley se gândi puțin, apoi se răsuci cu tot cu scaun. În spatele lui, pe pervaz, era o carafă și două pahare. Turnă apă în fiecare pahar și îi întinse unul peste masă lui Teddy.

Teddy goli paharul dintr-o lungă înghițitură.

— Gură uscată, așa-i? întrebă Cawley. Te strânge de limbă și nu poți scăpa de senzația asta, indiferent câtă apă bei, nu-i așa?

Întinse carafa și-l privi pe Teddy care își mai umplu un pahar.

— Îți tremură mâinile. Și tremurul ăsta se înrăutățește. Cu durerea de cap cum stai?

Exact în momentul în care doctorul îi punea întrebarea aceea, Teddy simți un fir de durere chiar în spatele urechii stângi care se întinse apoi către tâmplă și-i traversă țeasta până sub falcă.

— Nu foarte rău.

— O să fie și mai rău.

Teddy mai bău niște apă.

— Sunt sigur. Măcar atât mi-a spus doctorița aia.

Cawley zâmbi, se lăsă pe spate și începu să lovească agenda cu stiloul.

— Asta cine mai e?

— Nu mi-a spus cum o cheamă, dar a lucrat cu dumneata cândva.

— Aha... Și ce ți-a spus, mai exact?

— Mi-a spus că e nevoie de patru zile pentru ca neuroleptice să atingă nivelele semnificative în sânge. Mi-a spus și de gura uscată, și de durerile de cap, și de tremurături.

— Deșteaptă femeie.

— Da.

— Dar nu e de la neuroleptice.

— Nu?

— Nu.

— Dar de la ce e?

— De la sevraj.

— Ce sevraj?

Cawley zâmbi din nou, apoi afișă o mină distantă. Deschise carnetul lui Teddy la ultima pagină pe care o scrisese și i-l împinse peste masă.

— Ăsta e scrisul tău, nu-i așa?

Teddy aruncă o privire.

— Da.

— Codul final?

— Mă rog, un cod.

— Dar nu l-ai descifrat.

— N-am avut când. Lucrurile au cam luat-o razna, în caz că n-ai observat.

— Sigur, sigur.

Cawley lovi ritmic pagina.

— Vrei să-l descifrezi acum?

Teddy privi cele nouă litere și cifre.

13(M)-21(U)-25(Y)-18(R)-1(A)-5(E)-8(H)-15(O)-9(I).

Simțea durerea în spatele ochiului.

— Nu sunt chiar în cea mai bună formă.

— Dar e simplu, spuse Cawley. Doar nouă litere.

— Hai să-i dăm durerii de cap o șansă să înceteze.

— Bine.

— Ce sevraj? Ce mi-ai dat?

Cawley își pocni degetele și se lăsă pe spate în scaun, căscând zgomotos.

— Clorpromazin. Are și reacții adverse. Destul de multe, mi-e teamă. Mie nu prea îmi place substanța asta. Speram să ajungem la imipramină înainte de aceste ultime incidente, dar acum nu mai cred că ajungem până acolo.

Se aplecă spre Teddy.

— În mod normal, nu sunt un mare fan al farmacologiei, dar în cazul tău, trebuie să recunosc că sunt necesare.

— Imipramină?

— Unii îi spun Tofranil.

Teddy zâmbi:

— ...și clorpro...?

— ...mazină, completă Cawley. Clorpromazină. Asta iei acum. Ei i se datorează sevrajul. Asta ți-am dat în ultimii doi ani.

— În ultimii ce?

— Doi ani.

Teddy chicoti:

— Hei, știu că sunteți puternici. Nu trebuie totuși să săriți calul.

— Nu sărim nimic.

— Mă droghezi de doi ani?

— Prefer să spun „te țin sub medicamentație".

— Și care e șpilul? Ați avut pe cineva care lucra în Biroul Federal al Șerifilor? A cărui misiune era să-mi strecoare droguri în fiecare dimineață? Sau poate că lucra la ghereta de unde îmi luam cafeaua. Asta ar fi mai credibil. Deci, doi ani de zile, cineva mi-a strecurat droguri, în Boston?

— Nu în Boston, spuse Cawley în șoaptă. Aici.

— Aici?

Cawley confirmă dând din cap.

— Aici. Ești aici de doi ani de zile. Ca pacient al acestei instituții.

Teddy auzea zgomotul fluxului furios, al valurilor care se spărgeau de stâncile falezei. Își strânse palmele să-și stăpânească tremurul. Încercă să ignore durerea ce-i pulsa în spatele ochiului și care devenea tot mai ascuțită și mai insistentă.

— Eu sunt șerif federal.

— Ai fost șerif federal.

— Sunt. Șerif federal al Guvernului Statelor Unite. Am plecat din Boston luni dimineață. Pe douăzeci și doi septembrie, 1954.

— Serios? Ia spune-mi, cum ai ajuns la feribot? Ai condus? Unde ai parcat?

— Am luat metroul.

— Metroul nu merge până acolo.

— Am schimbat un autobuz.

— De ce n-ai mers cu mașina?

— E la reparat.

— Așa... Dar duminică? Spune-mi... ce-ți amintești din ziua de duminică? Poți să-mi spui ce-ai făcut? Poți să-mi spui, cinstit, ceva din ce-ai făcut înainte să te trezești în toaleta feribotului?

Putea. În fine, ar fi putut dacă n-ar fi fost firul acela dureros care înainta acum din spatele ochiului către sinusuri.

Bun. Amintește-ți. Spune-i ce-ai făcut duminică. Ai venit de la muncă. Te-ai dus acasă în apartamentul tău, din Buttonwood. Nu, nu. Nu în Buttonwood. Acela a ars până în temelii când i-a dat Laeddis foc. Nu, nu. Dumnezeule! Unde locuiești? Putea vizualiza locul. Exact, exact. Apartamentul de pe... bulevadul Castlemont. Da, asta era. Bulevardul Castlemont. Chiar lângă apă.

OK, OK, relaxează-te. Te-ai întors în apartamentul din Castlemont și ai mâncat, ai băut un pahar cu lapte. Și apoi te-ai culcat, nu? Ba da.

Cawley spuse:

— Și ce spui de chestia asta? Ai apucat s-o vezi?

Împinse foaia de internare a lui Laeddis în fața lui Teddy.

— Nu.

— Nu? doctorul fluieră. Doar pentru ea ai venit. Dacă i-ai fi dus asta senatorului Hurly – dovada că există un pacient cu numărul șaizeci și șapte, despre care noi pretindem că nu știm nimic –, ai fi distrus conducerea acestei instituții.

— Adevărat.

— Așa-i, la naiba. Și n-ai apucat să-i arunci măcar o privire în ultimele douăzeci și patru de ore?

— Ți-am spus, lucrurile au luat-o puțin...

— Razna, da, înțeleg. Ei, bine, uită-te puțin acum.

Teddy se uită și văzu numele, vârsta și data internării lui Laeddis. În secțiunea de observații, citi:

> Pacientul este extrem de inteligent și are halucinații puternice. Are o înclinație evidentă spre violență. Extrem de agitat. Nu arată nicio remușcare pentru crima sa pentru că nu recunoaște că ar fi comis vreo crimă. Pacientul a creat o serie de ficțiuni extrem de elaborate și fantastice, care îl împiedică, în acest moment, să înțeleagă consecințele acțiunilor sale.

Dedesubt văzu semnătura: Dr. L. Sheehan.

Teddy spuse:

— Sună destul de corect.

— Destul de corect?

Teddy dădu din cap.

— Dar la cine te referi?

— La Laeddis.

Cawley se ridică. Se apropie de perete și trase jos unul dintre cearșafuri.

Pe perete erau scrise patru nume cu litere mari de cincisprezece centimetri și groase:

EDWARD DANIELS – ANDREW LAEDDIS
RACHEL SOLANDO – DOLORES CHANAL

Teddy aşteptă, dar şi Cawley părea să aştepte, aşa că niciunul nu scoase o vorbă preţ de un minut.

În cele din urmă, Teddy spuse:

— Bănuiesc că vrei să spui ceva.

— Uită-te la nume.

— Le văd.

— Numele tău, pacientul şaizeci şi şapte, numele pacientei dispărute şi numele soţiei tale.

— Da, nu-s orb.

— Asta e regula ta a celor patru.

— Cum aşa?

Teddy îşi frecă energic tâmpla, încercând să scoată firul dureros de acolo.

— Păi tu eşti geniul codurilor. Tu să-mi spui.

— Ce să-ţi spun?

— Ce au numele Edward Daniels şi Andrew Laeddis în comun?

Teddy privi cele două nume o clipă.

— Ambele au treisprezece litere.

— Da, aşa-i, spuse Cawley. Altceva?

Teddy se holbă câteva clipe:

— Nimic.

— Ei, hai.

Cawley îşi scoase halatul şi-l puse pe spătarul scaunului.

Teddy încercă să se concentreze, deja obosit de tot acest joc.

— Nimic?

— Nu, nu văd nimic. Au treisprezece litere, atât.

Cawley lovi numele cu dosul palmei.

— Haide...

Teddy scutură din cap şi simţi că îl ia greaţa. Literele îi jucau în faţă.

— Concentrează-te.

— Mă concentrez.

— Ce au toate aceste litere în comun? întrebă Cawley.

— Nu... Sunt treisprezece.

— Ce altceva?

Teddy privi literele până când începură să-i dispară din fața ochilor.

— Nimic.

— Nimic?

— Ce vrei să-ți spun? Nu pot să-ți spun ceea ce nu știu...

Cawley urlă:

— Sunt aceleași litere...

— Poftim?

Teddy zvâcni înainte și încercă să se concentreze să facă literele să nu mai tremure.

— Sunt aceleași litere.

— Ba nu.

— Fiecare nume e anagrama celuilalt.

Teddy repetă:

— Nu...

— Nu? făcu Cawley și începu să-și plimbe degetul pe sub fiecare nume. Sunt exact aceleași litere. Ia uită-te: Edward Daniels. Andrew Laeddis. Aceleași litere. Ai talent pentru spargerea codurilor, chiar ai cochetat cu ideea de a deveni spărgător de coduri în război, nu? Spune-mi că nu vezi exact aceleași treisprezece litere când privești numele astea.

— Nu...

Teddy își puse podul palmelor la ochi, încercând să-și limpezească vederea sau să se apere de lumină, nu știa nici el prea bine.

— Ce nu? Nu sunt aceleași litere sau nu vrei tu să fie aceleași litere?

— Nu pot fi.

— Dar sunt. Deschide ochii. Uită-te la ele.

Teddy deschise ochii, dar continuă să clatine din cap în timp ce literele se îngrămădeau unele în altele.

Cawley arătă celălalt rând.

— Încearcă aici, atunci. Dolores Chanal și Rachel Solando. Ambele au treisprezece litere. Ce altceva au în comun?

Teddy înțelegea ce vedea, dar în același timp știa că nu-i cu putință.

— Nu? Nici aici nu vezi?

— Nu se poate.

— Ba se poate, spuse Cawley. Aceleași litere din nou. Ai venit să cauți adevărul? Iată adevărul tău, Andrew.

— Teddy...

Cawley se uită în jos spre el și în ochii lui apăru iar ipocrizia compasiunii.

— Te numești Andrew Laeddis, zise Cawley. Ești pacientul cu numărul șaizeci și șapte al spitalului Ashecliffe. Tu ești acela, Andrew.

22

— PORCĂRII...

Teddy urlase, iar urletul i se rostogolea prin cap.

— Te numești Andrew Laeddis, repetă Cawley. Ai fost trimis aici prin ordin judecătoresc în urmă cu douăzeci și două de luni.

Teddy făcu un semn de lehamite.

— Asta e prea meschin până și pentru voi.

— Privește dovezile. Te rog, Andrew. Tu...

— Nu-mi mai spune așa.

— ...ai ajuns aici acum doi ani pentru că ai comis o crimă oribilă. Una pe care societatea n-o poate ierta. Dar eu pot. Andrew, uită-te la mine.

Teddy ridică ochii, privi mâna întinsă a lui Cawley, pieptul și apoi fața pe care se citea acea compasiune falsă, acea mască a onestității.

— Mă numesc Edward Daniels.

— Ba nu.

Cawley clătină din cap cu aerul unui om ostenit și învins.

— Te numești Andrew Laeddis. Ai făcut ceva groaznic pentru care nu te poți ierta, orice s-ar întâmpla, așa că îți iei alte identități. Ai creat o structură narativă densă, complexă în care tu, Andrew, ești eroul. Te-ai convins pe tine însuți că

ești încă șerif federal și că ai venit aici să rezolvi un caz. Și că ai descoperit o mare conspirație, astfel că, orice am spune noi care să te contrazică, nu înseamnă decât că noi conspirăm împotriva ta. Și poate că am putea să te lăsăm așa, să te lăsăm să trăiești în lumea asta fantastică. Mie mi-ar conveni. Dacă ai fi inofensiv, mie mi-ar conveni foarte mult. Dar ești violent, ești foarte violent. Și, datorită pregătirii tale militare și ca ofițer în forțele de ordine, violența ta e profesionistă. Ești cel mai periculos pacient pe care îl avem aici. Nu te mai putem controla. S-a hotărât. Uită-te la mine.

Teddy se uită spre Cawley și îl văzu întinzându-se pe jumătate peste masă, cu ochi rugători.

— S-a hotărât că dacă nu reușim să-ți redăm un dram de luciditate acum – acum, chiar acum – se vor lua măsuri permanente ca să ne asigurăm că nu vei mai răni pe nimeni, niciodată. Înțelegi ce spun?

Pentru o secundă – nu chiar o secundă întreagă, ci doar pentru o fracțiune de secundă – Teddy aproape că l-a crezut.

Apoi i-a zâmbit.

— E frumoasă piesa asta de teatru, doctore. Cine-i polițistul cel rău? Sheehan?

Se uită către ușă.

— Aș zice c-ar trebui s-apară.

— Uită-te la mine, spuse Cawley. Uită-te în ochii mei.

Teddy îl privi în ochi. Erau roșii și umezi trădând lipsa de somn. Și alte lucruri. Dar ce anume? Teddy îl privi atent, îi studie ochii. Apoi își dădu seama – dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi spus că doctorului i se frânge inima.

— Ascultă-mă, spuse Cawley. Doar pe mine mă ai. Numai pe mine m-ai avut întotdeauna. Aud povestea asta de doi ani de zile deja. Îi cunosc fiecare detaliu, fiecare fir – codurile, colegul dispărut, furtuna, femeia din peșteră, experimentele malefice din far. Știu despre Noyce și despre imaginarul senator Hurly. Știu despre visele cu Dolores pe care le ai tot timpul, despre scurgerile ei, despre trupul ei ud. Știu despre bușteni.

— Mănânci rahat.

— De unde aș putea să știu?

Teddy își arătă degetele tremurânde ca pe o dovadă:

— Ți-am mâncat mâncarea, ți-am băut cafeaua, ți-am fumat țigările. Ce naiba? Am luat trei „aspirine" de la tine în dimineața în care am sosit. Apoi, noaptea următoare, m-ai drogat. Erai acolo când m-am trezit. De atunci, n-am mai fost la fel. Atunci a început totul. În seara aceea, după migrena mea. Ce mi-ai dat?

Cawley se lăsă pe spate. Făcu o grimasă de parcă ar fi înghițit acid și se uită afară, pe fereastră.

— Nu mai am timp, șopti.

— Ce spui?

— Timp. Mi s-au dat patru zile. Aproape s-au terminat.

— Atunci, lasă-mă să plec. Mă întorc în Boston și depun o plângere la birou, dar cu toți prietenii tăi influenți, sunt sigur că nu va conta prea mult.

— Nu, Andrew. Nu prea mai am niciun prieten. Am dus aici o bătălie de opt de ani de zile și sorții se pare că înclină de partea cealaltă. Am să pierd. Am să-mi pierd poziția, am să pierd finanțarea. Le-am promis tuturor că voi putea construi cel mai important experiment psihiatric bazat pe roluri și că te voi salva. Că te voi putea recupera. Și dacă am greșit?

Ochii i se măriră și își împinse bărbia cu palma, de parcă ar fi încercat să-și pună maxilarul la loc. Lăsă mâna să-i cadă și îl privi pe Teddy peste masă.

— Nu înțelegi, Andrew? Dacă tu ratezi, și eu ratez. Și totul se sfârșește.

— Doamne, spuse Teddy, ce rău îmi pare.

Afară țipau câțiva pescărușii. Teddy simți mirosul sării și al soarelui, al nisipului reavăn.

— Hai să încercăm s-o luăm altfel; crezi că-i o coincidență că numele lui Rachel Solando, un produs al imaginației tale, că tot veni vorba, ar putea avea aceleași litere ca numele soției tale moarte și că și-a ucis copiii, la fel ca ea?

Teddy se ridică, iar acum brațele îi tremurau din umeri.

— Soția mea nu și-a ucis copiii. N-am avut niciodată copii.

— N-ai avut copii?

Cawley se îndreptă spre perete.

— Nu, n-am avut niciodată copii, căcănaru' naibii.

— OK, OK.

Cawley trase încă un cearșaf la o parte.

Pe perete – o diagramă a locului crimei, fotografii ale unui lac, fotografiile a trei copii morți. Apoi, citi numele, scrise cu aceleași litere mari:

EDWARD LAEDDIS
DANIEL LAEDDIS
RACHEL LAEDDIS

Teddy plecă ochii și își privi mânile; tresăreau de parcă nu mai erau legate de el. Dacă ar fi putut pune piciorul pe ele, ar fi făcut-o.

— Copiii tăi, Andrew. Ai de gând să continui să negi c-au trăit vreodată? Da?

Teddy îndreptă spre el un deget tremurător:

— Aceia sunt copiii lui Rachel Solando. Asta este diagrama locului crimei din casa de lângă lac a lui Rachel Solando.

— Asta e casa ta. Te-ai mutat acolo pentru că doctorii credeau că e mai bine pentru soția ta. Îți amintești? După ce „accidental" a dat foc primului vostru apartament. Ți-au recomandat s-o scoți din oraș, să-i oferi un loc mai bucolic. Poate că așa s-ar fi simțit mai bine.

— Nu era bolnavă.

— Era nebună, Andrew.

— Nu-mi mai spune așa, ce naiba? Nu era nebună.

— Soția ta era depresivă. A fost diagnosticată ca maniaco-depresivă. Era...

— Nu era, spuse Teddy.

— Avea stări suicidale. I-a rănit pe copii. Tu te-ai făcut că nu vezi. Ai crezut că e slabă. Ai crezut că să fii sănătos e o chestiune de alegere și că ea n-avea nimic altceva de făcut decât să-și amintească care-i erau responsabilitățile. Față de tine. Față de copii. Te-ai apucat de băut și a fost și mai rău. Te-ai închis în lumea ta. Evitai să te întorci acasă. Ai ignorat toate semnele. Ai ignorat ce ți-au spus profesorii, preotul paroh, familia ei.

— Soția mea nu era nebună.

— Și de ce? Pentru că-ți era jenă.

— Soția mea nu era...

— Singurul motiv pentru care s-a întâlnit vreodată cu un psihiatru a fost că a încercat să se sinucidă și a ajuns într-un spital. Nici măcar tu n-ai putut controla asta. Și ți-au spus că era un pericol pentru ea însăși. Ți-au spus...

— N-am fost niciodată la un psihiatru cu ea.

— ...că era un pericol pentru copii. Ai fost avertizat de atâtea ori.

— N-am avut niciodată copii. Am vorbit despre asta, dar ea n-a putut rămâne însărcinată.

Isuse, îl durea capul de parcă cineva îi bătea ace de sticlă în el.

— Vino încoace, spuse Cawley. Serios. Vino mai aproape și uită-te la numele din aceste fotografii. Te-ar putea interesa...

— Se pot falsifica. Poți să faci câte vrei.

— Visezi, visezi tot timpul. Nu te poți opri din visat, Andrew. Mi-ai povestit visele astea. Ai mai avut în ultimul timp vreunul cu copiii? Da? Te-a dus fetița ta la mal? Ești un „marinar rău", Andrew. Știi ce înseamnă asta? Că ești un tată prost. N-ai navigat pentru ei, Andrew. Nu i-ai salvat. Vrei să vorbim despre bușteni? Da? Vino aici și uită-te la ei. Spune-mi că nu sunt copiii din visele tale.

— Porcării.

— Atunci, vino și uită-te.

— M-ai drogat, mi-ai ucis colegul, mi-ai spus că n-a existat niciodată. Ai de gând să mă închizi aici pentru că eu știu ce faci tu. Știu despre experimente. Știu cu ce-i tratezi pe schizofrenici, cum folosești foarte liber lobotomia, îți cunosc disprețul față de codul Nürnberg. Te-am prins, doctore.

— Da?

Cawley se sprijini de perete și își încrucișă brațele.

— Te rog, lămurește-mă. Ți-ai făcut de cap peste tot în ultimele patru zile. Ai ajuns în fiecare colțișor al insulei. Unde sunt medicii naziști? Unde e ordinul satanic?

Se întoarse la masă și își consultă carnetul câteva clipe.

— Încă mai crezi că spălăm creierele pacienților, Andrew? Că de decenii întregi facem experimente ca să creăm – cum le-ai spus tu o dată? – a, da, soldați fantomă? Asasini.

Cawley chicoti.

— Adică, trebuie să recunosc, chiar și în aceste zile de paranoia crescândă, fanteziile tale sunt cireașa de pe tort.

Teddy îndreptă spre el un deget amenințător:

— Aveți aici un spital experimental cu abordări radicale...

— Asta așa e.

— Nu-i aduceți aici decât pe cei mai violenți pacienți.

— Iarăși corect. Cu o singură remarcă – pe cei mai violenți și cu cele mai grave halucinații.

— Iar voi...

— Noi ce?

— Faceți experimente.

— Da, zise Cawley, își plezni palmele și făcu iute o plecăciune. Vinovat.

— Chirurgicale.

Cawley ridică un deget.

— A, nu. Îmi pare rău. Nu experimentăm metode chirurgicale. Chirurgia este folosită ca ultimă soluție și niciodată nu s-a recurs la așa ceva fără ca eu să protestez în gura

mare. Totuși, sunt unul singur și nici măcar eu nu pot schimba peste noapte practici împământenite de decenii.

— Minți.

Cawley oftă:

— Arătă-mi măcar o singură dovadă care să arate că teoria ta stă în picioare. Numai una.

Teddy nu spuse nimic.

— Și la toate dovezile pe care ți le-am prezentat, ai refuzat să dai un răspuns.

— Pentru că nu sunt dovezi. Sunt făcături.

Cawley își împreună mâinile și le duse în dreptul gurii de parcă s-ar fi rugat.

— Lasă-mă să plec de pe insulă, spuse Teddy. Îți cer să mă lași să plec ca ofițer al forțelor de ordine federale.

Cawley își închise ochii o clipă. Când îi deschise erau mai limpezi și mai aprigi:

— Bine, bine. M-ai prins, ofițere. Uite, am să-ți fac viața mai ușoară.

Ridică o geantă de piele moale, de pe podea, îi deschise cataramele și aruncă arma lui Teddy pe masă.

— Asta e arma ta, da?

Teddy se uită la ea.

— Astea de pe mâner sunt inițialele tale, da?

Teddy se uită din nou, cu transpirația curgându-i în ochi.

— Da sau nu, ofițere? Este sau nu arma ta?

Văzu ciupitura în butoiaș făcută în ziua când Philip Stacks trăsese spre el și nimerise arma, iar Stacks murise lovit chiar de ricoșeul propriului glonț. Văzu inițialele E.D. gravate pe mâner, un cadou din partea colegilor după ce luptase cu Breck în Maine. Iar dincolo de piedică, metalul era nițel uzat și zgâriat de când scăpase arma în timpul unei urmăriri în St. Louis, în iarna lui '49.

— Este arma ta?

— Da.

— Ia-o, ofițere. Asigură-te că e încărcată.

Teddy se uită la armă, apoi la Cawley.

— Haide, ofițere. Ridic-o.

Teddy luă arma de pe masă și o cântări în mână.

— E încărcată?

— Da.

— Ești sigur?

— Se simte după greutate.

Cawley dădu din cap.

— Atunci, trage. Pentru că numai așa poți pleca de pe insula asta.

Teddy încercă să-și domolească tremurul armei cu cealaltă mână, dar și aceea îi tremura. Respiră adânc de câteva ori, expirând ușor, încercând să țintească în ciuda picăturilor de transpirație ce-i curgeau în ochi și a tremurului din tot trupul și-l văzu pe Cawley prin cătare, la nici un metru. Însă îi juca în fața ochilor în sus și-n jos, și-n stânga, și-n dreapta de parcă erau amândoi pe puntea unui vas în furtună.

— Ai cinci secunde, ofițere.

Cawley ridică receptorul și învârti manivela, apoi duse receptorul la gură.

— Mai ai trei secunde. Apasă pe trăgaci sau ai să-ți petreci tot restul zilelor pe insula asta.

Teddy cântări greutatea armei. Chiar dacă îi tremurau mâinile, avea o șansă dacă profita de ea acum. Să-l ucidă pe Cawley, să ucidă pe oricine l-ar fi așteptat de cealaltă parte a ușii.

Cawley spuse:

— Domnule gardian-șef, trimite-l sus.

Imaginea din ochii lui Teddy se limpezi, tremurăturile se mai domoliră și ajunseră doar niște mici vibrații. Îl urmărea pe Cawley prin cătare în timp ce acesta puse receptorul în furcă.

Cawley părea surprins, de parcă abia atunci i-ar fi dat prin cap că lui Teddy îi rămăseseră capacitățile necesare să sfârșească toată tărășenia.

Ridică o mână și zise:

— OK, OK...

Iar Teddy îl împușcă în coșul pieptului.

Apoi ridică mâinile un centimetru și îl împușcă și în față.

Cu apă.

Cawley se încruntă. Apoi, clipi de câteva ori. După care scoase o batistă din buzunar.

Ușa se deschise în spatele lui Teddy. Se întoarse și-l ochi pe omul care tocmai intrase:

— Nu trage, spuse Chuck. Am uitat să-mi iau pelerina.

23

CAWLEY SE ȘTERSE CU BATISTA și se așeză iar la loc, cât timp Chuck ocoli masa și merse lângă Cawley. Teddy răsuci arma în palmă și se holbă la ea.

Îl privi peste masă pe Chuck când se așeză și remarcă că purta un halat de laborator.

— Credeam c-ai murit, spuse Teddy.

— Nu, replică Chuck.

Dintr-odată, îi era foarte greu să vorbească. Dintr-odată, începu să se bâlbâie, exact așa cum prezisese doctorița.

— Eu, eu, eu... eram dispus să mor ca să te scot de aici. Eu...

Trânti arma pe masă și simți că i se scurge toată puterea din corp. Se prăbuși în scaun, incapabil să continue.

— Îmi pare sincer rău pentru asta, spuse Chuck. Dr. Cawley și cu mine ne-am chinuit săptămâni în șir înainte să punem asta în scenă. N-am vrut niciodată să te fac să te simți trădat sau să suferi. Trebuie să mă crezi. Dar eram siguri că nu avem altă posibilitate.

— Băiatul ăsta nu mai are timp, spuse Cawley. Asta a fost ultima noastră încercare să te recuperăm, Andrew. O idee radicală, chiar și pentru locul ăsta, dar am sperat că va funcționa.

Teddy încercă să-și șteargă transpirația din ochi, dar nu făcu decât s-o întindă. Îl privi pe Chuck ca prin ceață:

— Cine ești? întrebă.

Chuck îi întinse mâna:

— Dr. Lester Sheehan, spuse.

Teddy nu-i strânse mâna și, în cele din urmă, Sheehan și-o retrase.

— Deci, spuse Teddy și trase aerul umed pe nări, deci m-ai lăsat să tot aberez despre ce trebuie să facem să-l găsim pe Sheehan când tu... erai Sheehan.

Sheehan dădu din cap.

— Mi-ai tot spus „șefule". Mi-ai spus bancuri. M-ai distrat. M-ai supravegheat tot timpul, nu-i așa, Lester?

Îl țintui cu privirea peste masă, iar Sheehan încercă să-l privească în ochi la rândul lui, dar nu reuși pentru foarte mult timp, așa că își lăsă ochii în jos spre cravată, pe care și-o netezi pe piept.

— Trebuia să te supraveghez, să mă asigur că ești în regulă.

— Că nu pățesc nimic... Astfel totul era în regulă. Iar acțiunile tale erau morale.

— Ne știm de doi ani de zile, Andrew.

— Nu mă cheamă așa.

— De doi ani. Eu te-am tratat inițial. De doi ani. Uită-te la mine. Nici măcar nu mă recunoști?

Teddy își șterse transpirația din ochi cu mâneca sacoului și de data asta vedea limpede, așa că se uită peste masă la Chuck, la bătrânul Chuck care nu știa să mânuiască corect o armă și care avea mâinile acela care nu se potriveau defel cu slujba de polițist. Erau mâinile unui doctor.

— Erai prietenul meu, spuse Teddy. Am avut încredere în tine. Ți-am vorbit despre soția mea. Ți-am vorbit despre tatăl meu. Am coborât nenorocita aia de stâncă să te caut. Mă supravegheai și atunci? Te-ai asigurat că sunt teafăr și atunci? Erai prietenul meu, Chuck. Ba nu, Lester...

Lester își aprinse o țigară, iar Teddy fu mulțumit să vadă că și lui îi tremurau mâinile. Nu foarte rău. Nu atât de rău ca ale lui Teddy, iar tremurul încetă imediat ce își aprinse țigara și puse bățul de chibrit în scrumieră. Totuși...

— Da, spuse Sheehan, iar Teddy își zise că nu trebuie să se mai gândească la el ca la Chuck, m-am asigurat și atunci că ești teafăr. Dispariția mea a fost, așa e, parte din imaginația ta. Dar trebuia să vezi fișa de internare a lui Laeddis pe drum, nu la baza stâncii. Am scăpat-o din greșeală acolo. Am scos-o din buzunarul de la spate și am scăpat-o. M-am dus după ea pentru că știam că dacă eu n-am s-o fac, ai s-o faci tu. Și am înțepenit. Chiar sub buza promontoriului. După douăzeci de minute ai apărut chiar în fața mea. La o jumate de metru. Aproape că te puteam apuca cu mâna. M-am abținut.

Cawley își drese glasul:

— Aproape că am vrut să contramandăm când am văzut că ai de gând să cobori stânca aia. Poate că ar fi trebuit s-o facem.

— Să contramandați.

Teddy chicotea în pumn.

— Da, spuse Cawley. Să contramandăm. N-a fost decât o piesă, Andrew, o...

— Mă cheamă Teddy.

— O piesă. Tu ai scris-o. Noi te-am ajutat s-o pui în scenă. Dar piesa nu putea să nu aibă un final, iar finalul era dintotdeauna, aici, în acest far.

— Convenabil, spuse Teddy și privi pereții din jurul lui.

— Ne spui povestea asta de doi ani deja. Cum ai venit tu aici să găsești un pacient care a dispărut și ai descoperit că se fac experimente demne de cel de-al Treilea Reich și spălări de creier în manieră sovietică. Cum pacienta Rachel Solando și-a ucis copiii cam în același fel în care a făcut-o soția ta. Cum, exact când te apropiaseși suficient de mult, partenerul tău – și ce nume frumos i-ai dat, Chuck Aule – Dumnezeule,

spune repede numele ăsta de câteva ori, e tot una dintre glumele tale, Andrew – a dispărut, iar tu ai rămas să te aperi singur, dar noi te-am prins. Te-am drogat. Și te-am oprit aici înainte să-i poți spune povestea imaginarului senator Hurly. Vrei să vezi numele senatorilor statului New Hampshire, Andrew? Am lista aici.

— Ai regizat toate astea?

— Da.

Teddy râse. Nu mai râsese așa, cu poftă, dinainte să moară Dolores. Auzea sunetul puternic al propriului râs, iar ecoul acompania fiecare nou hohot ce ieșea din gura lui, învăluia pereții și apoi ieșea afară, în bătaia vântului.

— Cum poți regiza un uragan? întrebă el și lovi cu palma în masă. Spune-mi asta, doctore.

— Nu poți regiza un uragan, răspunse Cawley.

— Nu, nu poți, răspunse Teddy și lovi masa din nou.

Cawley îi privi mâna, apoi îl privi iar în ochi.

— Dar poți prevedea unul din când în când, mai ales pe o insulă.

Teddy scutură din cap, simți că încă avea o urmă de zâmbet pe față, chiar dacă forța lui dispăruse și acum părea prostesc și slab:

— Nu vă dați bătuți niciodată.

— Furtuna era esențială pentru fantezia ta. Am așteptat una.

— Minciuni.

— Minciuni? Explică anagramele astea. Explică-mi cum se face că copiii din fotografiile astea – pe care nu i-ai văzut niciodată dacă sunt ai lui Rachel Solando – sunt aceiași copii din visele tale. Explică-mi cum de-am știut să-ți spun când ai intrat pe ușa asta „iubitule, de ce ești tot ud?" Crezi că pot citi în mințile oamenilor?

— Nu, spuse Teddy. Cred că eram chiar ud.

Pentru o clipă, Cawley arătă de parcă avea să-i zboare capul de pe umeri. Respiră adânc, își încrucișă brațele și se aplecă peste masă:

— Pistolul tău era cu apă. Iar codurile tale? Sunt evidente, Andrew. Te joci cu tine însuți. Uită-te-n carnet. Ultimul cod. Nouă litere. Trei rânduri. Foarte ușor de spart. Uită-te.

Teddy privi pagina:

13(M)-21(U)-25(Y)-18(R)-1(A)-5(E)-8(H)-15(O)-9(I).

— Timpul nostru e pe sfârșite, spuse Sheehan. Te rog să înțelegi că totul se schimbă. Inclusiv psihiatria. Își are războaiele ei, deja de ceva vreme, iar noi pierdem.

M-U-Y-R-A-E-H-O-I

— Noi cine? întrebă Teddy absent.

Cawley răspunse:

— Noi, cei care credem că drumul spre minte nu se deschide cu ace de gheață ori cu supradoze de medicamente periculoase, ci printr-o onestă înțelegere a sinelui.

— Printr-o onestă înțelegere a sinelui, repetă Teddy. Asta chiar că-i bună.

Trei rânduri, spusese Cawley. Și trei litere pe fiecare rând, probabil.

— Ascultă-mă, spuse Sheehan. Dacă nu reușim acum, înseamnă că am pierdut. Și, nu numai cu tine. Acum, balanța puterii înclină de partea chirurgilor, dar asta se va schimba rapid. Vor prelua controlul farmacologii și lucrurile nu vor fi deloc mai puțin barbare. Doar va părea așa. Aceeași zombificare și aceleași internări vor continua sub o spoială mai digerabilă pentru public. Aici, în acest spital, totul depinde de tine, Andrew.

— Mă numesc Teddy. Teddy Daniels.

Teddy presupuse că semnificația primului rând era, probabil, „TU".

— Naehring are deja o sală de operații pregătită pentru tine, Andrew.

Teddy ridică privirea de pe foaie. Cawley dădea din cap.

— Ni s-au dat patru zile. Dacă nu reușim, vei fi operat.

— Operat pentru ce?

Cawley deschise gura să vorbească, dar Sheehan i-o luă înainte, cu vocea aspră:

— O lobotomie transorbitală.

Teddy clipi de câteva ori și se uită iar la pagina din carnețelul lui. Descifră al doilea cuvânt: „EȘTI".

— Exact ca Noyce, spuse el. Presupun că-mi veți spune că nici el nu-i aici, nu?

— Ba e aici. Și mare parte din povestea pe care i-ai spus-o doctorului Sheehan despre el e adevărată, Andrew. Dar nu s-a întors niciodată la Boston. Nu l-ai întâlnit într-o închisoare. Se află aici din luna august a anului 1950. A ajuns până în punctul în care a putut fi transferat din corpul C și i-am acordat destulă încredere cât să-l punem în corpul A. Atunci l-ai atacat tu.

Teddy ridică privirea de la ultimele trei litere.

— Ce-am făcut?

— L-ai atacat. Acum două săptămâni. Ce naiba? aproape l-ai omorât.

— De ce-aș fi făcut asta?

Cawley se uită spre Sheehan.

— Pentru că ți-a spus Laeddis, spuse Sheehan.

— Ba nu. L-am văzut ieri și el...

— El ce?

— Nu mi-a spus Laeddis, asta-i al naibii de sigur.

— Nu? Cawley deschise carnetul. Am aici transcrierea conversației voastre. Am și casetele audio în biroul meu, dar deocamdată ne descurcăm cu transcrierea. Spune-mi dacă-ți sună cunoscut.

Își potrivi ochelarii și aplecă fruntea deasupra paginii:

— Citez... „Asta e despre tine. Și, Laeddis, numai despre asta a fost vorba tot timpul. Eu am fost un accident. O cale de intrare."

Teddy scutură din cap:

— Nu-mi spune Laeddis. Ai accentuat tu diferit. Spune că asta e despre tine – adică despre mine – și Laeddis.

Cawley chicoti.

— Ești fantastic.

Teddy zâmbi:

— Și eu cred același lucru despre tine.

Cawley privi iarăși transcrierea:

— Ce spui de asta? Îți amintești că l-ai întrebat pe Noyce ce s-a întâmplat cu fața lui?

— Desigur. L-am întrebat cine-i făcuse una ca asta.

— Mai precis, cuvintele tale au fost: „Cine a făcut asta?" Corect?

Teddy încuviință dând din cap.

— Da, dar...

— Iar Noyce a răspuns, și iarăși citez: „Tu ai făcut chestia asta."

Cawley se uita la el de parcă ar fi studiat o insectă sub lupă:

— Da?

— Se referea la...

— Ascult.

Teddy nu reușea să pună cuvintele în șiruri, în propoziții. Să le alinieze unul după altul ca pe vagoanele de marfă.

— Voia să spună – vorbea în mod intenționat rar – că eșecul meu de a-l ține departe de locul ăsta a dus, în mod indirect, la faptul că a luat bătaie. Nu voia să spună că l-am bătut eu.

— Așa a spus: „tu ai făcut chestia asta".

Teddy ridică din umeri:

— Așa a spus, dar interpretările noastre a ceea ce-a vrut să spună sunt diferite.

Cawley întoarse pagina:

— Atunci, ce spui de asta? Din nou, cuvintele lui Noyce: „Știau. Nu înțelegi? Tot ce puneai la cale. Tot planul tău. Asta e un joc. O piesă de teatru montată frumușel. Toate astea sunt pentru tine."

Teddy se lăsă pe spate.

— Toți pacienții ăștia, toți oamenii pe care se presupune că-i cunosc de doi ani... să nu-mi fi spus niciunul dintre ei o vorbă despre această, hm, mascaradă pe care-am jucat-o în ultimele patru zile?

Cawley închise carnetul:

— S-au obișnuit. Deja de un an le tot arăți insigna aia de plastic. La început, am crezut că ar fi un test util: să-ți dăm insigna și să vedem cum reacționezi. Însă ai mărșat într-un mod pe care nu l-aș fi putut niciodată anticipa. Hai. Deschide portofelul. Spune-mi dacă e plastic sau nu, Andrew.

— Lasă-mă să descifrez codul.

— Ești aproape gata. Încă trei litere. Ai nevoie de ajutor, Andrew?

— Teddy.

Cawley clătină din cap.

— Andrew. Andrew Laeddis.

— Teddy.

Cawley îl urmări aranjând literele pe pagină:

— Ce zice?

Teddy râse.

— Spune-ne.

Teddy scutură din cap.

— Nu, te rog, împărtășește-ne.

Teddy zise:

— Tu ai făcut asta. Tu ai lăsat codurile astea. Tu ai inventat numele Rachel Solando, folosindu-te de numele soției mele. E mâna ta, e clar.

Cawley vorbi încet, răspicat:

— Ce spune ultimul cod?

Teddy învârti carnetul în așa fel încât să vadă și ei:

TU
EȘTI
EL[20]

— Mulțumit?

Cawley se ridică. Arăta epuizat. Terminat. Vorbi pe un ton atât de dezolat cum Teddy nu-l mai auzise înainte.

— Am sperat. Am sperat că te putem salva. Ne-am pus la bătaie reputațiile. Iar acum ni se va reproșa că am permis unui pacient să-și pună în scenă propriile halucinații și că nu ne-am ales din asta decât cu câțiva răniți și cu o mașină distrusă. Nu mă interesează însă umilința profesională.

Doctorul privi afară, prin pătratul mic al ferestrei.

— Poate că eu am creat locul ăsta. Sau el m-a creat pe mine. Dar într-un viitor nu foarte îndepărtat, ofițere, vom trata experiențele umane cu material luat din experiența umană. Înțelegi?

Teddy nu-i dădu răspunsul așteptat:

— Nu prea.

— Nici nu mă așteptam.

Cawley dădu din cap și își încrucișă mâinile la piept. Preț de câteva clipe, în cameră nu se auzi nimic altceva decât vântul și resacul oceanului.

— Ești un soldat decorat, cu experiență uriașă în lupta corp la corp. De când ai venit aici, ai rănit opt gardieni, fără să-i punem la socoteală pe cei de azi, patru pacienți și cinci infirmieri. Dr. Sheehan și cu mine ne-am luptat pentru tine atât cât am putut. Dar majoritatea corpului medical și tot personalul de pază ne cer ori să le arătăm rezultate, ori, în caz contrar, să te facem incapabil de a mai răni pe cineva.

Coborî de pe pervazul ferestrei, se aplecă deasupra mesei și îl privi pe Teddy în ochii lui triști și întunecați:

---

[20] În text: „You are him" *(n.r.)*.

— Asta a fost ultima încercare, Andrew. Dacă nu-ți accepți identitatea și acțiunile, dacă nu faci un efort ca să-ți recapeți sănătatea mintală, nu te putem salva.

Îi întinse mâna lui Teddy.

— Ia-o, spuse, iar vocea-i era răgușită. Te rog, Andrew. Ajută-mă să te salvez.

Teddy îi strânse mâna. I-o scuturǎ ferm. Îi strânse mâna lui Cawley în cel mai onest mod, și-l privi în cel mai direct mod cu putință. Zâmbi. Și-i zise:

— Nu-mi mai spune Andrew.

24

L-AU DUS CU CĂTUȘE la mâini în corpul C.

Odată ajunși acolo, au coborât la subsol unde, de cum i-au văzut, pacienții din celule au început să urle la el. Îi promiteau că-i vor face rău. Că îl vor viola. Unul se jură că-l va spânzura de-o grindă ca pe-o scroafă și că îi va mânca degetele unul câte unul.

Cât mai era încă încătușat și cu câte un gardian de fiecare parte, intră o asistentă în celulă și-i injectă ceva în braț.

Părul îi era roșu precum căpșunile și mirosea a săpun. Când se aplecă să-i facă injecția, prinse o adiere din respirația ei, iar Teddy o recunoscu:

— Tu te-ai prefăcut că ești Rachel.

— Ține-l, spuse femeia.

Gardienii îl apucară de umeri și-i îndreptară brațele:

— Tu erai. Cu părul vopsit. Tu ești Rachel.

Femeia spuse: „Nu mișca brațul" și îi înfipse acul în piele.

Îi surprinse privirea:

— Ești o actriță excelentă, știi, chiar m-ai păcălit. Toate chestiile alea despre dragul și defunctul tău Jim. Foarte convingător, Rachel.

Femeia își coborî privirea.

— Eu sunt Emily, spuse ea și scoase acul afară. Acum, ai să dormi.

— Te rog, spuse Teddy.

Ea se opri în pragul ușii, se întoarse și se uită în urmă, la el.

— Tu erai acela, zise ea.

Dădu din cap, dar nu înclinând bărbia. Încuviințarea o primi din ochii ei, o scurtă clipire în jos, apoi îi zâmbi atât de răpitor, încât lui Teddy îi veni să-i sărute părul.

— Noapte bună, spuse.

N-a simțit când gardienii i-au scos cătușele și nici nu i-a auzit plecând. Zgomotele din celelalte celule s-au stins, iar aerul pe care-l respira se făcu ca de chihlimbar. I se părea că e întins pe spate în miezul unui nor umed și că mâinile și picioarele i se transformaseră în bureți.

Apoi visă.

Iar în visele lui, el și Dolores trăiau într-o casă pe malul unui lac.

Pentru că a trebuit să plece din oraș.

Pentru că orașul era rău și violent.

Pentru că ea a dat foc apartamentului lor din Buttonwood.

Încercând să alunge fantomele din el.

A visat la dragostea lor ca și cum ar fi fost de oțel, impermeabilă la foc sau ploaie, sau la izbiturile ciocanelor.

A visat că Dolores era nebună.

Iar Rachel a lui i-a spus, într-o noapte, când era beat, dar nu atât de beat încât să nu-i poată citi o poveste înainte de culcare, Rachel a lui i-a spus:

— Tati...

— Da, puișor.

— Mami se uită ciudat la mine, uneori.

— Cum adică ciudat?

— Ciudat.

— Te face să râzi?

Fetița scutură din cap.

— Nu?

— Nu.

— Atunci, cum se uită?

— Ca și cum o întristez foarte tare.

O înveli, o sărută de noapte bună, îi gâdilă gâtul cu nasul și îi spuse că ea nu putea întrista pe nimeni. Niciodată.

ÎNTR-O ALTĂ NOAPTE, se culca lângă Dolores, iar ea își freca rănile de la încheieturi, se uita la el și îi spunea:

— Când te duci dincolo, o parte din tine nu se mai întoarce niciodată.

— Unde dincolo, iubito?

Teddy își puse ceasul pe noptieră.

— Iar partea aceea din tine care se întoarce..., spuse ea și-și mușcă buza și părea că-i gata să-și dea cu pumnii în cap. N-ar trebui.

EA CREDEA CĂ măcelarul din colț e un spion. Zicea că el i-a zâmbit când sângele picura încă de pe satâr și că era sigură că vorbea rusește.

Spunea că, uneori, simțea acel satâr în sâni.

MICUL TEDDY i-a spus odată, pe când se aflau în Fenway Park, uitându-se la un meci de baseball:

— Am putea locui și noi aici.

— Dar chiar aici locuim.

— În parc, vreau să spun.

— Dar ce are locul unde locuim acum?

— E prea multă apă.

Teddy trase o dușcă din sticluță. Își privi fiul. Era un puști înalt și puternic, dar plângea prea ușor pentru un copil de vârsta lui și-n plus se speria prea ușor. Așa cresc copiii din ziua de azi, prea protejați și moi într-o economie înfloritoare. Teddy ar fi vrut să mai fi trăit mama lui ca să-și învețe

nepoții cum să devină duri și puternici. Lumii nu-i pasă. Nu-ți dă nimic. Doar îți ia.

Lecțiile astea le-ar fi putut da și un bărbat, bineînțeles, dar numai o femeie le putea inculca pentru totdeauna în suflet.

Dolores însă nu făcea altceva decât să le umple capul cu vise și fantezii, îi ducea prea des la film, la circ sau la carnaval.

Mai trase un gât din sticlă și-i spuse fiului său:

— Prea multă apă, zici? Altceva?

— Nu, domnule.

SE FĂCEA CĂ-I SPUNEA:

— Ce nu e în regulă? Ce n-am făcut? Ce nu ți-am dat? Cum te pot face fericită?

Iar ea îi răspundea:

— Sunt fericită.

— Nu, nu ești. Spune-mi ce vrei să fac. Și am să fac.

— Mă simt bine.

— Te înfurii mereu. Iar dacă nu te înfurii, ești atât de fericită că te izbești de toți pereții.

— Care din ele?

— Îi sperii pe copii, mă sperii pe mine. Nu ești în regulă.

— Ba da.

— Ești tristă tot timpul.

— Ba nu. Tu ești așa.

A VORBIT CU PREOTUL care a venit în vizită o dată sau de două ori. A vorbit cu surorile ei, iar cea mai mare dintre ele, Delilah, a venit tocmai din Virginia și-a stat la ei o săptămână și asta păru să ajute pentru o vreme.

Nici el, nici ea nu voiau să audă de doctori. Doctorii erau pentru nebuni. Dolores nu era nebună. Era doar încordată. Încordată și tristă.

TEDDY VISĂ că l-a trezit într-o noapte și că i-a spus să-și ia arma. Măcelarul intrase în casa lor, zicea ea. Jos, în bucătărie. Vorbea la telefonul lor, în rusește.

ÎN NOAPTEA ACEEA, pe trotuarul din față de la Cocoanut Drive, se aplecase spre ea, în taxi. Între fețele lor nu erau mai mult de trei centimetri.

O privi în ochi și gândi:

Te cunosc. Te-am cunoscut dintotdeauna. Te așteptam. Așteptam să-ți faci apariția. În toți acești ani. Te știam încă din pântecele din care m-am născut.

Asta era totul, pur și simplu.

Față de ea nu simțise disperarea soldatului de-a face sex înainte să se îmbarce să plece pe front, pentru că a știut, în acel moment, că avea să se întoarcă din război. Urma să se întoarcă pentru că zeii nu aliniază planetele ca să-ți găsești jumătatea ca apoi să ți-o ia.

Se aplecă înăuntrul mașinii și îi spuse toate astea.

I-a spus:

— Nu te teme. Mă voi întoarce acasă.

Ea îi atinsese fața cu degetele:

— Așa să faci, da?

A VISAT CĂ VENISE ACASĂ, la casa de lângă lac. Fusese în Oklahoma. În ultimele două săptămâni urmărise un tip din docurile Bostonului de Sud până în Tulsa, oprindu-se de vreo zece ori pe drum, mereu cu un pas în urma lui, până când, în cele din urmă, literalmente a dat nas în nas cu el tocmai când ieșea din toaleta unei benzinării.

Intrase în casă la unsprezece dimineața, fericit că era zi lucrătoare și că băieții erau la școală. Simțea în toate oasele oboseala drumului și dorința arzătoare de a dormi în patul lui. A intrat în casă și a strigat-o pe Dolores, turnându-și un

scotch dublu. Ea intră în casă venind din curtea din spate și îi spuse:

— Nu era destul.

Se întoarse către ea, cu paharul în mână, și întrebă:

— Ce anume, dragă?

Văzu că era udă, de parcă abia ieșise de la duș, doar că era îmbrăcată cu o rochie veche, neagră, cu un imprimeu floral decolorat. Era desculță, iar apa îi picura din păr și de pe rochie.

— Iubito, o întrebă, de ce ești udă?

Ea răspunse:

— N-a fost de-ajuns, și puse o sticlă pe un dulăpior. Încă sunt trează.

Și ieși iar afară.

Teddy o văzu îndreptându-se către chioșc, făcând pași mari în zig-zag, clătinându-se. Își lăsă paharul pe dulăpior și luă sticla pe care o lăsase ea și văzu că era laudanumul pe care i-l prescrisese doctorul după șederea ei în spital. Când Teddy urma să plece din oraș, îi făcea atâtea porții câte considera că-i vor trebui cât era el plecat și i le punea într-o sticluță mică din dulăpiorul de medicamente. Iar sticla mare, cea pe care o ținea în mână, o încuia în pivniță.

În sticla aceea trebuiau să fie dozele pentru șase luni, iar ea îl băuse pe tot.

O văzu împiedicându-se pe treptele chioșcului, căzând în genunchi, ridicându-se iar.

Cum reușise să ajungă la sticla aia? Pivnița nu avea un lacăt obișnuit. Un om puternic cu o foarfecă de tăiat bolțuri n-ar fi reușit să scoată lacătul ăla. N-avea cum să-l spargă și numai el avea cheie.

O văzu în balansoarul din chioșc și se uită iar la sticlă. Își aminti că stătea în același loc acolo în noaptea în care a plecat, punând dozele în flacon, după ce băuse și el un deget sau două de whisky, contemplând lacul, punând flaconașul în dulăpior, urcând să-și ia la revedere de la copii, coborând

și răspunzând la telefon unui apel de la birou, luându-și apoi haina și bagajul, sărutând-o pe Dolores și îndreptându-se către mașină...

...și uitând sticla pe dulapul din bucătărie.

Ieși afară pe ușa cu glasvand și traversă peluza până la chioșc, urcă treptele. Ea îl privea venind, udă leoarcă, cu un picior legănându-se în timp ce împingea balansoarul înainte și înapoi, cu mișcări lenețe.

O întrebă:

— Iubito, când ai băut tot ăsta?

— Azi-dimineață.

Scoase limba la el. Apoi îi zâmbi pierdută și ridică privirea spre bolta tavanului.

— Dar n-a fost destul. Nu pot să dorm. Nu vreau decât să dorm. Sunt foarte obosită.

A văzut bușteni plutind pe lac, în spatele ei, și a știut că nu sunt bușteni, dar își luă privirea de la ei și se uită iar la soția lui.

— De ce ești așa de obosită?

Ea strânse din umeri, lăsându-și mâinile să-i alunece pe lângă corp.

— Sunt sătulă de toate astea. Atât de obosită. Vreau să merg acasă.

— Ești acasă.

Ea arătă spre tavan.

— Acasă, acasă, spuse.

Teddy privi din nou bușteni care se scufundau încet.

— Unde-i Rachel?

— La școală.

— E prea mică să meargă la școală, iubito.

— Nu pentru școala mea, spuse soția lui și-și dezveli dinții.

Teddy urlă. Urlă atât de tare încât Dolores căzu din leagăn, iar el sări peste ea și peste balustrada chioșcului și alergă urlând întruna. Urla „nu", și „Dumnezeule", și „te

rog", urla „nu copilașii mei", urla „Doamne, Doamne, nu"...

Se aruncă în apă. Se împiedică și căzu pe burtă, se scufundă, iar apa îl acoperi precum uleiul. Înotă și ajunse printre ei. Cei trei bușteni. Copilașii lui.

Edward și Daniel erau cu fața în jos, dar Rachel era cu fața în sus, cu ochii deschiși, privind cerul, având tristețea mamei sale impregnată în pupile, iar privirea ei absentă cerceta norii. Îi aduse la mal, unul câte unul. A fost foarte atent cu ei. Îi ținea strâns cu brațe ferme, dar blânde. Le simțea oasele. Le mângâia obrăjorii. Le mângâia umerii și picioarele și tălpile. Îi sărută de mai multe ori.

Căzu în genunchi și vomită până când coșul pieptului începu să-i ardă, iar stomacul i se goli cu totul.

Se întoarse și le puse mâinile pe piept și observă că Daniel și Rachel aveau tăieturi de frânghie la încheieturi și a înțeles că Edward murise primul.

Ceilalți doi au trebuit să aștepte, auzind totul, știind că se va întoarce să-i ia și pe ei. Îi sărută iar pe fiecare în parte pe obraji și pe frunte și îi închise ochii lui Rachel. Oare se zbătuseră în brațele ei în timp ce îi căra către apă? Oare țipaseră? Sau muriseră blând, gemând, resemnați?

Își văzu soția în rochia violetă pe care o purtase în noaptea în care o cunoscuse și îi văzu privirea pe care o avusese în primul moment când o întâlnise, privirea care îl făcuse să se îndrăgostească de ea. Se gândise atunci că e numai din pricina rochiei, a nesiguranței cu care purta o rochie elegantă într-un club select. Dar nu era asta. Era teroare, o teroare abia ascunsă care fusese tot timpul acolo. Era teroarea pe care i-o provoca lumea de afară – trenurile, bombele, mașinile uruitoare, buldozerele și bulevardele întunecate, rușii, submarinele și tavernele pline de oameni mânioși, oceanele pline de rechini, asiaticii cu cărți roșii într-o mână și pușcă în cealaltă.

Îi era teamă de toate astea și de atât de multe altele, dar ce o îngrozea cel mai mult era înăuntrul ei, o insectă cu o

inteligență nefirească care trăise toată viața în creierul ei, jucându-se cu el, cutreierându-l dintr-o parte în alta, scoțându-l din țâțâni după propriile-i capricii.

Teddy își lăsă copii și stătu pe podeaua chioșcului mult timp, urmărind-o cum se legăna. Și nimic nu era mai rău decât faptul că o iubea atât de mult. Dacă ar fi putut să-și sacrifice propria minte pentru a o însănătoși pe a ei, ar fi făcut-o. Să-și vândă organele? Foarte bine. Fusese unica lui dragoste. Ea îi dăduse puterea să ducă la capăt un război, să reziste acestei lumi îngrozitoare. O iubea mai mult decât își iubea propria viață, propriul suflet.

Dar dăduse greș. Greșise față de ea și față de copiii lui. Le distrusese viețile pentru că refuzase s-o vadă, s-o vadă așa cum era în realitate, să vadă că nebunia ei nu era o vină, nu era ceva ce se putea controla, nu era o culpă morală sau o carență a caracterului. Așa că a refuzat să vadă, s-o vadă. O lăsase singură, să se consume, să-și consume mintea.

O privea dându-se în leagăn. Doamne, cum o iubea...

O iubea (și asta îl făcea să se rușineze) mai mult decât pe fiii lui. Mai mult decât pe Rachel?

Poate că nu, poate că nu.

Și-o imagină pe Rachel în brațele mamei ei care o ducea spre apă. Văzu ochii fiicei sale mărindu-se în timp ce se scufunda.

Își privi soția, cu imaginea lui Rachel în minte și se gândi: *Cățea crudă și nebună.*

Stătea pe treptele chioșcului și plângea. Nu-și dădea seama de cât timp. Plângea și o vedea pe Dolores în pridvor în ziua în care i-a adus flori, o văzu uitându-se la el în luna lor de miere, o văzu în rochia violetă, o văzu însărcinată cu Edward, o văzu luându-și o geană de pe obraz tocmai când el încerca să o sărute, o văzu mușcându-i mâna în joacă și zâmbindu-i, așa cum făcea duminica dimineața, iar fața parcă i se lărgea în jurul ochilor mari, părea așa de speriată și de singură, iar asta era mereu o parte din ea, singurătatea asta...

Se ridică și genunchii îi tremurau.

Se așeză lângă soția lui, iar ea îi spuse:

— Tu ești omul meu cel bun...

— Nu, răspunse el, nu sunt.

— Ba da, zise ea și-l luă de mână. Mă iubești. Știu asta. Știu că nu ești perfect.

Oare la ce se gândiseră Daniel și Rachel când s-au pomenit că mama lor îi leagă de mâini cu sfori? Când s-au uitat în ochii ei?

— Dumnezeule...

— Știu. Dar ești al meu. Și te străduiești.

— Iubito, te rog, nu mai spune nimic.

Edward. Edward probabil că a fugit. Și probabil c-a trebuit să-l fugărească prin casă.

Acum era senină, fericită.

— Hai să-i punem în bucătărie, a zis ea.

— Poftim?

I se urcă în poală, îl încălecă și-l îmbrățișă lipindu-l de corpul ei ud.

— Să-i punem la masă, Andrew.

Îi sărută pleoapele.

O strânse la piept, strivindu-i corpul de al lui, plângându-i pe umăr.

— O să fie păpușelele noastre vii. O să-i uscăm.

— Cum? vocea îi era înăbușită în umărul ei.

— O să le schimbăm hainele, îi șopti în ureche.

Nu și-o putea imagina într-o cutie, într-o cutie albă din cauciuc, cu o vizetă mică în ușă.

— O să-i lăsăm să doarmă în patul nostru în noaptea asta.

— Te rog, taci.

— Doar o noapte.

— Te rog.

— Iar mâine, putem să-i ducem la picnic.

— Dacă m-ai iubit vreodată...

Teddy îi vedea întinși pe mal.

— Întotdeauna te-am iubit, iubitule.

— Dacă m-ai iubit vreodată, te rog, taci.

Ar fi vrut să poată merge la copiii lui și să-i readucă la viață, iar apoi să-i ducă departe de locul acela, departe de ea.

Dolores puse mâna pe arma lui.

El îi prinse mâinile.

— Am nevoie să mă iubești, spuse Dolores. Să mă eliberezi.

Ea trase de armă, dar el îi îndepărtă mâna. O privi în ochi. Erau atât de strălucitori încât te răneau. Aceia nu erau ochii unui om. Poate ai unui câine. Sau ai unui lup.

După război, după Dachau, jurase să nu mai ucidă niciodată decât dacă n-avea de ales. Doar dacă arma celuilalt ar fi fost îndreptată către el. Numai atunci.

Nu mai putea suporta încă o moarte. Nu mai putea.

Ea încercă să apuce iarăși arma, cu ochii tot mai aprinși, dar el îi îndepărtă din nou mâna.

Privi spre malul lacului și îi văzu aliniați, umăr lângă umăr.

Scoase arma din toc și i-o arătă.

Ea își mușcă buza, plângând și dând din cap. Privi tavanul chioșcului.

— O să ne prefacem că sunt cu noi. O să le facem baie, Andrew.

Îi împinse arma în pântec; îi tremura mâna, îi tremurau buzele.

— Te iubesc, Dolores.

Dar chiar și atunci, ținând arma lipită de corpul ei, era sigur că n-o putea face.

Ea privi în jos de parcă ar fi fost surprinsă că era încă acolo și că el este încă sub ea.

— Și eu te iubesc. Te iubesc atât de mult. Te iubesc ca pe...

Iar el apăsă pe trăgaci. Sunetul parcă îi ieși lui Dolores prin ochi și prin gură. Ea puse o mână pe rană și se uită la el, iar cu cealaltă îl apucă de păr.

Pe când sângele curgea din pântecul ei, el o trase spre sine, iar trupul ei lipit de-al lui se înmuia, iar el o ținu așa multă vreme, plângând dragostea pentru ea în rochia aceea decolorată.

SE RIDICĂ ÎN CAPUL OASELOR, în întuneric, și simți mirosul de tutun înainte să vadă jarul care se aprinse când Sheehan trase din țigară. Îl veghea.

Stătea pe pat și plângea. Nu se putea opri din plâns. Îi rosti numele.

— Rachel, Rachel, Rachel...

Și îi văzu ochii privind norii și părul plutind împrejurul ei.

Când hohotele au încetat, când i s-au uscat lacrimile, Sheehan întrebă:

— Care Rachel?

— Rachel Laeddis.

— Iar tu cine ești?

— Andrew, spuse. Numele meu e Andrew Laeddis.

Sheehan aprinse o lampă mică, dându-i la iveală pe Cawley și pe gardianul ce stăteau dincolo de gratii. Gardianul era cu spatele, dar Cawley privea atent înăuntru, cu mâinile încleștate pe gratii.

— De ce ești aici?

El luă batista pe care i-o întinsese Sheehan și se șterse pe față.

— De ce ești aici? repetă Cawley.

— Pentru că mi-am ucis soția.

— Și de ce-ai făcut asta?

— Pentru că i-a omorât pe copiii noștri și pentru că trebuia să se odihnească.

— Ești șerif federal?
— Nu, am fost cândva. Acum, nu mai sunt.
— De când ești aici?
— Din 3 mai 1952.
— Cine a fost Rachel Laeddis?
— Fiica mea. Avea patru ani.
— Cine e Rachel Solando?
— N-a existat niciodată. Eu am inventat-o.
— De ce?
Teddy scutură din cap.
— De ce? repetă Cawley.
— Nu știu, nu știu...
— Ba știi, Andrew. Spune-mi de ce.
— Nu pot.
— Ba poți.
Teddy se apucă de cap și-l răsuci într-o parte și-n alta:
— Te rog, nu mă face s-o spun. Da? Da, doctore?
Cawley se apucă de gratii:
— Trebuie s-o aud, Andrew.
Îl privi printre gratii și îi veni să se năpustească la el și să-l muște de nas.
— Pentru că..., tăcu o clipă, își drese glasul și scuipă pe podea. Pentru că nu pot să accept faptul că soția mea mi-a ucis copiii. Am ignorat toate avertismentele. M-am făcut că nu există. Eu i-am ucis pentru că am refuzat s-o ajut.
— Și?
— Și... asta e prea mult. N-am putut trăi cu vina asta.
— Dar va trebui. Înțelegi asta, da?
Dădu din cap. Își strânse genunchii la piept.
Sheehan se uită peste umăr, la Cawley. Cawley privea înăuntru, printre gratii. Își aprinse o țigară. Îl privea pe Teddy insistent.
— Uite de ce mă tem, Andrew. Am mai avut discuția asta acum nouă luni. Apoi, ai regresat. Rapid.
— Îmi pare rău.

— Asta-i bine, dar acum nu de scuze am nevoie. Trebuie să știu că ai acceptat realitatea. Niciunul dintre noi nu-și mai permite un regres.

Teddy se uită la Cawley, acest bărbat prea slab și cu cearcăne. La acest bărbat care venise să-l salveze. Acest om care era probabil singurul prieten adevărat pe care îl avusese vreodată. Văzu sunetul armei lui în privirea ei și parcă simți încheieturile ude ale fiului său când i le pusese pe piept, văzu părul fiicei lui pe când i-l dădea de pe față, cu degetul arătător.

— Nu voi mai regresa, spuse el. Mă numesc Andrew Laeddis. Mi-am ucis soția, pe Dolores, în primăvara lui '52...

25

CÂND S-A TREZIT, soarele bătea deja în geamurile camerei.

Se ridică în fund și privi spre gratii, dar nu mai existau gratii. Nu era decât o fereastră, mai jos decât era normal. Realiză că se urcase în patul de sus din camera pe care-o împărțise cu Trey și Bibby.

Nu era nimeni. Sări din pat, deschise dulapul și își văzu hainele acolo, abia aduse de la spălătorie, și se îmbrăcă. Merse la fereastră și puse un picior pe pervaz să-și lege șireturile și se uită afară, în curte. Îi văzu pe pacienți, infirmieri și gardieni în număr egal, unii vorbind în fața spitalului, ceilalți continuând curățenia, alții aranjând ce mai rămăsese din tufele de trandafiri de lângă fundația clădirii.

Își studie mâinile legându-și al doilea șiret. Erau ferme ca piatra. Vederea îi era la fel de limpede ca pe vremea când era copil, și la fel și mintea.

Ieși din cameră, coborî scările și ajunse în curte, în pasaj trecu pe lângă sora Marino, iar ea îi zâmbi și îi spuse:

— 'Neața.

— Una chiar frumoasă, spuse el.

— Splendidă. Cred că furtuna a alungat de-a binelea vara.

Se rezemă de balustradă și privi cerul albastru ca ochii unui bebeluș și simți o prospețime în aer căreia-i dusese dorul încă din iunie.

— Bucurați-vă de ziua asta, spuse sora Marino, iar el o urmări îndepărtându-se în pasaj și se gândi că era semn de sănătate faptul că îi plăcea legănarea șoldurilor ei.

Ieși în curte și trecu pe lângă niște infirmieri care se distrau în ziua lor liberă, bătând mingea, și care-i făcură cu mâna și îl salutară. Îi salută și el la rândul lui. Auzi sirena feribotului care se apropia de docuri și îi văzu pe Cawley și pe gardianul-șef vorbind pe peluza din fața spitalului. Îl salutară dând din cap. Se așeză într-un colț pe lângă scările spitalului, privi tot ce era în jurul lui și realiză că nu se mai simțise așa bine de foarte mult timp.

— Poftim.

Luă țigara, o puse între buze, se aplecă spre flacără și simți mirosul de benzină al brichetei Zippo înainte să se închidă capacul.

— Cum ne simțim în dimineața asta?

— Bine. Tu?

Trase fumul în plămâni.

— Nu mă plâng.

Observă că gardianul-șef și Cawley îi urmăresc.

— Oare o să ne dăm seama vreodată ce-i cu cartea aceea a gardianului-șef?

— Nu. S-ar putea să ne pună în groapă fără să știm.

— Mare păcat.

— Poate că suntem pe lumea asta ca unele lucruri să ne rămână necunoscute. Gândește-te și așa.

— Interesant punct de vedere.

— Mă rog, mă străduiesc și eu.

Mai luă un fum din țigară și băgă de seamă cât de dulce era tutunul. Avea o aromă bogată și care persista în fundul gurii.

— Deci, care-i următoarea noastră mișcare?

— Tu să-mi spui, șefu'.

Îi zâmbi lui Chuck. Ei doi, stând în lumina dimineții, relaxați, purtându-se de parcă totul era bine pe lumea asta.

— Trebuie s-o ștergem cumva de pe pietroiul ăsta, spuse Teddy. Să ne cărăm curu-acasă.

Chuck îl aprobă:

— Mă gândeam eu c-ai să zici ceva de felul ăsta.

— Vreo idee?

— Dă-mi un minut să mă gândesc, zise Chuck.

Teddy dădu din cap și se lăsă în spate, sprijinindu-se de scări. Îi lăsă un minut. Poate chiar vreo câteva minute. Îl văzu ridicând mâna și clătinând din cap în același timp și-l văzu pe Cawley răspunzând cu aceeași mișcare a capului, semn c-a priceput, apoi i-a spus ceva gardianului-șef. Apoi amândoi au traversat peluza spre Teddy, și-n urma lor veneau patru infirmieri, unul dintre ei ducând un soi de legătură albă, dintr-un soi de pânză, iar Teddy se gândi că parcă a ginit ceva metalic în ea când infirmierul a desfăcut-o și lumina soarelui căzu pe ea.

Teddy spuse:

— Nu știu, Chuck, crezi că s-au prins?

— Nooo, zise Chuck și-și lăsă nițel capul pe spate, strângând pleoapele în lumina soarelui, apoi îi zâmbi lui Teddy.

— Suntem prea deștepți să se întâmple așa ceva.

— Da, spuse Teddy. Suntem, nu-i așa?

MULȚUMIRI

Mulțumesc Sheilei, lui George Bick, Jack Driscoll, Dawn Ellenburg, Mike Flynn, Juliei Anne McNary, David Robichaud și Joannei Solfrian.

În scrierea acestui roman trei texte mi-au fost indispensabile: *Boston Harbor Islands* (*Insulele portului Boston*) de Emily și David Kale; *Gracefully Insane* (*Nebun cu grație*), relatarea lui Alex Beam despre Spitalul McLean, și *Mad in America* (*Nebun în America*) a lui Robert Whitaker, care aduce dovezi despre folosirea neurolepticelor în tratarea schizofrenicilor în instituțiile americane de boli nervoase. Le sunt îndatorat acestor trei cărți, remarcabile prin reportajele lor.

Și ca de fiecare dată și-ntotdeauna le mulțumesc redactorului meu, Claire Wachtel (toți scriitorii ar trebui să fie la fel de binecuvântați) și agentei mele literare, Ann Rittenberg, care mi-a dat ideea cărții de față dându-mi să ascult Sinatra.